

സുഫിമാർഗവും
പ്രവാചകന്മാരുടെ മാർഗവും

ചെറിയമുണ്ടം അബ്ദുൽ ഹമീദ്

യുവത ബുക്ക് ഹൗസ്

മർക്കസ്യൂട്ട്വ, ആർ.എം. റോഡ്

കോഴിക്കോട് - 2

Soofimargavum Pravachakanmarude Margavum
 (Malayalam)
 Author
Cheriyamundam Abdul Hameed
 Publishers
Yuvatha Book House
 P.B. No. 524, R.M. Road, Calicut - 2 Ph : 701812
 Typesetting
 Edlin DTP Centre, Calicut
 Cover
 Ayyoob
 Price
 Rs. 15.00

Copyright Reserved

YBH 106

1 EN 2000

12/97

ഇറാനിലെ 'ആയത്തുല്ല' മാരുടെ ആശീർവാദ
 ത്തോടെ സുന്നിതുസലിംകളെ ആദ്യം സൂഫിസത്തി
 ലേക്കും പിന്നീട് ശീഇസത്തിലേക്കും ആകർഷിച്ച്
 വാനുള്ള ആസൂത്രിതമായ നീക്കങ്ങൾ ലോക
 ത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുക
 യാണ്.

അദ്വൈതത്തെയും സൂഫിസത്തെയും സമന്വ
 യിപ്പിച്ച് സർവ്വമത സത്യവാദത്തിലൂടെ മതേതരത്വ
 ത്തിന് അനിതര ദാർശനികമാനങ്ങൾ നൽകാൻ
 വെമ്പുന്ന അമുസ്ലിം ബുദ്ധിജീവികളെയും
 ആയുതമിക് ഔന്നത്യം..നേടിയവരാണ് സ്വയം
 ഭാവിക്കുന്ന 'ഉൾസാരമുസ്ലിം'കളെയും കൂട്ടുപിടിച്ച്
 സൂഫിസത്തെ ആത്മീയജ്ഞാനത്തിന്റെ പാരമ്യ
 മെന്ന നിലയിൽ അവതരിപ്പിക്കാൻ കേരളത്തിലും
 കാര്യമായ ശ്രമങ്ങൾ നടക്കുന്നുണ്ട്.

ഈ സാഹചര്യത്തിൽ ശബാബ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ച
 ലേഖനങ്ങളോട് പ്രതികരിച്ച് പ്രൊഫ. അഹ്മദ്കുട്ടി
 ശിവപുരം എഴുതിയ കത്തും ലേഖകന്റെ
 മറുപടിയും അനുബന്ധമായി ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.

പ്രസാധകർ

മരിക്കുസുദൂത്വ

19-12-97

സുഹിമാർഗവും പ്രവാചകന്മാരുടെ മാർഗവും

ഇറാനിലെ 'ആയത്തുല്ല' മാരുടെ ആശീർവാദത്തോടെ സുന്നി മുസ്ലിംകളെ ആദ്യം സുഹിസത്തിലേക്കും പിന്നീട് ശീഇസത്തിലേക്കും ആകർഷിക്കാനുള്ള ആസൂത്രിതമായ നീക്കങ്ങൾ ലോകത്തിന്റെ പല ഭാഗത്തും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അദ്ദൈവത്തെയും സുഹി സത്തെയും സമനായിപ്പിച്ച് സർവ്വമതസത്യവാദത്തിലൂടെ മതേതരതാത്തിന് അനിതരദാർശനികമാനങ്ങൾ നൽകാൻ വൈസ്വന്ന അമുസ്ലിം ബുദ്ധിജീവികളേയും, ആദ്ധ്യാത്മിക ഓന്നതും നേടിയവരെന്ന് സ്വയം ഭാവിക്കുന്ന 'ഉൾസാർ മുസ്ലിം'കളെയും കൂട്ടുപിടിച്ച് സുഹിസത്തെ ആത്മീയലത്തേത്തിന്റെ പാരമ്യമെന്ന നിലയിൽ അവ തരിപ്പിക്കാൻ കേരളത്തിലും കാര്യമായ ശ്രമങ്ങൾ നടക്കുന്നുണ്ട്.

വിശുദ്ധ ഖുർആനിന്റെയും തിരുസുന്നത്തിന്റെയും പിൻബലമില്ലാത്തതും ഇസ്ലാമിന്റെ മൗലികതത്ത്വങ്ങൾക്കു വിരുദ്ധവുമായ സുഹിസം വിസ്മയകരമായ വാഗ്വിലാസംകൊണ്ട് ഒരു വലിയ വിഭാഗ മാളുകളെ എക്കാലത്തും ആകർഷിച്ചുപോന്നിട്ടുണ്ട്. സ്വന്തം ചിന്തക്ക് അസാമാന്യമായ ആഴമുണ്ടെന്ന് കരുതുന്നവരാണ് ഇതിൽ ഏറിയ പങ്കും. അവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഖുർആനിന്റെയും സുന്നത്തിന്റെയും ആശയതലം തീരെ കനം കുറഞ്ഞതാണ്. പക്ഷെ, അത് ഖുർആനിന്റെയോ മുഹമ്മദ് നബിയുടെയോ 'കുറ്റ്'മായിട്ട് അവർ കാണുന്നില്ല. ബുദ്ധിപരമായി നൂറ്റാണ്ടുകൾ താളുന്നതിലുൾക്കൊള്ളുന്ന അറേബ്യൻ ജാഹിലിയ്ക്കു സമൂഹത്തോട് സംവദിക്കാൻ അങ്ങനെയൊക്കെയേ പറ്റൂ എന്ന തുകൊണ്ട് ആ 'കനംകുറവ്' അനിവാര്യമായിരുന്നുവത്രെ. എന്നാൽ ആത്മീയതയുടെ ഉച്ചകോടി കണ്ട സുഹിരത്നങ്ങൾ ഖുർആനിന്റെയും സുന്നത്തിന്റെയും ശരീഅത്തിന്റെയും പ്രത്യക്ഷതലങ്ങൾക്ക് അതിതരാണ്! ഇങ്ങനെ പോകുന്നു സുഹിചിന്ത. സുഹിസത്തിന്റെ ഒരു വശത്ത് അതിന്റെ മഹത്വം വീവരിക്കുന്നത് നോക്കുക :

"ഏകാന്തതയും ധ്യാനത്തിനും നൽകിയ പ്രോത്സാഹനം കാരണം സാമൂഹ്യവും രാഷ്ട്രീയവുമായ അശാന്തിയുടെ നാളുകളിൽ തസപ്പൂർവ്വം ഇസ്ലാമിക ലോകത്തെ ഒന്നാംതരം പ്രതിഭകളെ ആകർഷി

ക്കുകയും പന്ത്രണ്ടെ അമ്പതെ കീഴ്പ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ആളുകളുടെ മനസ്സിൽ അത് ഇൾഖിന്റെ അഗ്നി തെളിയിച്ചു. ഇവിടെ സുഹൃത്ഥാർത്ഥം റാബിഅ ബസരിയുടെ കഥ അർത്ഥമാകുന്നതാണ്. അവരുടെ ഒരു കൈയിൽ വെള്ളവും മറ്റ് കൈയിൽ അഗ്നിയുമുണ്ടായിരുന്നു. ഇതിന്റെ ആവശ്യം അനേഷിച്ചവരോട് അവർ പറഞ്ഞു. 'വെള്ളം കൊണ്ട് നരകാഗ്നി കെടുത്തണം. സുഹൃത്ഥാർത്ഥം നീ കൊണ്ട് ചൂട്ടെറി ക്കുകയും'. അപ്പോൾ ആളുകൾ നരകഭയത്തിൽ നിന്നും സർഗ്ഗപ്രതിഷേധത്തിൽ നിന്നും മുക്തരായി ശുദ്ധ സുഹൃത്ഥാർത്ഥം പ്രചോദിതരായി പ്രവർത്തിക്കും!' ('വിവേകം' മാസിക '95 ജൂൺ 15-30)

വിശുദ്ധഖുർആനിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതനുസരിച്ച് പ്രവാചകന്മാരുടെ പ്രബോധനവിഷയത്തിലെ ഒരു പ്രധാന ഇതരമാണ് സർഗ്ഗത്തെ സംബന്ധിച്ച സുവിശേഷവും നരകത്തെ സംബന്ധിച്ച താക്കീതും. അല്ലാഹുവിലുള്ള വിശ്വാസത്തോടൊപ്പം വിശുദ്ധഖുർആനിൽ ഇരു പന്ത്രണ്ട് വചനങ്ങളിൽ അനുദിനത്തിൽ അഥവാ പാലോകത്തിലുള്ള വിശ്വാസത്തെപ്പറ്റി പരാമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. സത്യവിശ്വാസവും സർക്മർവ്വവും സർകരിച്ചവർ ശാശ്വതമായി സർഗ്ഗത്തിലും അതിനെന്നിരായ നിലപാട് സർകരിച്ചവർ ശാശ്വതമായി നരകത്തിലും കഴിയേണ്ടിവരുന്നതും കാര്യം അനേകം ഖുർആൻവാക്യങ്ങളിൽ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുള്ളതാണ്. 'ഇൾഖി'ന്റെ അഗ്നികൊണ്ട് സർഗ്ഗം ചൂട്ടെറിക്കാണെന്നും 'ഇൾഖി'ന്റെ വെള്ളം കൊണ്ട് നരകം കെടുത്തിക്കളയാമെന്നോ യാതൊരു പ്രവാചകനും പാപ്പിച്ചിട്ടില്ല. നരകഭയവും സർഗ്ഗപ്രതിഷേധവും ശുദ്ധസുഹൃത്ഥാർത്ഥത്തിന് തട്ടസ്സമാണെന്നും അവരാരും കണ്ടെത്തിയിട്ടില്ല. പന്ത്രണ്ട് പുതിയോട് 'നീ തന്നെ നിന്നെ നരകത്തിൽനിന്ന് രക്ഷിക്കണം' എന്ന് ഉപദേശിച്ച മുഹമ്മദ് നബി(സ)യുടെ അല്ലാഹുദേവന്റെ സുഖമായിരുന്നില്ല എന്നാണോ 'നരകഭയത്തിൽ നിന്നും സർഗ്ഗപ്രതിഷേധത്തിൽ നിന്നും മുക്തരായ ശുദ്ധസുഹൃത്ഥാർത്ഥം സംസാരിക്കുന്നവരുടെ വിചാരം? ആരാധകനെന്നും ആരാധനയെന്നും ഭക്തി കല്പിക്കാൻ പാടില്ലെന്ന് വാദിക്കുന്ന സുഹൃത്ഥാർത്ഥം പ്രകാരം 'ഇൾഖി' (ദൈവത്തോടുള്ള അഭ്യമായ പ്രേമം) പോലും യഥാർത്ഥത്തിൽ അപ്രസക്തമാണ്. പ്രേമിക്കുകയും പ്രേമിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന രണ്ട് അസ്തിത്വങ്ങൾ (ദൈവം) ഇല്ലെങ്കിൽ പ്രേമം ഒരു അർത്ഥമില്ലാത്തതായിത്തീർന്നു. അല്ലാഹുവിന്റെ ശരിയായ അറിയാത്ത ജീവിതത്തെ 'ഇൾഖി' അവകാശപ്പെട്ട് നടന്ന യഹൂദരെയും ക്രൈസ്തവരെയും വിശുദ്ധ ഖുർആൻ ആക്ഷേപിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്.

"യഹൂദരും ക്രിസ്ത്യാനികളും പറഞ്ഞു: ഞങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെ മക്കളും അവൻ പ്രിയപ്പെട്ടവരുമാകുന്നു എന്ന്. (നബിയേ), പറയുക: പിന്നെ എന്തിനാണ് നിങ്ങളുടെ കുറ്റങ്ങൾക്ക് അല്ലാഹു നിങ്ങളെ ശിക്ഷിക്കുന്നത്? അങ്ങനെയല്ല; അവന്റെ സൃഷ്ടികളിൽപെട്ട മനുഷ്യർ മാത്രമാകുന്നു നിങ്ങൾ." (വി.ഖു. 5:18)

മക്കളെന്ന നിലയിലോ ഉറവെന്ന നിലയിലോ അല്ലാഹുവുമായി ഇൾഖോ 'ശുദ്ധസുഹൃത്ഥാർത്ഥം' സമാപിച്ചതുകൊണ്ട് മാത്രം ശിക്ഷയെ സംബന്ധിച്ച ഭയത്തിൽ നിന്ന് മുക്തിനേടാൻ കഴിയുമെന്ന ധ്യാന മാർഗ്ഗമാണെന്നും, അല്ലാഹുവെ സുഹൃത്ഥാർത്ഥം ചെയ്യേണ്ടത് കുറ്റം തുടങ്ങി ഒഴിവാക്കുകയും നിയമങ്ങൾ അനുസരിക്കുകയുമാണെന്നും ഈ ഖുർആൻവാക്യം തെളിയിക്കുന്നു.

ഏകാന്തധ്യാനത്തിലൂടെ മനസ്സിൽ 'ഇൾഖിന്റെ അഗ്നി' തെളിയിച്ചുകൊണ്ട് സർഗ്ഗനരകങ്ങളെ നിഷേധിക്കുകയോ നിസ്സാരവൽക്കരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതിനോടൊപ്പം വളരുന്ന സുഹൃത്ഥാർത്ഥം ഇസ്ലാമികപ്രമാണങ്ങളുടെ യാതൊരു പിൻബലവുമില്ലെന്ന് വിശുദ്ധ ഖുർആനും തിരുസുന്നത്തും പരിശോധിക്കുന്ന ഏതൊരാൾക്കും സംശയം തീരത്തായി ബോധ്യപ്പെടും. ഈ വസ്തുതയെ നേർക്കുനേരെ നിഷേധിക്കാൻ സുഹൃത്ഥാർത്ഥം ന്യായീകരിക്കുന്നവരും ധൈര്യപ്പെടുകയില്ല. അതിനാൽ അവർ സർകരിക്കുന്ന മാർഗ്ഗം പ്രവാചകന്മാരെയും വേദഗ്രന്ഥങ്ങളെയും സഹോദരികളെയും പടിപടിയായി വളച്ച് സുഹൃത്ഥാർത്ഥം വക്കോളമെത്തിക്കുകയാണ്. സുഹൃത്ഥാർത്ഥത്തിന്റെ ഒരു വക്താവ് വളരെ തന്ത്രപൂർവ്വം ഈ കൃത്യം നിർവ്വഹിച്ചത് കാണുക :

"തസവ്വഹിന്റെ ആണിക്കല്ലായ യഖിൻ എന്താണ് എന്ന്. വിശേഷിച്ച് പറയേണ്ടതുണ്ട്. അത് തെളിവുകളിലൂടെ നേടുന്ന ഉറപ്പല്ല. കാരണം സുഹൃത്ഥാർത്ഥം അത്തരം ജ്ഞാനം സർകാരമല്ലല്ലോ. മാന്യശിക്ഷമായ മറകളെ മറികടക്കുമ്പോൾ ഹൃദയത്തിൽ തെളിയുന്ന ഹരിഖത്തിന്റെ വെളിച്ചമാണ്, ആത്മീയ അനുഭവമാണ് യഖിൻ.

തസവ്വഹ് ഇതരേയെ പ്രാധാന്യമേറിയതായിട്ടും പ്രവാചകന്റെ കാലത്ത് എന്തുകൊണ്ട് സുഹൃത്ഥാർത്ഥമായില്ല എന്ന് ആലോചിക്കാവുന്നതാണ്. യഥാർത്ഥത്തിൽ നബിയുടെയും സഹോദരികളുടെയും ജീവിതത്തിൽ തസവ്വഹും ഉണ്ടായിരുന്നു. അത് ഇമാനും അത്മാ

ലുമാക്കും മറ്റു ഘടകങ്ങളുമായി ഉദ്ദേശ്യമായിക്കിടന്നിരുന്നതിനാൽ തിരിച്ചറിയുന്നില്ല എന്ന് മാത്രം. പിന്നീട് വന്നവരും വ്യക്തിജീവിതത്തിൽ ഈ മുന്നും ഉദ്ദേശ്യമനുസരിച്ച് ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നവരാണ്. എന്നാൽ സാഹചര്യങ്ങൾ മാറിയത് കാരണം അവർ എന്തെങ്കിലുമൊരു മേഖലയിൽ ഊന്നൽ നൽകി. അങ്ങനെയാണ് ഫിഖ്ഹിന്റെയും അഖിയയുടെയും തസ്വൂഫിന്റെയും വേറെ വേറെ പണ്ഡിതന്മാർ രംഗത്തുവന്നത്.

ഹിറാഗുഹയിലെ പ്രവാചകജീവിതം ഇസ്ലാമിലെ സുഹി പരിശീലനത്തിന്റെ തുടക്കമായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെടുന്നു. ആരാധനകൾ പെരുപ്പിച്ചും മരണചിന്തയിൽ മുഴുകിയും സാഹാബികൾ നടത്തിയ ആത്മസംസ്കരണശ്രമങ്ങളും ഉദാഹരണങ്ങളായി പറയാറുണ്ട്.

(‘വിവേകം’ 95 ജൂൺ 15-30)

അല്ലാഹുവിന്റെ മുഴുവൻ പ്രവർത്തനവും തെളിവുകളിലൂടെ (ആയാത്തിലൂടെ) ഉറപ്പ് നേടിയവരാണ്. ആ ഉറപ്പാണ് അവർ അനുചരർക്ക് പകർന്നുകൊടുത്തത്. ഈ തെളിവുകൾ രണ്ടു വിധമാണ്. ഒന്ന്, പ്രപഞ്ചത്തെയും ജീവിതത്തെയും നിരീക്ഷണവിയേയമാക്കിയാൽ പ്രപഞ്ചനാമന്റെ ജ്ഞാനത്തെയും കഴിവിനെയും സംബന്ധിച്ച് ലഭിക്കുന്ന തെളിവുകൾ. രണ്ട്, സത്യത്തെയും അസത്യത്തെയും സംബന്ധിച്ച് ദിവ്യവെളിവാടിയിലൂടെ മാത്രം ലഭിക്കുന്ന തെളിവുകൾ. അസത്യം ഒരു തരത്തിലും കലരാത്ത വെളിപാട് പ്രവാചകന്മാർക്ക് മാത്രം അല്ലാഹു നൽകുന്നു.

“അതിന്റെ മുന്നിലൂടെയോ പിന്നിലൂടെയോ അതിൽ അസത്യം വന്നെത്തുകയില്ല. യുക്തിമാനും സ്വതന്ത്രപരമായുള്ളുവെന്ന് പക്കൽ നിന്ന് അവതരിപ്പിക്കപ്പെടതക്ക അത്.” (വി.ഖു. 41:42)

അല്ലാഹു സൃഷ്ടിച്ച പ്രപഞ്ചത്തിലെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾകൊണ്ടും അല്ലാഹു അവതരിപ്പിച്ച വേദഗ്രന്ഥത്തിലെ തെളിവുകൾകൊണ്ടും സുഹികൾക്ക് യഖീൻ (ദൃഢബോധം) ലഭിക്കുകയില്ലതെ. അല്ലാഹു അവന്റെ ഉത്തമസാത്തർക്ക് യഖീൻ ലഭിക്കേണ്ടതിന് നിശ്ചയിച്ച ‘ഹുജ്ജത്തു’കൾ (തെളിവുകൾ) സ്വീകാര്യമല്ലാത്തവർക്ക് ഇബ്ലീസിന്റെ ‘ഹുജ്ജത്ത്’ മാത്രമേ സ്വീകാര്യമാകാൻ സാധ്യതയുള്ളൂ. ആ ‘ഹുജ്ജത്തി’ന്റെ ആലങ്കാരിക ആവിഷ്കാരമത്രെ ‘മാനൂഷികമായ

മറക്കളെ മറികടക്കുമ്പോൾ ഹൃദയത്തിൽ തെളിയുന്ന ‘ഹഫീഖത്തിന്റെ വെളിച്ചം’ എന്ന ഭംഗിമാക്കി. പ്രവാചകന്മാരെക്കൊണ്ട് അവലംബിച്ചതും അവതരിപ്പിച്ചതുമായ ‘ഹുജ്ജത്ത്’ സ്വീകരിക്കാതെ സ്വന്തം ഹൃദയത്തിൽ തെളിയുന്ന ‘ഹഫീഖത്ത്’ തേടിപ്പോകുന്നവർക്ക് അല്ലാഹുവിന്റെ അലംഘ്യമായ വിധി പിശാചുക്കൾ അത്യന്തം സുന്ദരമായി തോന്നിക്കുന്ന ‘ആത്മീയ അനുഭവ’ങ്ങളിൽ മതിമറന്ന് ആത്മനാശമടയാനായിരിക്കും. സർവജ്ഞനായ അല്ലാഹുവിന്റെ വാക്കുകൾ ശ്രദ്ധിക്കുക :

“അപ്രകാരം ഓരോ പ്രവാചകനും മനുഷ്യരിലും ജിന്നുകളിലും പെട്ട പിശാചുക്കളെ നാം ശത്രുക്കളാക്കിയിട്ടുണ്ട്. കബളിപ്പിക്കുന്ന ഭംഗിവാക്കുകൾ അവർ അന്യോന്യം ദുർബോധനം ചെയ്യുന്നു. നിന്റെ രക്ഷിതാവ് ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ അവരത് ചെയ്യുമായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ അവർ കെട്ടിച്ചമക്കുന്ന കാര്യങ്ങളുമായി അവരെ നീ വിട്ടേക്കുക.” (വി.ഖു. 6:112)

അല്ലാഹുവോട് ‘ഇൾഖ്’ പുലർത്തിക്കൊണ്ട് ധ്യാനിക്കുന്നവർ പിശാചുക്കളുടെ ദുർബോധനത്തിൽ. ആകൃഷ്ടരാകുമെന്ന് പറഞ്ഞാൽ ചിലർ രോഷാകുലരായെന്ന് വരും. അതുകൊണ്ട് കാര്യമില്ല. അല്ലാഹുവിനോടുള്ള ‘ഇൾഖി’ന്റെ കാര്യത്തിൽ അവന്റെ ദുതന്മാരും വേദങ്ങളും മുഖേന നൽകപ്പെട്ട തെളിവുകളും ജ്ഞാനവും സ്വീകാര്യമല്ലെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുന്നവർ അല്ലാഹുവെ പ്രേമിക്കുന്നതായി ഭാവിച്ചാലും അവരുടെ പ്രേമഭാഷനം യഥാർത്ഥത്തിൽ പിശാചായിരിക്കും. അപ്പോൾ ‘മറക്കളെ മറികടക്കുന്ന വെളിച്ചം’ ഹൃദയത്തിൽ തെളിയുന്നതായി തോന്നിക്കുന്നതും പിശാചല്ലാതെ മറ്റൊരുമായിരിക്കില്ല. മലക്കുകൾക്ക് സമർപ്പിക്കുന്ന ആരാധന യഥാർത്ഥത്തിൽ പിശാചിനുള്ള ആരാധനയായിത്തീരുന്ന കാര്യം വിശുദ്ധ ഖുർആൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചത് (24:41) ഇത്തരൂണത്തിൽ പ്രത്യേകം സൂരണിയമതെ.

മാനൂഷികമായ മറക്കളെ മറികടക്കാതെ തന്നെ അല്ലാഹു നൽകിയ തെളിവുകളിലൂടെ ‘ഹഫീഖത്ത്’ (യാഥാർത്ഥ്യം) ഗ്രഹിച്ചവരും ഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ലാത്തവരാണ് പ്രവാചകന്മാർ. അവർ എല്ലാ അർത്ഥത്തിലും മനുഷ്യരായിരിക്കാത്തതന്നെ ദിവ്യദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച ചിന്തയിലൂടെ അവരുടെ മനസ്സിൽ ‘യഖീൻ’ ബലിച്ചു നിന്നിരുന്നു. അല്ലാഹു പറയുന്നു:

“അവരോട് അവരിലേക്കുള്ള ദുതന്മാർ പറഞ്ഞു: ഞങ്ങൾ

നിങ്ങളെപ്പോലെയാളുള്ള മനുഷ്യർ തന്നെയൊക്കുന്നു. എങ്കിലും അല്ലാഹു തന്റെ “ദാസന്മാരിൽ നിന്ന് താൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരോട് ഔദാര്യം കാണിക്കുന്നു. അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹപ്രകാർമല്ലാതെ നിങ്ങൾക്ക് യാതൊരു തെളിവും കൊണ്ടുവന്നുതരാൻ ഞങ്ങൾക്കാവില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ മേലാണ് വിശ്വാസികൾ ഭരമേല്ക്കേണ്ടത്” (വി.ഖു. 14:11)

ഈ വചനം ഒട്ടേറെ കാര്യങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഒന്ന്, മനുഷ്യരായിരിക്കുക എന്നത് സാക്ഷാൽ സത്യം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതിനും അത് പങ്കുനുകൊടുക്കുന്നതിനും പ്രവാചകൻമാർക്ക് തടസ്സമായിരുന്നില്ല. രണ്ട്, അവരുടെ യജിൻ (ഉറപ്പ്) പൂർണ്ണമായും അല്ലാഹുവിന്റെ തെളിവുകളെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ളതായിരുന്നു. മൂന്ന്, സമ്പത്ത് തെളിവ് കൊണ്ടുവരാൻ അവർക്ക് അവകാശമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രമാണങ്ങളെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ട് പരമസത്യത്തിന് വേണ്ടി സുഹിസാധനകളെ അവലംബിക്കുന്നവർക്ക് ദൈവദൂതന്മാരുടെ മാർഗ്ഗത്തിൽ യാതൊരു സ്ഥാനവുമില്ലെന്ന് ഇതിൽനിന്ന് വ്യക്തമാകുന്നു.

“പറയുക: ആകയാൽ അല്ലാഹുവിനാണ് മികച്ച തെളിവുള്ളത്. അവൻ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ നിങ്ങളെ മുഴുവൻ അവൻ നേർവഴിയിലാക്കുമായിരുന്നു” (വി.ഖു. 6:149)

“ഇബ്റാഹിമിന് തന്റെ ജനതയ്ക്കെതിരായി നാം നൽകിയ ന്യായപ്രമാണമത്രെ അത് നാം ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്ക് നാം പാലികൾ ഉയർത്തിക്കൊടുക്കുന്നു. തീർച്ചയായും നിന്റെ രക്ഷിതാവ് യുഷിർമാനും സർവ്വജ്ഞനുമാത്രം.” (വി.ഖു. 6:83)

പ്രവാചകരുടെയിലെ കാരണവശേഷമായ ഇബ്റാഹിം(അ) പരമസത്യത്തിൽ നിലകൊണ്ടതും, തികഞ്ഞ ആധികാരികതയോടെ സത്യപ്രബോധനം നിർവഹിച്ചതും അല്ലാഹു നൽകിയ ‘ഹുജ്ജത്’ (തെളിവ്) കൊണ്ടാണ്. അതു മുഖേനയാണ് അല്ലാഹു അദ്ദേഹത്തിന് ഖലീലുല്ലാഹി (അല്ലാഹുവിന്റെ മിത്രം) എന്ന സ്ഥാനമുൾപ്പെടെയുള്ള ഉന്നതപദവികൾ നൽകിയത്. ഖലീലുല്ലാഹി ഇബ്റാഹിം(അ)നെ ഉന്നതപദവികളിലേക്കയച്ചിട്ട് ‘ഹുജ്ജത്തി’ന്റെ (തെളിവ്)ന്റെ ഔജ്ജ്വല്യം സ്വീകാര്യമല്ലാത്ത സുഹിമകളെ നയിക്കുന്നത് സമ്പന്ന ‘ഉൾസാര’ത്തിന്റെ കനത്തെ സംബന്ധിച്ച അഹന്ത മാത്രമാണ്

ദൈവികദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാൽ പ്രശോഭിതമാകുന്ന മനസ്സിലാണ് ‘ഹഖീഖത്തി’ന്റെ വെളിച്ചം കൂടികൊള്ളുന്നത്. അല്ലാഹുവിന്റെ ഹുജ്ജത്തിനെ മറികടന്ന് ഉൾസാരം വെളിച്ചം തേടുന്നവരുടെ മനസ്സിൽ തെളിയുന്നത് ഇബ്ലീസ് കാണിക്കുന്ന നരകജ്യോതിസ്സായിരിക്കും. “അല്ലാഹു വല്ലവനും പ്രകാശം നൽകിയില്ലെങ്കിൽ അവന് യാതൊരു പ്രകാശവുമില്ല” (വി.ഖു. 24:40)

തെളിവുകളെ തള്ളിക്കളഞ്ഞുകൊണ്ട് ആത്മസംസ്കരണത്തിന് സപ്തലിതമാർഗ്ഗം തേടുക എന്നതാണ് അസൂപ്പിന്റെ അർത്ഥമെങ്കിൽ ആ സമീപനം റസൂലോ(സ) സഹാബികളോ ഒരിക്കലും സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല. ആ മഹായാദുവിടെ ഇസ്ലാമിന് ദീനിൽ അത്തരം തസപ്പൂഫ് ഉണ്ടായിട്ടേയില്ല. വിശ്വാസത്തിന്റെയും കർമ്മങ്ങളുടെയും കൂടെ അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഘടകം വിശുദ്ധ ഖുർആനിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ‘തസ്കിയത്ത്’ ആയിരുന്നു. ‘മറ മറികടക്കാതെ’ മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ മുഴുവൻ മാനങ്ങളെയും വിമർശിപ്പിക്കുകയും വികസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പ്രക്രിയയാണ് ‘തസ്കിയത്ത്’ ഇത് ഏത് സാഹചര്യത്തിലും പ്രസക്തവും പ്രായോഗികവുമാണ്. ഫിഖ്ഹ്-അഖിദാ വിഭജനം അനാവശ്യമായിരുന്നെങ്കിലും അതുണ്ടും ഇസ്ലാമിന് അനുയായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ശരീഅത്തിനെ തള്ളിപ്പറയുന്ന തസപ്പൂഫിനെ അവയോടൊപ്പം കൂട്ടിക്കെട്ടുന്നത് ദുരുപദേശം മാത്രം.

ഹിറാസൂഹത്തിൽ പ്രവാചകൻ നടത്തിയത് ദൈവിക തെളിവുകൾ അഗണ്യമാക്കി മറ മറികടക്കാനുള്ള ധ്വനനമായിരുന്നുവെന്ന് പറയുന്നവർ റസൂലി(സ)നെയും ഖുർആനിയെയും അപമാനിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. സഹാബികൾ സന്തോഷകരമായി യാതൊരു ആരാധനാ ചടങ്ങും യാതൊരു ധ്വനനപരിപാടിയും ചമച്ചുണ്ടാക്കിയിട്ടില്ല. ഖുർആനിലും നബിചര്യയിലും മാതൃകയുള്ള കർമ്മങ്ങളുടെ കണിശമായ അനുഷ്ഠാനത്തിൽ നിഷ്ഠപൂർത്തിയ സഹാബികളെ സുഹിമത്തിന്റെ തൊഴുത്തിൽ കെട്ടുന്നത് കടുത്ത അതിക്രമമാണ്.

പ്രവാചകൻ പൂർത്തിയെടുത്തുവെന്നോ ?

അല്ലാഹു അവന്റെ ദൂതന്മാർക്ക് വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിലൂടെ നൽകിയതും, ദൂതന്മാർ അന്യപരമാർക്ക് വിവരിച്ചുകൊടുത്തതുമായ മത വിജ്ഞാനത്തിന് പ്രാമാണികത കല്പിക്കാതിരിക്കുകയും, സുഫി തവരിലുള്ളവർ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന സാധനകളിലൂടെ ലബ്ധമാകുന്നതായി പറയപ്പെടുന്ന ആത്മനിഷ്ഠാനുഭൂതികൾക്ക് സർവ്വോപരി സ്ഥാനം നൽകുകയും ചെയ്യുന്ന സുഫിസം ഇസ്‌ലാമിന് തികച്ചും അന്യമാണെന്ന കാര്യത്തിൽ ഇസ്‌ലാമിക പ്രമാണങ്ങളെയും സുഫി ജ്ഞാനങ്ങളെയും സൂക്ഷ്മമായി വിശകലനംചെയ്യുന്ന ആർക്കും സംശയമുണ്ടാവില്ല. എന്നാൽ, സകല പ്രമാണങ്ങളെയും പ്രത്യക്ഷസത്യങ്ങളെയും 'ആത്മനിഷ്ഠാജ്ഞാന'ത്തിന്റെ പേരിൽ തള്ളിപ്പറയുന്നതോടൊപ്പം സുഫിസത്തിന്റെ വക്താക്കൾ ആ ജാഹിലിയ്ക്കുത്തിനെ സാക്ഷാൽ ഇസ്‌ലാമായി ചിത്രീകരിക്കാൻ വേണ്ടി വിസ്മയാവഹമായ വാഗ്‌വിചാരവും അമ്പരപ്പിക്കുന്ന ബൗദ്ധികാത്മാവുസംഭാവനകളും വാഗ്‌വിചാരവും പലരുടെയും കണ്ണുനീർപ്പോകുന്നു. സുഫിസത്തിന്റെ ഒരു വക്താവ് നിരന്തരം ന്യായവാദം ശ്രദ്ധിക്കുക :

“ഇസ്‌ലാം എന്ന ബൃഹദ്‌ധർമ്മത്തിൽ സാമൂഹികമായി മനുഷ്യനെ അടിമത്തത്തിൽ നിന്നും മോചിപ്പിക്കുന്ന മാനവികമായ പ്രാധാന്യമുള്ള വെളിപാടുകളുമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അതുപോലെ മനുഷ്യവൃത്തിയെ ആത്മനിഷ്ഠമായി സ്വന്തം സ്വതന്ത്രത്വത്തിൽ നിന്നുപോലും മോചിപ്പിച്ച് അല്ലാഹുവെന്ന പരമസത്യത്തിൽ സമാന്തര്യം കണ്ടെത്താൻ കഴിയുംവിധം ആത്മീയമായി വളർത്താൻ വേണ്ടിയുള്ള വെളിപാടുകളുമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ബനീഇസ്രായീൽ ജനതയെ ഭൗതികമായ ഒരു അധികാരശക്തിയിൽ നിന്ന് മോചിപ്പിച്ച് സ്വതന്ത്രരാക്കിയ മുസാ പ്രവാചകൻ ആദ്യം പറഞ്ഞതിന് ഉദാഹരണമാണെങ്കിൽ, താഹിദിൽ അടിയുറച്ചുകഴിഞ്ഞ ആ ഇസ്‌ലാമിക സമുദായത്തിലേക്ക് പരമാർത്ഥജ്ഞാനത്തിന്റെ വെളിപാടായി വന്ന മസീഹായ ഇസാ നബി രണ്ടാമത് പറഞ്ഞതിന് ഉദാഹരണമാണ്. സമഷടി - ഉമ്മത് -

എന്നും വെളിപ്പെടുത്തി ദൈവത്തിന്റെ മിത്രം എന്നും ഖുർആൻ വിശേഷിപ്പിച്ചു. ഇബ്‌റാഹീം എന്ന കുലപതിയായ പ്രവാചകനിലും പ്രവാചകത്വ പരീക്ഷണത്തിന് സാധിച്ച മുഹമ്മദ് എന്ന 'പൂർണ്ണമനുഷ്യൻ'ലും ഇസ്‌ലാമിന്റെ പ്രത്യക്ഷതയെത്തിലുള്ളതും ആന്തരികവുമായ രണ്ടു തരം പ്രകാശനങ്ങളുമുണ്ടായിട്ടുണ്ട് എന്നതാണ് വാസ്തവം. മുഹമ്മദ് എന്ന അന്ത്യപ്രവാചകൻ നേരിട്ടത് ഈസായുടെത് പോലെയുള്ള ഒരു ഇസ്‌ലാമികസമുദായത്തെ ആയിരുന്നില്ല എന്നത് സുരണീയമാണ്. ദുനീല്ലാഹി - ദൈവത്തിനു പുറത്തുള്ളവ - എന്ന ആശയം ഉൾക്കൊണ്ട ഒരു ബഹുദൈവതസങ്കല്പത്തെയാണ് സമൂഹത്തെയുമായിരുന്നു അദ്ദേഹം അഭിമുഖീകരിച്ചത്. ആ നിലക്ക് അദ്ദേഹത്തിന് പ്രഥമമായി ഊന്നൽ നൽകേണ്ടിവന്നത് താഹിദിന്റെ പ്രത്യക്ഷതയായ ഏകദൈവവിശ്വാസത്തിനാണ്(Monothetism)നായിരുന്നു. എന്നാൽ താഹിദിൽ പൂർണ്ണമായും പ്രവേശിച്ചുകഴിഞ്ഞവരെ മാത്രം സംബന്ധിക്കുന്ന ആത്മനിഷ്ഠമായ ഈശ്വരസാക്ഷാത്കാരത്തെ കുറിച്ച വിശിഷ്ടദർശനം അവ്യക്തതയോടെ വിശുദ്ധസപകാര്യതയിൽ സൂക്ഷിച്ചുവെക്കുകയും അത് ഉൾക്കൊള്ളാൻ സാധിക്കുന്നവരോട് പറയുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.” (വിവേകം '95, ജൂലൈ 1-15)

അല്ല അർദ്ധസത്യങ്ങൾ കഴിവാൽ ഈ ഉപരേഖയിൽ പ്രതിപാദിച്ചതും സൂചിപ്പിച്ചതുമായ കാര്യങ്ങൾ തികഞ്ഞ അസത്യങ്ങളാണ്. ഇസ്‌ലാം എന്ന ബൃഹദ്‌ധർമ്മത്തെ വിവിധ ഖണ്ഡങ്ങളാക്കിയിട്ട് ഓരോ ഖണ്ഡവും പ്രബോധനം ചെയ്യാൻ ഓരോ പ്രവാചകനെ നിയോഗിച്ചു എന്ന സൂചന തീർത്തും അടിസ്ഥാനരഹിതവും അബദ്ധജടിലവുമാണ്. എല്ലാ പ്രവാചകന്മാരും പ്രബോധനം ചെയ്തത് ഉദ്‌ഗ്രഥിതവും ഏകാത്മകവും അഖണ്ഡവ്യതിയാന(integral)മായ ഇസ്‌ലാമാണെന്നതെ വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ നിന്ന് തെളിയുന്നതാണ്. അന്യസമുദായം ഏകദൈവവിശ്വാസം ജനമനസ്സുകളിൽ രൂപമുലമാക്കുകയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ ജീവിതത്തിന്റെ മുഴുവൻ മേഖലകളെയും ധർമ്മനിഷ്ഠവും സംസ്കൃതവും വിമോചിതവും ആക്കിത്തീർക്കുക ഇതായിരുന്നു എല്ലാ പ്രവാചകന്മാരുടെയും പ്രബോധനലക്ഷ്യം.

“തീർച്ചയായും നിനക്കും നിനക്കു മുമ്പുള്ളവർക്കും സന്ദേശം നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് ഇതത്രെ : അല്ലാഹുവിന് നീ പങ്കാളിയെ ചേർക്കുന്നപക്ഷം തീർച്ചയായും നിന്റെ കർമ്മ നിഷ്ഠലമായിപ്പോവുകയും തീർച്ചയായും നീ നഷ്ടക്കാരന്റെ കൂട്ടത്തിൽ ആവുകയും ചെയ്യും.

അല്ല, അല്ലാഹുവെ തന്നെ നീ ആരാധിക്കുകയും നീ നീന്തിയുള്ളവരുടെ കൂട്ടത്തിലായിരിക്കുകയും ചെയ്യുക.” (വി.ഖു. 39:65, 66) “ഞാനല്ലാതെ ഞാൻതന്നെ ദൈവവുമില്ല. അതിനാൽ എന്റെ നിങ്ങൾ-ആരാധിക്കൂ എന്ന് ബോധനം നൽകിക്കൊണ്ടല്ലാതെ നിനക്ക് മുൻപ് ഒരേ ദൂതനെയും നാം അയച്ചിട്ടില്ല.” (വി.ഖു. 21:25)

പ്രകൃതിവിരുദ്ധരതികെത്തിയ ബോധവൽക്കരണം നടത്തിയ ലൂത്ത് നബി(അ)യുടെ ഇസ്‌റാഇൽയുടെ മോചനത്തിലേക്ക് നയിച്ച മുസാ നബി(അ)യും അളവു തുക്കങ്ങളിൽ കമ്മിവരുത്തുന്നതിനെതിരെ താക്കീതുനൽകിയ ശുഹൈബ് നബി(അ)യും മറ്റു പ്രവാചകന്മാരെപ്പോലെ കണിശമായ ഏകദൈവത്തിന്റെ സന്ദേശവാഹകന്മാരായിരുന്നുവെന്ന് ഈ വചനങ്ങളിൽ നിന്ന് ഗ്രഹിക്കാം. ഏകദൈവവിശ്വാസത്തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തോടൊപ്പം അല്ലാഹുവിന്റെ അനൂയനമായ മാർഗ്ഗരീതിയും സജനങ്ങൾക്ക് എത്തിക്കുന്നതിന്റെ ഭാഗമായിട്ടാണ് പ്രവാചകന്മാർ സവിശേഷമായ ബോധവൽക്കരണവും വിമോചനയത്നങ്ങളും നടത്തിയത്. മുസാ, ഹാറൂൻ, ഇബ്രാഹീം, ലൂത്ത്, ഇസ്മാഖീൽ, യഷ്ഈബ് (അ) എന്നീ പ്രവാചകന്മാരെ സംബന്ധിച്ച് പരമാർശിച്ചശേഷം ‘സുറത്തുൽ അൻബിയായ്’ൽ പറഞ്ഞു: “അവരെ നാം നമ്മുടെ കല്പനപ്രകാരം മാർഗ്ഗരീതി നൽകുന്ന നേതാക്കളാക്കുകയും ചെയ്തു. നല്ലകാര്യങ്ങൾ ചെയ്യണമെന്നും പ്രാർത്ഥന (അഥവാ നമസ്കാരം) മൂറപാലെ നിർവ്വഹിക്കണമെന്നും സഭാത്മത്വം നൽകണമെന്നും നാം അവർക്ക് ബോധനംനൽകുകയും ചെയ്തു. നമ്മെയായിരുന്നു അവർ ആരാധിച്ചിരുന്നത്.” (വി.ഖു. 21:73) ഇബ്രാഹീം, ഇസ്മാഖീൽ, യഷ്ഈബ്, ദാവൂദ്, സുലൈമാൻ, അയ്യൂബ്, യൂസുഫ്, മുസാ, ഹാറൂൻ, സകരിയ്യ, യഹ്യാ, ഇസ്രായീൽ, ഇസ്‌മാഇൽ, ഇസ്‌മാഇൽ, അൽയൂസ്, യൂസുഫ്, ലൂത്ത് (അ) എന്നീ പ്രവാചകന്മാരെപ്പറ്റി പരമാർശിച്ചശേഷം ‘സുറത്തുൽ അൻആൽ’ൽ പറഞ്ഞു:

“അവരെല്ലാവരെയും നാം ലോകത്തിൽ ശ്രേഷ്ഠരാക്കിയിരിക്കുന്നു. അവരുടെ പിതാക്കളിൽ നിന്നും സന്തതികളിൽ നിന്നും സന്തതികളിൽ നിന്നും (ചിലർക്ക് നാം ശ്രേഷ്ഠത നൽകിയിരിക്കുന്നു). അവരെ നാം വിശിഷ്ടരായി തെരഞ്ഞെടുക്കുകയും നേർമാർഗ്ഗത്തിലേക്ക് അവരെ നയിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അതാണ് അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗരീതി. അത് മുഖേന തന്റെ ദാസന്മാരിൽ നിന്ന് താൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരെ അവൻ നേർമാർഗ്ഗത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നു. അവർ (അല്ലാ

ഹുവോട്) പങ്കുചേർത്തിരുന്നെങ്കിൽ അവർ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നതെല്ലാം ആദ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചിട്ടുണ്ടാകും. നിഷ്ഠപരമായിപ്പോകുമായിരുന്നു. നാം വേദവും വിജ്ഞാനവും പ്രവാചകന്മാരും നൽകിയിട്ടുള്ളവയെല്ലാം അവർ ഇനി ഇക്കൂട്ടർ അവയൊക്കെ നിഷേധിക്കുകയാണെങ്കിൽ അവരിൽ അവിശ്വസിക്കുന്നവരെല്ലാത്ത ഒരു ജനവിഭാഗത്തെ നാമത് ദരമല്ലിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവരെയാണ് അല്ലാഹു നേർവഴിയിലാക്കിയിട്ടുള്ളത്. അതിനാൽ അവരുടെ നേർമാർഗ്ഗത്തെ നീ പിന്തുടർന്നുകൊള്ളുക.” (വി.ഖു. 6:86-90)

പ്രപഞ്ചനാഥനായ മാതാ ആരാധിക്കുക, പ്രാർത്ഥന മൂറപോലെ നിർവ്വഹിക്കുക, നിർബന്ധനാം നൽകുക, സർവ്വപ്രവർത്തനങ്ങൾ ചെയ്യുക, ദുരാരാധനങ്ങൾ വർജ്ജിക്കുക - ഇതൊക്കെ എല്ലാ പ്രവാചകന്മാരുടെയും പ്രബോധനവിഷയമായിരുന്നുവെന്ന് ഈ ഖുർആൻ വാക്യങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു. വ്രതവും ബ്രഹ്മിയും പൂർവ്വപ്രവാചകന്മാർ പഠിപ്പിച്ച മതത്തിന്റെ ഭാഗമായിരുന്നുവെന്നും ഖുർആനിൽ നിന്നുതന്നെ ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയുന്നു. അനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെ വിശദാംശങ്ങളിൽ മൗനമാണ് വിവിധ പ്രവാചകന്മാരുടെ അധ്യാപനങ്ങളിൽ നേരിയ വ്യത്യാസമുണ്ടായിരുന്നത്. മുഹമ്മദ്, ഞബി(സ)യിലൂടെ സാമ്പത്തികവും സാമൂഹികവുമായ നിയമങ്ങൾ കൂടുതൽ വിപുലവും പൂർണ്ണവുമായ രൂപത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടു എന്നതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീ അത്ത് മറ്റു പ്രവാചകന്മാരുടെതിൽനിന്ന് ഏറെ വ്യത്യസ്തമാണെന്ന് വരുമ്പോൾ വിവിധ പ്രവാചകന്മാർക്ക് നൽകപ്പെട്ട ശരീഅത്തുകളുടെ സാധാര്യം വിശുദ്ധ ഖുർആൻ വ്യക്തമാക്കുന്നത് കാണുക :

“നൂഹിനോട് കല്പിച്ചതും നിനക്ക് നാം ബോധനംനൽകിയതും ഇബ്രാഹീം, മുസാ, ഇസ്രായീൽ എന്നിവരോട് നാം കല്പിച്ചതുമായ കാര്യം - നിങ്ങൾ മതത്തെ നേരമാവണ്ണം തിളനിർത്തുക, അതിൽ നിങ്ങൾ ഭിന്നിക്കാതിരിക്കുക എന്ന കാര്യം - അവൻ നിങ്ങൾക്ക് ശരീഅത്തായി (മതനിയമമായി) തിരുത്തിച്ചിരിക്കുന്നു.” (42:13)

പൂർവ്വപ്രവാചകന്മാർക്ക് ലഭിച്ച വെളിപാടുകൾ മാലികമായി ഒരേ തരത്തിലുള്ളതായിരുന്നുവെന്നും അവർക്ക് ലഭിച്ച നിയമങ്ങൾ സാമാന്യത്തിൽ വ്യത്യാസമില്ലാത്തതായിരുന്നുവെന്നും ഈ വചനത്തിൽ നിന്ന് സ്പഷ്ടമാണ്. സൂഫിസത്തിന്റെ വക്താവ് പറഞ്ഞത് ഇസ്രായീൽ നബി(അ)ക്ക് ലഭിച്ച വെളിപാട് ‘മനുഷ്യവൃത്തിയെ ആത്മനിഷ്ഠമായി

സന്ദർശനം സമ്പന്നത്തിൽനിന്നുപോലും മോചിപ്പിച്ച അല്ലാഹു എന്ന കഥ മസൂത്തിൽ സാതത്വം കണ്ടെത്താൻ കഴിയുംവിധം ആർത്ഥിയമായി വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടിയുള്ളതായിരുന്നുവെന്നാണ്. ഇബ്റാഹീം, മുസാ, ഇസാ, മുഹമ്മദ് (സ) എന്നിവർക്ക് നൽകപ്പെട്ട ബോധനവും നിയമവും ഒരേ തരത്തിലുള്ളതാണെന്നതെല്ലാം വ്യക്തമാക്കുന്നു. സുഹൃദ്മിത്രം പ്രവാചകന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ മുസാ പ്രവാചകൻ ലഭിച്ച വെളിപാട് വളരെ വ്യത്യസ്തമാണ്. 'മനുഷ്യനെ അടിമത്തത്തിൽനിന്ന് മോചിപ്പിക്കുന്ന മാന്വിക പ്രാധാന്യമുള്ള വെളിപാട്'. വിശുദ്ധ ഖുർആൻ പറയുന്ന താക്കട്ട മുസാ, ഇസാ (അ) പ്രവാചകന്മാർക്ക് അല്ലാഹു നൽകിയ വസിയുത്തും ശരിയായതും ഒരേ തരത്തിലുള്ളതാണെന്നും.

സുഹൃദ്മിത്രം ഇതൊക്കെ പറയാനുള്ള തെളിവെന്താണ്? അത് ചോദിച്ചിട്ടു കാരുഷ്യം. സാധനത്തിലൂടെ ലഭിക്കുന്ന ആത്മനീഷാജ്ഞാ നത്തെ മാത്രം അവലംബിക്കുന്നവരും തെളിവുകളൊന്നും സാധനം കൃത്യമായി ഗണിക്കാത്തവരുമാണ് സുഹൃദ്മിത്രം സുഹൃദ്മിത്രം പുകഴ്ത്തിയ ലേഖകൻ രേഖപ്പെടുത്തിയത് കഴിഞ്ഞ ലേഖനത്തിൽ ഈ ലേഖകൻ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അപ്പോൾ മുസാ നബി(അ)യുടെ വെളിപാട് മാന്വികമായിരുന്നുവെന്നും ഇസാ നബി(അ)യുടെ വെളിപാട് മനുഷ്യനെ സമ്പന്നത്തിൽനിന്ന് മോചിപ്പിക്കാനുള്ളതായിരുന്നുവെന്നുമൊക്കെ സുഹൃദ്മിത്രം സാധനത്തിൽ 'വെളിപ്പെട്ട'തായിരിക്കും. ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ നൽകപ്പെടുന്ന 'ദേവപ്രതിമ'ങ്ങളിൽ 'എന്തൊക്കെയോ 'വെളിപ്പെട്ട'വയ്ക്കായി പറയപ്പെടുന്നതുപോലെ 'പരമജ്ഞാനി'കൾക്ക് അവരുടെ ഉൾസാരം ചർച്ചിക്കാനുള്ള അവകാശത്തെ നാം ചോദ്യം ചെയ്യേണ്ടതില്ല. പക്ഷെ, ഖുർആനും സുന്നത്തിനും വിരുദ്ധമായ കാര്യങ്ങൾ ഇസ്ലാമിന്റെ മേൽ വെച്ചുകൊടുക്കുന്നത് ന്യായം അംഗീകരിക്കാനാവില്ല.

ഇസാ നബി(അ)യുടെ വെളിപാടിന്റെ സവിശേഷതയായി സുഹൃദ്മിത്രം വിവരിച്ച യാതൊരു കാര്യവും ഖുർആനിലോ പ്രമാണികളായ ഹദീസിലോ ഉള്ളതല്ല. നമസ്കരിക്കാനും സകാത്ത് നൽകാനും നിർദ്ദേശം ലഭിച്ച പ്രവാചകനാണ് ഇസാ നബിയെന്ന് സുറത്ത് മർയയിലെ 30,31 വാക്യങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു. നമസ്കാരവും നോമ്പും മനുഷ്യരെ സമ്പന്നത്തിൽ നിന്ന് മോചിപ്പിക്കാനുള്ള തെളി. സമ്പന്നത സർവ്വകരിക്കുന്നതല്ലതാണ്. സാധനങ്ങൾക്ക് ആവശ്യമില്ലാത്ത കാര്യങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ച ഇസാ നബി(അ)യെ സുഹൃദ്മിത്രത്തിൽ താങ്ങാക്കുന്നത് തികഞ്ഞ അസംബന്ധമാണ്.

'തൗഹിദിൽ അടിയുറച്ചുകഴിഞ്ഞ ആ ഇസ്ലാമിക സമുദായത്തിലേക്ക് പരമാർത്ഥ ജ്ഞാനത്തിന്റെ വെളിപാടുമായി വന്ന കബീറായ ഇസാ നബി' എന്ന സുഹൃദ്മിത്രലേഖകന്റെ വിവരണത്തിലും അബദ്ധങ്ങൾ ഏറെയുണ്ട്. ഇസാ നബി(അ)യുടെ പ്രബോധിതരായ ഇസ്ലാമുലയ്യേരും തൗഹിദിൽ അടിയുറച്ചവരായിരുന്നുവെന്ന് പറയുന്നതിന് വിശുദ്ധ ഖുർആന്റെ പരിബലമില്ല. ഉദാഹരണം (എസാ പ്രവാചകൻ) ദൈവപുത്രനാണെന്ന് യഹൂദർ വാദിച്ചിരുന്നുവെന്ന് വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. (9:30) ഇത് അടിയുറച്ച തൗഹിദിന് നിരക്കുന്നതല്ലല്ലോ. ഇസ്ലാമുലയ്യേരും അല്ലാഹുവിന്റെ സഹായികളാകാൻ ഇസാ നബി(അ) ആഹ്വാനം ചെയ്തപ്പോൾ അവരിൽ ഒരു വിഭാഗം വിശ്വസിക്കുകയും മറ്റൊരു വിഭാഗം അവിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്തുവെന്ന് വിശുദ്ധ ഖുർആൻ (61:14) വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അന്ന് ഇസ്ലാമുലയ്യേരും തൗഹിദിൽ അടിയുറച്ച ഇസ്ലാമികസമുദായമായിരുന്നുവെങ്കിൽ അവർ ഇങ്ങനെ അവിശ്വസിക്കുകാകാൻ സാധ്യമായില്ലല്ലോ. "എന്റെയും നിങ്ങളുടെയും രക്ഷിതാവായ അല്ലാഹുവിനങ്ങൾ ആരാധിക്കണം" എന്നാണ് ഇസാ നബി (അ) പ്രബോധനം ചെയ്തതെന്നും അതു തന്നെയാണ് അല്ലാഹു അദ്ദേഹത്തോട് കല്പിച്ചതെന്നും വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ (5:117) ചെമ്പിതമായി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. 'തൗഹിദിൽ അടിയുറച്ച ഇസ്ലാമികസമുദായം'ത്തെ ഇപ്രകാരം പ്രബോധനം ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടാകുമോ?

'തൗഹിദിൽ അടിയുറച്ചുകഴിഞ്ഞ ആ ഇസ്ലാമിക സമുദായത്തിലേക്ക് പരമാർത്ഥ ജ്ഞാനത്തിന്റെ വെളിപാടുമായി വന്ന' പ്രവാചകനാണ് ഇസാ നബി(അ) എന്ന വാദത്തിൽ വേറെയും അബദ്ധങ്ങളും അപകടങ്ങളും ഉണ്ട്. തൗഹിദിനെക്കാൾ ഉപരിയായ പരമാർത്ഥജ്ഞാനം ഇസാ നബി(അ)ക്ക് നൽകപ്പെട്ടുവെന്നും അദ്ദേഹം ശിഷ്യന്മാർക്ക് അത്തരമൊരു ജ്ഞാനം പകർന്നുകൊടുത്തുവെന്നോ ഖുർആനിൽ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. പ്രബോധനം ഹദീസിലും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. തൗഹിദിന് പരമാർത്ഥജ്ഞാനമല്ല എന്ന സാധനവും ആ വാദത്തിൽ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. 'വർദ്ദയ്ക്കു വ്യജ്ഞാനം' (അഭേദത്തെ) സാക്ഷാൽ തൗഹിദായി ചിത്രീകരിക്കുന്ന സുഹൃദ്മിത്രം തൗഹിദിനെ പരമാർത്ഥജ്ഞാനമായി അംഗീകരിക്കാതിരിക്കുന്നത് യഥാർത്ഥത്തിൽ സ്വയം തളിച്ചിറയലാണ്. ഇസാ നബി(അ) പ്രബോധനമാർഗ്ഗം അടിയുറച്ചതാണെന്നും ആ സമുദായം തൗഹിദിൽ അടിയുറച്ചവരായിരുന്നുവെന്നാണല്ലോ ലേഖകന്റെ കണ്ടെത്തൽ. എങ്കിൽ ആ സമുദായം അപ്പോൾ സത്യത്തിലോ അസത്യത്തിലോ? സത്യത്തിലാണെങ്കിൽ ആ അവസ്ഥയിൽ തന്നെ തുടര

ർണ്ണവും, അതിലുപരിയായി പരമാർത്ഥജ്ഞാനം നേടിയവരും ഒരുപോലെ മോക്ഷത്തിന് അർഹരാണ്ോ? മസീഹിനെ അന്യധാവിനും ചെയ്ത് പരമാർത്ഥ ജ്ഞാനത്തിലെത്തിയവരും അന്യധാവിനും ചെയ്തതെ പൂർവ്വനിലയിൽ തുടർന്നവരും ഒരുപോലെ മോക്ഷത്തിലാണെങ്കിൽ മസീഹിന്റെ ദൗത്യം വ്യർത്ഥമായിരുന്നുവെന്നല്ലേ വരിക? അല്ലാഹുവിന്റെ. ഖുർആനിലുള്ളതൊക്കെ സാമാന്യജ്ഞാനം മാത്രമുണ്ടായിരുന്ന അറബികളെ ഉദ്ദേശിച്ചു പറഞ്ഞതാണെന്നും “മഹാജ്ഞാനികൾക്ക് അതൊന്നും ബാധകമല്ലെന്നും ഒല്ലിച്ചുകൊണ്ട് ‘ആത്മനിഷ്ഠ അനുഭൂതി’ എന്ന് പീശാഫ് ഓനപ്പേരിട്ട മിഥ്യയുടെ പിന്നാലെ പോകുന്നവർ അന്തരിച്ചാൽ ഊരാക്കുടക്കുകളിൽ മുങ്ങിത്തപ്പുൻ വിധിക്കപ്പെട്ടവരത്രെ.

ഇസ്ലാമിന് ഒരു പ്രത്യക്ഷതയ്ക്ക് പ്രകാശനവും മറ്റൊരു ആന്തരിക പ്രകാശനവുമുണ്ട് എന്നും വാഗ്- തീർത്തും അടിസ്ഥാനരഹിതമാണ്. ഇബ്രാഹീം നബി(അ)യും മുഹമ്മദ് നബി(സ)യും അങ്ങനെ പഠിപ്പിച്ചു വെന്ന് പറയുന്നത് തനി വ്യാജാമോഹങ്ങളത്രെ. ഈ രണ്ടു പ്രാധികാരമുള്ള പ്രമോധിത സമൂഹത്തെ തട്ടുകളായി തിരിച്ചിട്ടില്ല. ‘ആന്തരികപ്രകാശം’ ലഭിക്കാൻ എല്ലാവർക്കും അർഹതയില്ലെന്നും അത് ‘വിശുദ്ധ സ്വകാര്യത്വ’യിൽ സൂക്ഷിച്ചുവെക്കാനുള്ളതാണെന്നും ഇവർ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ഖുർആനിലോ ഹദീസിലോ ഈ കാര്യം പറഞ്ഞിട്ടില്ല. അല്ലാഹു ഒരു തെളിവും നൽകിയിട്ടില്ലാത്ത ഇത്തരം വിചിത്രവാദങ്ങൾ ഇസ്ലാമിന്റെ മേൽ വെച്ചുകെട്ടുന്നത് മാപ്പ് അർഹിക്കാത്ത കുറ്റമത്രെ.

ശരീരത്തിന് ഒരു മോചനം, മനസ്സിന് മറ്റൊന്ന്, ആത്മാവിന് അതിവിശിഷ്ടമായ സാതന്ത്ര്യാം - ഇങ്ങനെയുള്ള വിഭജനം ഇസ്ലാമിന് അന്യമാകുന്നു. ഒരു സത്യവിശ്വാസി ശാപമെഴുത്തുവാൾ അത് കേവലം ശാരീരികമായ ശുചീകരണമല്ല. വിശിഷ്ടനുമെന്തെന്ന് പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ ചൊല്ലുവാൻ നബി(സ) പഠിപ്പിച്ച പ്രാർത്ഥനയെ വിലയിരുത്തിയാൽ അതിന്റെ മാനസികവും ആത്മീയവുമായ മാനങ്ങൾ വ്യക്തമാകും. നമസ്കാരമെന്ന സുപ്രധാന അനുഷ്ഠാനത്തിൽ ശരീരവും മനസ്സും ആത്മാവും ഒരുപോലെ പങ്കുവഹിക്കുന്നു. സകാത്ത് കേവലമൊരു ധനവ്യയമല്ല. ആ പാപം തന്നെ കുറിക്കുന്നതുപോലെ വിശുദ്ധിയുടെയും വികാസത്തിന്റെയും അനിതരമാനങ്ങളുണ്ട് അതിന്. പ്രതി ശരീരത്തെയും മനസ്സിനെയും ആത്മാവിനെയും ഒരുപോലെ ശുദ്ധീകരിക്കുകയും നിർമ്മലമാക്കുകയും ചെയ്ത്. ഇസ്ലാമിലെ ജിഹാദിന്റെ ലക്ഷ്യം ദൗതികമായ വിമോചനം മാത്രമല്ല. ശാരീരികവും മാനസികവും ആത്മീയവുമായ വിമോചനമാണ്.

ആകാശമുകളെ പ്രദീപ്തമാക്കുന്ന ദിവ്യപ്രകാശം ആർക്ക് എവിടെ വെച്ചു ലഭിക്കുന്നുവെന്ന് വിശുദ്ധഖുർആൻ വ്യക്തമാക്കുന്നത് കാണുക:

“ചില ഭവനങ്ങളിലെത്ര (ആ പ്രകാശമുള്ളത്) അവ ഉയർത്തപ്പെട്ടവാനും അവയിൽ തന്റെ നാമം സൂക്ഷപ്പെട്ടവാനും അല്ലാഹു ഉത്തരവ് നൽകിയിരിക്കുന്നു. പ്രഭാതത്തിലും സന്ധ്യാവേളകളിലും അവയിൽ ചില ആളുകൾ അവന്റെ മഹത്വം പ്രകീർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അല്ലാഹുവെ സ്മരിക്കുന്നതിൽ നിന്നും നമസ്കാരം മുറുപ്പോലെ നിർവഹിക്കുന്നതിൽ നിന്നും സകാത്ത് നൽകുന്നതിൽ നിന്നും കച്ചവടമോ ക്രയവിക്രയമോ അവരുടെ ശ്രദ്ധ തിരിച്ചുവിടുകയില്ല. ഹൃദയങ്ങളും കണ്ണുകളും ഇളകിമറിയുന്ന ഒരു ദിവസത്തെ അവർ ഭയപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.” (വി.ഖു. 24:36,37)

ഇതാണ് ഇസ്ലാമിന്റെ പ്രകാശനം. ഖുർആന്റെ പ്രകാശനം. മുഹമ്മദീയ ദൗത്യത്തിന്റെ പ്രകാശനം. ജീവിത വ്യവഹാരങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുന്നതോടൊപ്പം നിശ്ചിത സമയങ്ങളിൽ പള്ളിയിൽപോയി അല്ലാഹുവെ പ്രകീർത്തിക്കുകയും പ്രാർഥിക്കുകയും സകാത്ത് നൽകുകയും പരലോകശിക്ഷയെ ഭയപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന വിശ്വാസികളുടെ ജീവിതമേഖലകളെയാകെ പ്രദീപ്തമാക്കുന്ന സമഗ്രപ്രകാശനം. ഇതൊക്കെ സാധാരണക്കാർക്കുള്ള പ്രകാശനമാണെന്നും, ‘ആത്മനിഷ്ഠമായ ഈശ്വര സാക്ഷാത്കാരത്തെക്കുറിച്ച വിശിഷ്ട ദർശനമാകുന്ന ആന്തരിക പ്രകാശനം നബി(സ) ‘വിശുദ്ധ സ്വകാര്യത്വ’യിൽ ഒളിപ്പിച്ചുവെച്ചിരിക്കുകയാണെന്നും, അത് അല്ല(റ) മുഖേന ശീആ - സുഹ്രീ ഇമാമുകൾക്കും ശൈഖുകൾക്കും മാത്രമേ ലഭിച്ചിട്ടുള്ളൂവെന്നും വാദിക്കുന്നത് തീർത്തും അടിസ്ഥാനരഹിതമാണെന്ന് മാത്രമല്ല പ്രാധികാരമുള്ള അവമതീക്കൽ കൂടിയാണ്.

മുഹമ്മദ് നബി(സ)യെ അല്ലാഹു നിയോഗിച്ചത് ‘ഹുദാ’യും ‘നൂറു’മായ (സമ്പർക്കവും സത്യപ്രകാശവുമായ) വിശുദ്ധ ഖുർആൻ ജനങ്ങൾക്ക് വിവരിച്ചുകൊടുക്കുവാനും താദിസ്ഥാനത്തിൽ ജീവിച്ചുകൊണ്ട് ജനങ്ങൾക്ക് മാതൃക കാണിക്കുവാനുമാണ്. “നിനക്ക് നാം ഉദ്ബോധനം അവതരിപ്പിച്ചുതന്നിരിക്കുന്നത്, ജനങ്ങൾക്കായി അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടത് അവർക്ക് നീ വിവരിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ വേണ്ടിയും അവർ ചിന്തിക്കുവാൻ വേണ്ടിയുമാകുന്നു. “(വി.ഖു. 16:44) മുഹമ്മദ് നബി(സ)ക്ക് അല്ലാഹു അവതരിപ്പിച്ച ‘ദിക്ർ’ (ഉദ്ബോധനം) മനുഷ്യർക്കു മുഴുവനുമുള്ളതായിരുന്നുവെന്ന് ഇതിൽ നിന്ന് വ്യക്തമാണ്. അദ്ദേഹം

ഈ ലോകത്തോട് വിടവാങ്ങുന്നതിനുമുമ്പ് അല്ലാഹുവെ സാക്ഷിനിർത്തിക്കൊണ്ട് പതിനായിരക്കണക്കിന് അനുചരന്മാരുടെ മുമ്പാകെ ദൗത്യപൂർത്തിയാക്കുന്ന പ്രഖ്യാപനം നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. അല്ലാഹു തന്നെ എല്പിച്ച സന്ദേശം പൂർണ്ണമായി ജനങ്ങൾക്ക് എത്തിച്ചുകൊടുത്തു എന്നാണ് അന്ന് അവിടുന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ചത്. ഇതിന് നേർവിപരീതമാണ് സുഫിലേഖകന്റെ വാദം. 'ഈശ്വരസാക്ഷാത്കാരത്തെ കുറിച്ച് വിശിഷ്ടദർശനം' നബി(സ) 'വിശുദ്ധസ്വകാര്യത്വ'യിൽ പൂർത്തിയെടുക്കുന്നത് വാദിക്കുന്നത് ഉപര്യുക്ത ഖുർആൻ വാക്യത്തെയും പ്രവാചക പ്രഖ്യാപനത്തെയും നിഷേധിക്കുന്നതിന് തുല്യമാകുന്നു. എന്താണ് ഈ വിശുദ്ധസ്വകാര്യത്വം? ഇങ്ങനെയൊരു വാക്ക് അല്ലാഹു പറഞ്ഞിട്ടില്ല. റസൂൽ(സ) പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇബ്ലീസിന്റെ നിമിത്തമായാണ്. അബൂബക്കർ, ഉമർ, ഉസ്മാൻ, അനസ്, സൈദ്, ഖദീജ, ആഇശ(റ) തുടങ്ങി എത്രയോ മഹാത്മാരും മഹതിമാരും നബി(സ) യുടെ ജീവിതത്തെ വളരെ അടുത്തുനിന്ന് മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇവരൊക്കെ പഠിച്ചതും പകർത്തിയതും പ്രചരിപ്പിച്ചതും ഇസ്ലാമിന്റെ പ്രത്യക്ഷതലം മാത്രമാണെന്നും, 'ഈശ്വരസാക്ഷാത്കാരത്തിന്റെ ദർശനം' അലി(റ)ക്ക് മാത്രമാണ്. 'സിർ മുഖദ്ദസ്' (വിശുദ്ധ സ്വകാര്യത്വ) ആയി നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണെന്നും വാദിക്കുന്നത് യഥാർത്ഥത്തിൽ പ്രവാചകന്റെയും ഇസ്ലാമിന്റെയും മഹാത്മാരായ സഹാബത്തിന്റെയും ആധികാരികതയെയും സുതാര്യതയെയും തള്ളിപ്പറയലാണ്. അലി(റ) ഇതിനെന്നും ഉത്തരവാദിയല്ല. ശരിയെന്നിരുന്നെങ്കിൽ ജീവികാൻ സനദ്ധരല്ലാത്ത 'ഉൾസാര'ക്കാർ 'വിശുദ്ധ സ്വകാര്യത്വ' എന്ന ഒരു വ്യുൽപ്പന്നം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ കെട്ടിച്ചമച്ചതാണ്.

ദുനില്വാഹി - ദൈവത്തിനു പുറത്തുള്ളവ എന്ന ആശയം ഉൾക്കൊണ്ട ബഹുദൈവതത്തെ മാത്രമേ മുഹമ്മദ് നബി(സ) എതിർത്തിട്ടുള്ളൂ എന്ന വാദവും അസംബന്ധമാകുന്നു. "നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെ കൂടെ ആരെയും വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കരുത്" (വിഖു 72:18) (നബിയേ.) പര്യുക: ഞാൻ എന്റെ രക്ഷിതാവിനോട് മാത്രമേ പ്രാർത്ഥിക്കുകയുള്ളൂ. അവനോട് യാതൊന്നിനെയും ഞാൻ പങ്കുചേർക്കുകയില്ല" (വിഖു. 72:20) എന്നീ വചനങ്ങളിൽ 'ദുനില്വാഹി' മാത്രമല്ല 'മഅ്ലാഹി' (അല്ലാഹുവോട് ചേർത്തത്) കൂടി വിവരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഉൾസെറിയെയും മസീഹി(അ)നെയും ദൈവപുത്രന്മാരാക്കിയ (യഥാക്രമം) യഹൂദരെയും ക്രൈസ്തവരെയും അല്ലാഹുവും റസൂലും (സ) വിമർശിച്ചത് 'ദുനില്വാഹി' എന്ന ആശയത്തിന്റെ പേരിലല്ലല്ലോ.

തൗഹിദിനെ കീഴ്മേൽ മറിക്കുന്ന സുഫിസം

സ്രഷ്ടാവിനെ മാത്രം ആരാധിക്കുക, സൃഷ്ടിയെ ഒരിക്കലും ഒരു നിലയിലും ആരാധിക്കാതിരിക്കുക - ഇതാണ് മുഴുവൻ പ്രവാചകന്മാരും പഠിപ്പിച്ച തൗഹിദ്. പ്രവാചകന്മാർക്കോ അവരുടെ യഥാർത്ഥ അനുചരന്മാർക്കോ ഈ കാര്യത്തിൽ യാതൊരു ആശയക്കുഴപ്പവും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. എന്നാൽ അദൈവസിദ്ധാന്തത്തിലൂടെ സ്രഷ്ടാവിനെയും സൃഷ്ടിയെയും ഒന്നാക്കിത്തീർത്ത സുഫികൾ തൗഹിദിന്റെയും ശിരീക്കിന്റെയും കാര്യത്തിൽ കടുത്ത സങ്കീർണതയും തികഞ്ഞ ആശയക്കുഴപ്പവും സൃഷ്ടിച്ചുവിട്ടിരിക്കുകയാണ്. സുഫിസത്തിന്റെ ഒരു വക്താവ് ഇത് സംബന്ധിച്ച നിലപാട് വ്യക്തമാക്കിയത് നോക്കുക:

"മക്കയിലെ കച്ചവടവ്യത്യയുടെ 'ദുനില്വാഹി' എന്ന ആശയത്തിലല്ലാതെ, സൃഷ്ടിയെ സ്രഷ്ടാവിലും സ്രഷ്ടാവിനുവേണ്ടിയും പരിഗണിക്കുന്നത് തെറ്റല്ല. എന്നല്ല, അതിൽ നിന്നാണ് ഈശ്വരസാക്ഷാത്കാരത്തിലേക്കുള്ള ഒന്നാമത്തെ ചുവടുവെപ്പ് എന്നുതന്നെ കാണേണ്ടിവരും. സൃഷ്ടിയെ സ്രഷ്ടാവിന്റെ പാമോയം ഉണ്ടായിൽ ദർശിക്കുന്നിടത് നിന്നാണ് തസവ്വുഫിന്റെ തുടക്കം. അടുത്ത നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ തലപൊക്കിയ പ്യൂരിറ്റാനിസത്തിന്റെ ഉപരിതലസ്പർശിയായ തൗഹിദ് വ്യാഖ്യാനം പ്രചാരം നേടുന്നതിനുമുമ്പ് അഹ്ലിയുസ്സുന്നത് വൽജമാത്തതിലെ ഇമാമുകളത്രയും അംഗീകരിച്ചിരുന്ന ഒരു ലളിതമായ വസ്തുതയണിത്. ഈ വിഷയത്തിന് ഖുർആനിന്റെയും സുന്നത്തിന്റെയും പിൻബലവുമുണ്ട്. അല്ലാത്തപക്ഷം പ്രവാചകനെ അനുസരിക്കുന്നത് ദൈവത്തെ അനുസരിക്കലാവില്ല. ഖുർആൻ പറയുന്നു: "നിനക്ക് (കൈതന്ന്) അനുസരണ പ്രതിജ്ഞ (ബൈഅത്ത്) ചെയ്യുന്നവർ അല്ലാഹുവിനാണ് - ബൈഅത്ത് ചെയ്യുന്നത്. അവരുടെ കാങ്ങൾക്കു മേൽ അല്ലാഹുവിന്റെ കരമങ്ങളുള്ളത്. (48:10) ഈ നിലപാട് ചുരുത്തിലുള്ള കരിങ്കൽ കെട്ടിടത്തെ ചുറ്റുന്നത് അല്ലാഹുവിനുള്ള ഇബ്രാദത്തായി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നത്. സ്ഥാ - മർവാ കുന്നുകൾക്കിടയിലുള്ള ഓട്ടാ, ഫജ്ജിൽ അസ്വദിനെ ചുംബിക്കൽ തുടങ്ങിയതെല്ലാം ദീക്ഷിക്കപ്പെടുന്ന തത്വം സ്രഷ്ടാവിനുവേണ്ടി സൃഷ്ടി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നു എന്നതാണ്. യൂസുഫിന് സൂര്യ ചന്ദ്ര നക്ഷത്രാദികൾ സൂജ്.

ഇലും 'ദുനില്ലാഹി' എന്ന ആശയത്തെപ്പറ്റി എതിർത്തിട്ടുള്ളത്. അല്ലാഹുവോട് ചേർത്ത് ആരോടും പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത് എന്നാണ് വിലക്കിയിട്ടുള്ളത്. ഈ സാമ്പത്തികതയെ സ്രഷ്ടാവിന്റെ സ്വന്തം പുത്രനായി പരിഗണിച്ച് ആരാധിച്ച കൈയ്യവളർ വിശുദ്ധമൂർത്തത്തിലെ അനേകം വചനങ്ങളിൽ വിമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രവാചകനായ ഉമൈറ (അ)നെ സ്രഷ്ടാവിന്റെ പ്രിയസുന്തരിയായി പരിഗണിച്ചു വന്നതിനെത്തുടർച്ചയായി സ്രഷ്ടാവിന്റെ കല്പനകൾ നേപ്പാക്കുന്ന മലക്കുകളെ അവന്റെ പുത്രിയായി പരിഗണിച്ച് ആരാധിച്ചിരുന്നവരുമായും ദുരിശുദ്ധമൂർത്തത്തിൽ വിമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'ദുനി' (പുറമെ, കൂടാതെ) എന്ന പദം വിശുദ്ധ മൂർത്തത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചേക്കാത്തപോലും 'അല്ലാഹുവിന്റെ പുറത്ത് സന്തതമായി നിലനിൽക്കാൻ കഴിയുന്ന മുഖമുഖം നിലനില്പിട്ടുള്ള ഉണ്ട് മകൾ' എന്ന ലേഖകന്റെ ഭാഷ്യത്തിന് യാതൊരു പ്രസക്തിയുമില്ല. സുറത്തുസൂറയിലെ മൂന്നാം അദ്ധ്യായം: "അവനോട്: അല്ലാഹുവിനു മാത്രം അവകാശപ്പെട്ടതാകുന്നു നിഷ്കളങ്കമായ കീഴ്വണക്കം. അവനു പുറമെ രക്ഷാധികാരികളെ സ്വീകരിച്ചവർ (പറയുന്നു): 'അല്ലാഹുവിങ്കൽപ്പോലും ഞങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ അടുപ്പം ഉണ്ടാക്കിത്തരാൻ വേണ്ടി മാത്രമാകുന്നു ഞങ്ങൾ അവരെ ആരാധിക്കുന്നത്. അവർ ഏതൊരു കാര്യത്തിൽ ഭിന്നത പുലർത്തുന്നുവോ അതിൽ അല്ലാഹു അവർക്കിടയിൽ വിധി കല്പിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. നുണയനും നന്ദി കൈവന്നുമായിട്ടുള്ളവനെ അല്ലാഹു നേരിടുന്നില്ലാക്കുകയില്ല തീർച്ച" (39:3) മനുഷ്യരെ സ്രഷ്ടാവിനേക്കാൾ അടുപ്പിക്കാൻ കഴിവുള്ള ആൾ എന്ന നിലയിൽ ഏതെങ്കിലും സൃഷ്ടിയെ പരിഗണിക്കുന്നത് നുണയും നന്ദികൂടാമെന്നത് ഈ വചനം പറയുന്നതല്ല. മക്കയിലെ ബഹു ദൈവാലയകൾ പള്ളി വേളയിൽ ചൊല്ലിയിരുന്ന തൽബീയത്തിൽ അല്ലാഹുവിൽ നിന്ന് തികച്ചും സ്വതന്ത്രനായ ആരാധനയെപ്പറ്റി അവർ ആരാധിക്കുന്നത് എന്ന കാര്യം ഉറപ്പാക്കുന്നതാണ്. 'ലാ ശാകിലക ഇല്ലാ ശാകിൽ ഹുവ ലക തൻലികുഹു വമാ മലക' (നിനക്ക് യാതൊരു പങ്കുകാരനുമില്ല. നിന്റെതായ ഒര്യ പങ്കുകാരൻ ഒഴികെ. ആ പങ്കുകാരനും അയാളുടെ കഴിവുകളും നിന്റെ അധീനതയിൽ തന്നെയുണ്ടാകുന്നു) എന്ന് തൽബീയത്തിന്റെ ഭാഗമായി അവർ ചൊല്ലിയിരുന്നു എന്ന് വിശ്വസനീയമായ നിവേദക പരമ്പരയോടെ ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അല്ലാഹുവിന് പുറമെയുള്ളവരായി കണക്കാക്കി സൃഷ്ടിയെ ആരാധിക്കുന്നതുപോലെ തന്നെ അല്ലാഹുവിന്റെ സ്വന്തം അടിമകളായി പരിഗണിച്ച് സൃഷ്ടിയെ ആരാധിക്കുന്നതും ഇസ്ലാമിന് വിരുദ്ധമാണെന്ന് ഇതിൽ നിന്നൊക്കെ വ്യക്തമാകുന്നു.

"സൃഷ്ടിയെ സ്രഷ്ടാവിനും സ്രഷ്ടാവിനു വേണ്ടിയും പരിഗണി

ക്കുന്നത് തെറ്റല്ല" എന്ന വാക്യം സത്യവും മിഥ്യയും തമ്മിലുള്ള അതിവിദഗ്ദ്ധമായ കൂട്ടിക്കലർത്തലും കടുത്ത ആശയക്കുഴപ്പം സൃഷ്ടിക്കാനുള്ള ആസൂത്രിതനീക്കവുമാകുന്നു. സ്രഷ്ടാവ് എന്നനും ഉണ്ടായിരുന്നവനും എന്നെന്നും നിലനിൽക്കുന്നവനുമാണല്ലോ. സൃഷ്ടിയും അതുപോലെ അനാദിയും അനശ്വരവുമാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുക എന്നാണോ സൃഷ്ടിയെ സ്രഷ്ടാവിൽ പരിഗണിക്കുക എന്ന യോഗ്യത? ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്? ആകാശഭൂമികളെ ആദ്യ ദിവസങ്ങളിൽ (ഘട്ടങ്ങളിൽ) അല്ലാഹു സൃഷ്ടിച്ചുവെന്ന് വിശുദ്ധ മൂർത്തത്തിൽ ഏഴു സന്ദർഭങ്ങളിൽ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതിനു മുമ്പ് ആകാശവും ഭൂമിയും ഭൂമിയിലെ സൃഷ്ടികളും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്ന് ഉറപ്പാണല്ലോ. അതുവരെ ഇല്ലാതിരുന്ന സൃഷ്ടികളെ സ്രഷ്ടാവിന്റെ ഭാഗമായി പരിഗണിക്കുന്നതിന് യാതൊരു അടിസ്ഥാനവുമില്ല. "അവനോടികെ യാതൊരു ആരാധനയുമില്ല. ഏതൊരു വസ്തുവും നശിക്കുന്നതാണ്. അവന്റെ മുഖമെഴിക" (28:88) എന്ന വചനം സ്രഷ്ടാവല്ലാത്തതെ. ഒന്ന നശിക്കുമ്പോഴാണ് തെളിയിക്കുന്നത്. നശിക്കുമ്പോൾ സ്രഷ്ടാവിൽ നിലനിൽക്കുന്നതായോ സ്രഷ്ടാവിന്റെ ഭാഗമായോ പരിഗണിക്കുന്നത് വിശുദ്ധ മൂർത്തത് തീർത്തും വിരുദ്ധമത്രെ. സ്രഷ്ടാവിന്റെ സത്തയിൽ തന്നെ പൂർണ്ണമായ പരിശുദ്ധതാവിനെയും പരിഗണിച്ച് ആരാധിച്ച ക്രിസ്ത്യാനികളെ വിശുദ്ധ മൂർത്തത്തിലെ അനേകം വചനങ്ങളിൽ നിശിതമായി വിമർശിച്ചിരിക്കെ "സൃഷ്ടിയെ സ്രഷ്ടാവിൽ പരിഗണിക്കുന്നത് തെറ്റല്ല" എന്ന ലേഖകന്റെ വാദം തികച്ചും അനായാസമാകുന്നു.

'സ്രഷ്ടാവിനു വേണ്ടി സൃഷ്ടിയെ പരിഗണിക്കുക' എന്നത് വിശദീകരണം ആവശ്യമുള്ള കാര്യമാണ്. അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രതിഫലം കാക്കച്ചികളൊക്കെയും അവന്റെ ശിക്ഷ ഭയപ്പെട്ടുകൊണ്ടും സൃഷ്ടികളെ സഹായിക്കുന്നതും അനുസരിക്കുന്നതും ആദിക്കുന്നതും ഇസ്ലാമികാധ്യാപനങ്ങളുടെ ഭാഗമാണെന്ന കാര്യത്തിൽ ആർക്കും തർക്കമില്ല. എന്നാൽ ദുആയും ഇബാദത്തും (പ്രാർത്ഥനയും ആരാധനയും) അല്ലാഹുവല്ലാത്ത ആർക്കും സമർപ്പിച്ചുകൂടാ എന്ന് വിശുദ്ധ മൂർത്തത്തിലെ അനേകം വചനങ്ങളിൽ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുള്ളതിനാൽ പ്രാർത്ഥിക്കപ്പെടുന്നതോ ആരാധിക്കപ്പെടുന്നതോ യാതൊരു സൃഷ്ടിയെയും പരിഗണിക്കാവുന്നതല്ല. ആദം (അ), മുതൽക്കും മുഹമ്മദ് (സ) വരെള്ള ഒരു പ്രവാചകനും ദുആയോ ഇബാദത്തോ സമർപ്പിക്കാൻ അല്ലാഹു അനുവദിച്ചിട്ടില്ല. ഇബാദത്തിൽ ഞങ്ങളെ

ആദർശത്, അനുസരണം, ബൈഅത്ത് എന്നിവക്ക് സൃഷ്ടികളെ പരിഗണിക്കുന്നതും സൃഷ്ടികൾക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നതുമായി കൂട്ടിക്കൂഴ്ക്കുന്നത് തൗഹീദിന് തുരങ്കംവെക്കുന്നതു ശുശ്രൂശമായിട്ടാണ് ഗണിക്കേണ്ടത്.

ലേഖകന്റെ അടുത്തുള്ള വരികളിൽ ഈ ഗുഹശ്രമം കൂടുതൽ വ്യക്തമായി കാണാം: “എന്നല്ല, അതിൽനിന്നാണ്. ഈശ്വരസാക്ഷാത്കാരത്തിലേക്കുള്ള ഒന്നാമത്തെ ചുവടുവെയ്പ്പ് എന്നുതന്നെ കാരണമെങ്കിലും. സൃഷ്ടിയെ സ്രഷ്ടാവിന്റെ പരമമായ ഉണ്മയിൽ ദർശിക്കുന്നിടത്തുനിന്നാണ് തസവ്വഹിന്റെ തുടക്കം.” ഏകനായ സ്രഷ്ടാവു മാത്രമാണ് ആരാധ്യൻ എന്ന വസ്തുത സൃഷ്ടികൾ അംഗീകരിക്കുന്നതിനാണ് ഇസ്‌ലാമിൽ തൗഹീദ് എന്നു പറയുന്നത്. കലർപ്പില്ലാത്ത തൗഹീദ് വിവരിക്കുന്ന സുറത്തുൽ ഇഖ്‌ലാസ് ഈ കാര്യം വ്യക്തമാക്കുന്നു. “പറയുക: കാര്യം അല്ലാഹു ഏകനാണ്. എന്നതാകുന്നു. അല്ലാഹു ഏവർക്കും ആശ്രയമായിട്ടുള്ളവനാകുന്നു. അവൻ പിതാമഹ സന്തതിയോ ആയിട്ടില്ല. അവൻ, തുല്യനായി ആരുമില്ലാത്തതും.” പരമമായ ഉണ്മ ഒന്നുമാത്രം. അതിനു തുല്യമേയ്യാതെൊന്നുമില്ല. സൃഷ്ടികളെല്ലാം ആ ഉണ്മയെ ആശ്രയിക്കുന്നവർ - ഇതാണ് ഈ സുറത്ത് പരിച്ഛേദിക്കുന്നത്. ഇതനുസരിച്ച് വിശാലനീകൾ ഉണ്മയുടെ പരമതയ്ക്കിട സ്രഷ്ടാവിനെ മാത്രമാണ് പരിഗണിക്കുന്നത്. യാതൊരു സൃഷ്ടിയെയും പരമമായ ഉണ്മയായി അവർ പരിഗണിക്കുകയില്ല. എന്നാൽ ലേഖകൻ പറയുന്ന ‘ഈശ്വരസാക്ഷാത്കാരം’ ഇതിനു നേർവിപരീതമാകുന്നു. നിസ്സാരനായ ഒരു അടിയിൽ എണ്ണം സ്ഥാനം കൈമാടേണ്ട സമ്പന്നനല്ലാത്ത മനുഷ്യന് താനും ‘ഈശ്വരനും’ ഒന്നാണെന്നോ താൻ തന്നെയാണ് ഈശ്വരനെന്നോ അതെന്നതിനാണ് ഈശ്വരസാക്ഷാത്കാരം എന്നുപറയുന്നത്. വിശുദ്ധ ബുർആനിലെ പ്രാമാണികമായ ഹദീസുകളിലോ ‘ഈശ്വരസാക്ഷാത്കാരം’ എന്ന് പരിഭാഷപ്പെടുത്താവുന്ന യാതൊരു വാക്കുമില്ല. മഹാരാജയെ സഹാബികളാരും അത്തരമൊരു വാക്ക് പ്രയോഗിച്ചിട്ടില്ല. അതുപോലെ തന്നെയാണ് തസവ്വഹ് എന്ന പദത്തിന്റെ കാര്യവും. ഈ പദത്തിന്റെ നിഷ്പത്തിപോലും തർക്കവിഷയമാകുന്നു. അല്ലാഹുവോ സൗലോ(സ) സഹാബികളോ ആ പദം പ്രയോഗിച്ചിട്ടില്ല. തസവ്വഹിന്റെ പ്രാരംഭബിരുദായി ലേഖകൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച ‘സൃഷ്ടിയെ’ സ്രഷ്ടാവിന്റെ പരമമായ ഉണ്മയിൽ ദർശിക്കുക എന്ന ആശയത്തിനും ഇസ്‌ലാമിക പ്രമാണങ്ങളിൽ യാതൊരു അടിസ്ഥാന

വുമില്ല. “അവനെപ്പോലെ യാതൊന്നുമില്ല” (42:11) “അവനു തുല്യനായി ആരുമില്ല” (112:4) എന്നീ മുദ്രിതൻ വാക്യങ്ങളനുസരിച്ച് സ്രഷ്ടാവ് സൃഷ്ടികളിൽ നിന്ന് വ്യതിരിക്തനത്രെ. സൃഷ്ടിയെ സ്രഷ്ടാവിന്റെ ഉണ്മയുടെ ഭാഗമായി, ദർശിക്കുന്നത് ഈ വ്യതിരിക്തതയുടെ നിരാകരണമാകുന്നു. ഒരു ചിത്രം ചിത്രകാരന്റെ കലാവൈദഗ്ദ്ധ്യത്തിന്റെ തെളിവാണെങ്കിലും ചിത്രകാരന്റെ സത്തയുടെ ഭാഗമല്ല എന്ന കാര്യം ആർക്കും വ്യക്തമായി ഗ്രഹിക്കാവുന്നതത്രെ. അപ്പോൾ അല്ലാഹു സൃഷ്ടിച്ച വസ്തുക്കളെ അവന്റെ പരമമായ അറിവിന്റെയും കഴിവിന്റെയും ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളായി പരിഗണിക്കുകയും അവന്റെ സത്തയുടെ ഭാഗമായി ചിത്രീകരിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുകയാണ് ന്യായമായ നിലപാട്.

യാതൊരു തെളിവും നിരത്താതെ വാചകസെൻ്റയു കൊണ്ട് സുഹിസത്തിലെ അദ്വൈതമാണ് സാക്ഷാൽ ഇസ്‌ലാമെന്ന് വരുത്തി അർത്ഥശേഷം ലേഖകൻ ശ്രമിക്കുന്നത് സാക്ഷാൽ ഏകദൈവത്തിന്റെ വക്താക്കളെ തേജോവധം ചെയ്യുന്നാണ്.

“അടുത്ത നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ തലപ്പൊക്കിയ പ്യൂരിറ്റാനിസത്തിന്റെ ഉപരിതല സ്പർശിയായ തൗഹീദ് വ്യാഖ്യാനം പ്രചാരം നേടുന്നതിനുമുമ്പ് അഹ്‌ലുസ്സുന്നത്ത് വർജ്ജമാഅത്തിലെ ഇരുമുകളത്രയും അംഗീകരിച്ചിരുന്നു. ഒരു ലളിതമായ വസ്തുതയാണിത്. ഈ വികസണത്തിന് ബുർആനിന്റെയും സുറാത്തിന്റെയും പിൻബലവുമുണ്ട്. അല്ലാത്തപക്ഷം പ്രവാചകനെ അനുസ്മരിക്കുന്നത് ദൈവത്തെ അനുസരിക്കലാവില്ല.”

ഈ വരികളിൽ കുറെ ദുരുദ്ദേശങ്ങളും ദുർവ്യാഖ്യാനങ്ങളും ലേഖകൻ തിരുക്കിയെറ്റിയിട്ടുണ്ട്.

റസൂലി(സ)ന്റെ തൊട്ടടുത്ത തലമുറകൾക്കു ശേഷം വന്നവർ ഇസ്‌ലാമിൽ കടത്തിക്കുട്ടിയതും ബുർആനും സുന്നത്തിനും വിമുഖവുമായ വികലവിശ്വാസങ്ങളെയും അന്ധാരങ്ങളെയും തുടച്ചുനീക്കി പ്രജ്ഞാണമമായ ഇസ്‌ലാമിനെ പുനഃസ്ഥാപിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. മുവഹ്‌ററി ദുകളുടെ നിലപാടിനെയാണ് ലേഖകൻ ‘അടുത്ത നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ തലപ്പൊക്കിയ പ്യൂരിറ്റാനിസം’ എന്നു വിശേഷിപ്പിച്ച് അധികേഷിക്കുന്നത്. മുസ്‌ലിംകൾക്കിടയിൽ തെറ്റായ പ്രവണതകൾ തലപൊ

ക്കുമ്പോൾ അതിനെ നേരിടാൻ ശക്തവും വ്യക്തവുമായ നിലപാട് സ്വീകരിക്കുന്നവർ അടുത്ത നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ മാത്രമല്ല രംഗത്ത് വന്നിട്ടുള്ളത്. മുഹമ്മദ് നബി(സ) ഉഹദോകവാസം വെടിഞ്ഞപ്പോൾ മുസ്ലിംകൾക്കിടയിൽ ചില ആശയക്കുഴപ്പങ്ങളുണ്ടായി. നബി(സ) മരിച്ചുവെന്ന് വല്ലാതും പറഞ്ഞാൽ അവനെ ഞാൻ കൊന്നുകളയുമെന്ന് ഒരു സഹാബി പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ അബൂബക്കർ സിദ്ദീക്ക് (റ) പറഞ്ഞു: "ആരെങ്കിലും മുഹമ്മദിനെയാണ് ആരാധിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന് മരിച്ചിരിക്കുന്നു. ആരെങ്കിലും അല്ലാഹുവിനെയാണ് ആരാധിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ അല്ലാഹു ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ട്. അവൻ മരിക്കുകയില്ല." അബൂബക്കർ (റ) "മരിക്കാത്ത ഉണ്മയെയും മരിക്കുന്ന ഉണ്മയെയും വ്യവച്ഛേദിച്ചു. ഇബ്രാഹിം (ആരാധന) മരിക്കാത്ത ഉണ്മക്ക് മാത്രം അവകാശപ്പെട്ടതാണെന്ന് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. പ്രവാചകന്റെ ഉണ്മ ദൈവത്തിന്റെ ഉണ്മയുടെ ഭാഗമാണെങ്കിലെ പ്രവാചകനെ അനുസരിക്കുന്നത് ദൈവത്തെ അനുസരിക്കലാകും എന്ന് ലോകന്റെ വാദഗതി അബൂബക്കർ(റ) അംഗീകരിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ പ്രവാചകൻ അമ്മരും അനിവാര്യമാണെന്ന് കഠിച്ച് സഹാബിയെ അദ്ദേഹം തിരുത്തുമായിരുന്നു. അപ്പോൾ അബൂബക്കർ സിദ്ദീഖാണ് മുഹമ്മദ് നബി(സ)യുടെ സമുദായത്തിൽ പ്യൂരിറ്റാനിസത്തിന്റെ ആദ്യ വക്താവ്. മഹാരായായ ഖലീഫമാരും പ്രമുഖരായ സഹാബികളും താണിളകളും വിവിധ മർഹബുകളുടെ ഉമ്മായകളുമെല്ലാം ഈ സമുദായത്തിൽ അതായത് കലങ്ങളിൽ തലപ്പൊക്കിയ റ്റുഷ്പ്രവണതകൾക്കെതിരിൽ ശുദ്ധീകരണ ശ്രമങ്ങൾ നടത്തിയവരാകുന്നു. ഇന്നത്തെ സലഫികൾ മുസ്ലിം ലോകത്തോട് ആവശ്യപ്പെടുന്നത് ആ പൂർവ്വികരായ മഹാരായരുടെ മതപരമായ പിന്തുടരലാണ്. പിൽക്കാലത്ത് തലപ്പൊക്കിയ അനിസ്ലാമിക വിശ്വാസാചാരങ്ങൾ വെടിയാണമെന്നാണ്. റസൂൽ (സ) ജീവിച്ച നൂറ്റാണ്ടിലെ വിശ്വാസാചാരങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ ലേഖകൻ വിശ്വസിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ അദ്ദേഹത്തിന് നിഷേധിക്കാനാകാത്ത ചില വസ്തുതകൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കട്ടെ. ഒന്ന്, അല്ലാഹുവിന്റെ ദൂതനെ അല്ലാഹുവിന് വേണ്ടി അനുസരിക്കൽ നിർബന്ധമാണെന്ന് സഹാബികൾ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ അല്ലാഹുവിനെ ആരാധിക്കുന്നതിന്റെ ഭാഗമായിട്ട് റസൂലി(സ)നെ ആരാധിക്കാമെന്ന് അവർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നില്ല. അബൂബക്കർ(റ)ന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഉപരിച്ച "വാക്കുകൾ" അക്കാണുമല്ലെങ്കിലായിരുന്നു. രണ്ട്, റസൂലി(സ)നെ അനുസരിക്കുമ്പോഴും റസൂലി(സ)ന് വെബ്ബെന്ത്. നൽകുമ്പോഴും അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹത്തോടു കൂടിയാണ് റസൂലി(സ)ന്റെ അനുജനാണെന്ന് സഹാ

ബികൾ കരുതിയിരുന്നു. മരിക്കാത്ത അല്ലാഹുവെയും "മരിച്ച ദൂതനെയും സംബന്ധിച്ച് അബൂബക്കർ (റ) സംസാരിച്ചപ്പോൾ സഹാബികളാരും ഒരു വിരോധിപ്പും പ്രകടിപ്പിക്കാതിരുന്നതിൽ നിന്ന് സൂക്ഷ്മമായ ദൂതനെ സ്രഷ്ടാവിന്റെ ഉണ്മയുടെ ഭാഗമായി അവർമാരും പരിഗണിച്ചിരുന്നില്ലെന്ന് വ്യക്തമാകുന്നു. മൂന്ന്, അല്ലാഹുവിന്റെ മിത്രം എന്ന് അല്ലാഹു തന്നെ വിശേഷിപ്പിച്ച ഇബ്രാഹിം നബി(അ)യുടെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രൻ ഇസ്മായീൽ നബി(അ)യുടെയും പ്രതിമകൾ കഅ്ബയിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന കാര്യവും മറ്റൊരു വിജയത്തെക്കുറിച്ചാണ് നബി(സ)യും സഹാബികളും ചേർന്ന് ആ പ്രതിമകൾ നിക്ഷേപിച്ചത് കാര്യവും ഹദീസ്-ചരിത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അല്ലാഹുവിന്റെ മിത്രത്തെ അല്ലാഹുവിന്റെ ഭാഗമായി പരിഗണിച്ച് ആരാധിച്ചിരുന്ന നബി(സ) അംഗീകരിച്ചില്ല. ഇബ്രാഹിം നബി(അ)യുടെ വിശ്വാസം തീർക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ അത് അല്ലാഹുവിന്റെ സ്മായിട്ട് സഹാബികളാരും പരിഗണിച്ചില്ല. നാല്, അഹ്മദ് ഫസ്തനത് വൽജമാഅത്തിലെ ആദ്യതലമുറ സഹാബികളാണെന്നും അവരാരും പ്രവാചകന്മാരോട് പ്രാർഥിക്കുകയോ, പ്രവാചകന്മാർക്ക് നേർച്ച വഴിപാടുകൾ അർപ്പിക്കുകയോ ചെയ്തതായി വിശ്വസിയുമായ വിവേകപരമ്പരകളിലൂടെ ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല.

"അല്ലാത്തപക്ഷം പ്രവാചകനെ അനുസരിക്കുന്നത് ദൈവത്തെ അനുസരിക്കലാവില്ല" എന്ന് വദിക്കുന്ന ലേഖകൻ ഒരു രാജാവിന്റെ ദൂതനെ അനുസരിക്കുന്നത് രാജാവിനുള്ള അനുസരണമാകുന്നത് ദൂതന്റെ ഉണ്മ രാജാവിന്റെ ഉണ്മയുടെ ഭാഗമായതുകൊണ്ടാണെന്ന് വദിക്കുമോ? കരിങ്കൽ കെട്ടിക്കെട്ടി കഅ്ബയിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ കല്പനപ്രകാരം പ്രദക്ഷിണചെയ്യുന്നവർ അത് അല്ലാഹുവിനുള്ള ഇബ്രാഹിം ദൂതനാകുമെന്ന കാര്യം നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുകയാണ്. എന്നാൽ കഅ്ബയുടെ ഉണ്മയെ അല്ലാഹുവിന്റെ ഉണ്മയുടെ ഭാഗമായി പരിഗണിക്കാമെന്ന കഅ്ബയെ ആരാധിക്കാമെന്നോ ഖുർആനിലോ ഹദീസിലോ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ? കഅ്ബ, സഹാ-മാർ, ഹജ്റയ്ക്ക് അസ്പർഷ്കര്യം സൂക്ഷിക്കാൻ പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നത് ആരാധ്യമായോ പ്രാർഥിക്കപ്പെടേണ്ടതായോ ദൈവികസത്തയുടെ ഭാഗമായോ അല്ല. അല്ലാഹു സൃഷ്ടിച്ച വസ്തുക്കളുടെ കൂട്ടത്തിൽ നിന്ന് അവൻ മതപരിഷ്കരണങ്ങളെ വിശ്വസിച്ചവർക്ക് വിശ്വസിച്ചവർക്ക് അവയെ പരിഗണിക്കുന്നത് സഹാബികൾ ആ കാര്യം കണക്കാക്കിയിരുന്നു. ഉപകാരമോ ഉപദ്രവമോ ചെയ്യാൻ കഴിവില്ലാത്ത ഒരു കല്ല് എന്ന് ഖലീഫമാ

ഉമർ(റ) ഹജറുൽഅസ്വദിനെ വിശേഷിപ്പിച്ച സംഭവം പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ.

പുതുക്കർ രണ്ടു സുജുദിന്റെ കഥ പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് ലേഖകൻ ആശയക്കുഴപ്പം സൃഷ്ടിക്കുന്നത്. ഒന്ന്, യുസുഫി(അ)ന് സഹോദരന്മാർ സുജുദ് ചെയ്തത് രണ്ട് മലക്കുൾ ആയിട്ട് സുജുദ് ചെയ്തത്. ഇതിന്റെ പേരിൽ ലേഖകൻ എന്താണ് സമർപ്പിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെന്ന് വ്യക്തമല്ല. ആദ്യം യുസുഫും(അ) ആരാധന അർഹിക്കുന്ന സൃഷ്ടികളാണെന്ന് അദ്ദേഹം തുറന്നുപറയുന്നില്ല. 'താഹിദ്' ഉൾക്കൊണ്ട സഹോദരന്മാർ യുസുഫി(അ)ന് അല്ലാഹുവിന്റെ വചനത്തെ സ്മരിക്കുന്ന പ്രവാചകൻ എന്ന നിലയിൽ സുജുദ് ചെയ്തത് തെറ്റായിപ്പോയെന്ന് ഖുർആൻ പറയുന്നില്ല എന്ന വാക്കിനുള്ളിൽ ലേഖകൻ തന്റെ ഇംഗിതം വിശദമായി ഒളിപ്പിച്ചിരിക്കുകയാണ്. എന്നാൽ യാതൊരു പ്രവാചകനും ആദി(അ)നോ യുസുഫി (അ)നോ ഇബ്രാഹിം ചെൽ തുവെനോ അവരോട് പ്രാർത്ഥിച്ചുവെന്നോ വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ പത്തേഴ്ചില്ല എന്നതും, "ഞാനല്ലാതെ യാതൊരു ആരാധനയും ഇല്ല എന്നതിനാൽ എന്നെ നിങ്ങൾ ആരാധിക്കരുത് എന്നാണ് ബോധ്യം നൽകിക്കൊണ്ടല്ലാതെ നിനക്കു മുമ്പ് യാതൊരു ദൂതനെയും നാം അയച്ചിട്ടില്ല" (21:25) എന്ന് ഖുർആനിൽ വ്യക്തമായി പ്രഖ്യാപിച്ചതും പരിഗണിക്കുമ്പോൾ ഈ രണ്ടു സുജുദ് ആരാധനയെക്കാൾ താഴെ യുള്ള ആദരപ്രകടനം മനോഹരമായിരുന്നുവെന്നാണ് വിശുദ്ധ ഖുർആനിനോട് ആദരവ് പുലർത്തുന്ന ആർക്കും മനസ്സിലാക്കാവുന്നത.

പിന്നീട് ലേഖകൻ സമർപ്പിക്കുന്നത് മുഹമ്മദിയ ശരീഅത്തിൽ സൃഷ്ടിപുഷ്യയുടെ സകല പഴുതുകളും അടച്ചത് മക്കയിലെ ജനങ്ങൾ 'ദുനില്ലാഹി' എന്ന ആശയം ഉൾക്കൊണ്ടതിനാൽ താഹിദിൽ എത്തിപ്പെടാൻ കഴിയാത്തവരായതുകൊണ്ടാണ് എന്ന ഒരു വിചിത്രവാദമാണ്. സ്രഷ്ടാവിന്റെ പുത്രനായി 'തണിച്ചുകൊണ്ട്' ഈസാനബി (അ)യെയും, സ്രഷ്ടാവിന്റെ അവിഭാജ്യഭാഗമായി പരിഗണിച്ചുകൊണ്ട് പരിശുദ്ധാത്മാവിനെതും ആരാധിച്ച ക്രിസ്ത്യാനികളെ വിശുദ്ധ ഖുർആൻ നിശിതമായി വിമർശിച്ചത് 'ദുനില്ലാഹി'യുടെ പേരിലാണ് വക്താവിനുള്ള ആരും പറയില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ രീതമായ ഇബ്റാഹീം നബി(അ)യെ മക്കയിലെ മുയ്യിക്കുഴൽ ആരാധിച്ചതും 'ദുനില്ലാഹി' എന്ന ആശയപ്രകാരമല്ല. ലേഖകൻ ഇവിടെ ഒരു കാര്യം ധ്വനിപ്പിക്കുന്നു. മക്കയിലെ ജനത നിരക്ഷരരും സൃഷ്ടികളെ അല്ലാഹുവിന്

പരിഗണിക്കുന്നവരും അല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ സൃഷ്ടിപുഷ്യയുടെ സകല പഴുതുകളും അടച്ചുകളയുക എന്ന അച്ചടക്കം നടപ്പിൽ മുഹമ്മദ് നബി(സ) സ്വീകരിക്കുമായിരുന്നില്ല എന്ന്. ഖുർആനിലോ സുന്നത്തിലോ ഇത്തരത്തിൽ യാതൊരു സൂചനയുമില്ല. (അല്ലാഹു ഇഷ്ടപ്പെട്ട ദാസന്മാരെ അല്ലാഹുവിന്റെ സന്തക്കാരെന്ന നിലയിൽ ആരാധിച്ച അറബികളും അനറബികളുമായ മുഴുവൻ സൃഷ്ടിപുഷ്യകളെയും വിശുദ്ധ ഖുർആൻ എതിർത്തിരിക്കെ 'ദുനില്ലാഹി' ഇല്ലെങ്കിൽ സൃഷ്ടിപുഷ്യ തെറ്റല്ല എന്ന വിശ്വാസവാദം പൈശാചിക ദുർബോധനം മാത്രമാകുന്നു.)

ഏതായാലും "ഖുർആനുമായി വന്ന പ്രവാചകന്റെ മതത്തിൽ സൃഷ്ടി സൃഷ്ടിക്ക് നമിക്കുന്നത് കണിശമായും നിരോധിച്ചിരിക്കുന്നു" എന്ന് ലേഖകൻ സമ്മതിച്ചതിന് നന്ദി. സൃഷ്ടിയെ സ്രഷ്ടാവിന്റെ ഭാഗമായി പരിഗണിച്ച് നമിക്കുന്നത് നിരോധിച്ചിട്ടില്ല എന്ന് അദ്ദേഹം വാദിക്കാതിരുന്നത് ആശ്വാസം തന്നെ. റസൂൽ (സ) ഒരു കാര്യം നിരോധിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ സമ്പൂർണ്ണമായോ ഭാഗികമായോ ആ നിരോധനിക്കാൻ ഒരു സൂഫിക്ക് അധികാരമില്ല. ഇതാണ് 'പ്യൂരിറ്റാസിസ'ത്തിന്റെ വക്താക്കൾ പറയുന്നത്. 'ദുനില്ലാഹി' ആയാലും 'മഅല്ലാഹി' ആയാലും 'ഇബ്നുല്ലാഹി' ആയാലും 'ബിൻതുല്ലാഹി' ആയാലും അല്ലാഹു അല്ലാതെ ആർക്കും ഇബ്രാഹിം പാടില്ല എന്നതാണ് നക്ഷാൽ താഹിദിന്റെ ഉൾപ്പൊരുൾ. ഇത് മായത്തരമായി ചിത്രീകരിക്കുന്ന ലേഖകൻ യഥാർത്ഥത്തിൽ സന്ധ്യ നിഷേധിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. പ്രവാചകൻ സൃഷ്ടി സൃഷ്ടിക്ക് നമിക്കുന്നത് കണിശമായും നിരോധിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന് സമ്മതിച്ച ലേഖകൻ അതേ കണിശത പുലർത്തുന്ന 'മൗലികവാദികളെ മായത്തരമായി ചിത്രീകരിക്കാൻ ഒരവകാശവുമില്ല. അതല്ല, സൃഷ്ടിപുഷ്യയുടെ സകല പഴുതുകളും അടച്ച പ്രവാചകൻ ഉൾപ്പൊരുൾ അറിയത്തക്ക മായനാണെന്ന് ലേഖകന് വാദമുണ്ടോ? അല്ലാഹുവും റസൂലും (സ) പഠിപ്പിച്ച താഹിദ് അറബ്യയിലെ നിരക്ഷരക്കുടികൾക്ക് മാത്രം ബാധകമാണെന്ന് ധ്വനിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അല്ലാഹുവെങ്കൊളും റസൂലി(സ)നെങ്കൊളും ഉയർന്നു നിൽക്കാൻ വന്നുവന്ന ലേഖകൻ അത് നേരമൊഴിവു പറയ ഉദ്ദേശ്യകളാകുകയാണ്.

'അല്ലാഹുവിന് പുറത്തായി സ്വതന്ത്രമായി ... യുനെ മുഖാമുഖം നില്ക്കുവാൻ ഉണ്ട്' ഉണ്ടെന്ന് 'പ്യൂ

വക്താക്കൾ : വാദിക്കുന്നുവെന്നത് വ്യാജാരോപണമാണ്. സൂഷ്‌ടിക രജുലും അല്ലാഹുവെ പൂർണ്ണമായും ആശ്രയിച്ചുകഴിയുന്നവരാണെന്നും അതുകൊണ്ടുതന്നെയുണ്ടാകാത്ത സൂഷ്‌ടിയും ആരാധന അർഹിക്കുന്നില്ലെന്നുമാണ് ക്ലർക്കിന്റെ അഭിപ്രായം. സുന്നത്തിൽ നിന്നും താഹീദ് പഠിച്ചവർ വിശ്വസിക്കുന്നത്. എന്നാൽ 'മുനില്ലാഹി' എന്ന ആശയപ്രകാരമുള്ളതിൽ 'സൂഷ്‌ടിയെ ആരാധ്യസ്ഥാനത്ത് പ്രതിഷ്ഠിക്കാമെന്ന ലേഖകന്റെ വാദത്തിന് യാതൊരു പ്രമാണത്തിന്റെയും പിൻബലമില്ല. പ്രവാചകന്റെ സന്തതസഹചാരികളിൽ ആരും അങ്ങനെ പഠിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. അത് തീർത്തും വ്യാജവാദമാകുന്നു.

ബഹുദൈവാരാധനയെ താഹീദാക്കുന്ന ആത്മവിദ്യ

അല്ലാഹു പ്രവാചകന്മാർ മുഖേന പഠിപ്പിച്ച സാക്ഷാൽ ഏകദൈവത്തെ ഒട്ടേറെ വർണനകളും ഉപമാലങ്കാരങ്ങളും ഭംഗിവാക്കുകളും ഉപയോഗിച്ച് തനി ബഹുദൈവത്വമാക്കി മാറ്റുകയാണ് സുഹിസം യഥാർഥത്തിൽ ചെയ്യുന്നത്. ഇത് പറയുമ്പോൾ സുഹിസവുമായാകാമെന്ന് അളവറ്റ ഭക്തി പുലർത്തുന്നവർക്ക് ഊർഷ്യം തോന്നുമെങ്കിലും സുഹിസത്തിന്റെ മൂലകൃതികൾ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കുന്നവർക്ക് ഈ യഥാർഥ്യം ബോധ്യമാകാതിരിക്കില്ല. ആദ്യമായി ഒരു സുഹിസഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മൂലവുമായി നിന്ന് തന്നെ ഉദ്ധരിക്കട്ടെ :

“ഞാനാകുന്ന ഉപ്പുകുട്ട കടലിന്റെ ആഴം അളക്കുവാൻ വേണ്ടി മഹാജലത്തിലേക്ക് താഴുകയാണ്. ആഴംതോറും ഞാനും കടലും രണ്ടല്ലാതായിത്തീരുന്നു. ഒടുവിൽ ഞാനില്ല. കടൽമാത്രം ബാക്കി. ഈ ഉപ്പുകുട്ട ഉരുത്തിരിഞ്ഞതും ആ കടലിൽ നിന്ന് തന്നെയാണ് ഞാൻ വ്യക്തമായി അറിയുന്നത്.

ഇവിടെ സർവ്വവ്യാപിയായ ദൈവത്തിന് കടൽ എന്ന ഉപമാനം എത്രയോ അപര്യംപമാണ്. ഭാഷ ആശയത്തെ തടവിലിടുന്നു. എന്തുചെയ്യാം! എങ്കിലും കടലായി മാറിയ ഉപ്പുകുട്ട സ്വയം മാറിനിന്ന് ഉപ്പും കടലും രണ്ടല്ല എന്ന വിശദമാക്കുവാൻ, ഭാഷയുടെ പരിമിതിക്ക് വിധേയമായി, ഒരു ശ്രമം ചെയ്തുകൊള്ളാം. അതിന്റെ ഫലമാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം” (ആത്മവിദ്യ ഇസ്ലാമിൽ - ഫാജി മാളിയക്കൽ ബാപ്പട്ടി പേജ് 1)

സ്രഷ്ടാവിനെയും സൂഷ്‌ടിയും സ്രഷ്ടാവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെയും സംബന്ധിച്ച് അല്ലാഹുവും റസൂലും (സ) അറിയിച്ചു തന്നതിനപ്പുറം നമുക്ക് സ്വന്തം കല്പനാഭാവം കൊണ്ട് ഉപമകൾ ചമച്ചുണ്ടാക്കാൻ യാതൊരു അവകാശവുമില്ല. വിശുദ്ധ ഖുർആൻ ഇക്കാര്യം സംശയത്തിനിടയില്ലാത്തവിധം വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

“ആകയാൽ അല്ലാഹുവിന് നിങ്ങൾ ഉപമകൾ പറയരുത്. തീർച്ചയായും അല്ലാഹു അറിയുന്നു. നിങ്ങൾ അറിയുന്നില്ല.” (വി.ഖു. 16:74)

ഒരു പറ്റാത്ത സമ്പൂർണവും സമഗ്രവുമായ അറിവ് അല്ലാഹുവിന് മാത്രമാണുള്ളത്. അല്ലാഹുവിന്റെ സത്തെയും ഗുണങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ച് വേദങ്ങളും ഭൂതന്മാരും മുഖേന അവർ തന്നെ നൽകിയതല്ലാത്ത യാതൊരു അറിവും നമുക്ക് നേടാൻ സാധ്യമല്ല. അതുകൊണ്ടാണു നേടാൻ പരഞ്ചുദ്രിയങ്ങളോ മനുഷ്യബുദ്ധിയോ പര്യാപ്തമല്ല. അതുകൊണ്ടാണ് മനുഷ്യർ അല്ലാഹുവെപ്പറ്റി ഭാവനാകല്പിതമായ ഉദാഹരണങ്ങളും ഉപമകളും പറയുന്നത് വിശ്വാശ്യ ബുദ്ധിമുട്ട് വിലക്കിയാണ്. ഈ വിലക്ക് ലംഘിച്ചുകൊണ്ടാണ് സുഹിഗ്രന്ഥകാരൻ അല്ലാഹുവെ കടലിനോടും തന്നെ ഉല്പാദകയോടും തുല്യനാക്കി. എന്തിനാണ് ഈ ഉപമ? വെള്ളത്തിൽ വീണ ഉല്പാദകയോടും തുല്യനാക്കി. എന്തിനാണ് മനുഷ്യാസ്തിത്വം എന്ന് സ്ഥാപിക്കാനോ, അതല്ല; അഗാധമായ ആത്മീയധ്യാനത്തിൽ മുങ്ങുന്ന സുഹിയുടെ അസ്തിത്വവും ദൈവാസ്തിത്വവും ഒന്നായിത്തീരുന്നതാണ് സമർത്ഥിക്കാനോ? രണ്ടാമത് പറഞ്ഞതാണ് ഉപമയുടെ ഉദ്ദേശ്യമെന്ന് ‘ഉല്പാദകയും രണ്ടല്ല’ എന്ന വാക്ക് തെളിയിക്കുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ ‘മഹാജലം’വും ഉല്പാദക രണ്ടുതന്നെയാണ്. മഹാജലം നീരാവിയായി മാറുമ്പോൾ തെളിയും ഉല്പാദക സത്ത വേറായാണെന്ന്.

അന്യായവും അടിസ്ഥാനരഹിതവുമായ ഈ ഉദാഹരണത്തിലൂടെ ഗ്രന്ഥകാരൻ എത്തിച്ചേരുന്നത് സൃഷ്ടിയും സ്രഷ്ടാവും ഒന്നാണ് എന്ന അഭൈതത്വത്തിൽ. തുടർന്ന് അഭൈതവും ഇസ്‌ലാമിലെ തൗഹിദും ഒന്നുതന്നെ എന്ന വാദത്തിലും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകൾ നോക്കുക :

“സോ. രാധാക്രഷ്ണൻ, അരവിന്ദഗോപാൽ എന്നിവരുടെ പുസ്തകങ്ങളും മൂലാന്വേഷണങ്ങളും ഉപനിഷത്തർത്ഥമകളും അഴിക്കാൻ തത്ത്വമസിയും അത്തൗഹിദും അഭൈതവും രണ്ടല്ല എന്ന ധാരണയിൽ എന്നെ എത്തിച്ചു”. (Ibid പേ. 2)

അനന്തരം ഈ ആവശ്യത്തിന് വേണ്ടി കലിമത്തുത്തൗഹിദിന്റെ അർത്ഥം തന്നെ ഗ്രന്ഥകാരൻ മാറ്റി മറിക്കുന്നു :

“എല്ലാ അസിയ്യാക്കളും (പ്രവാചകർ) കൊണ്ടുവന്ന വാക്യങ്ങളിൽ ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠം ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ് (അല്ലാഹു ഒഴികെ മറ്റൊന്നുമില്ല) എന്നതാകുന്നു” - ഹദീസ് ശരിഫ് (Ibid പേജ് 3)

‘ലാ ഇലാഹ’ (യാതൊരു ദൈവവുമില്ല - യാതൊരു ആരാധ്യവസ്തുവുമില്ല) എന്ന വാക്യാംശത്തിനാണ് ഗ്രന്ഥകാരൻ ‘മറ്റൊന്നുമില്ല’ എന്ന് അർത്ഥം നൽകിയത്. ഇസ്‌ലാമിക പ്രമാണങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലോ അറബി ഭാഷാ വിജ്ഞാനീയങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലോ ഈ അർത്ഥ കല്പനയ്ക്ക് യാതൊരു സാധ്യതയുമില്ല. പ്രപഞ്ചത്തിലുള്ള ഏതൊരു വസ്തുവും അല്ലാഹു തന്നെയാണെന്നും എന്തൊന്നിനെ ആരാധിച്ചാലും അത് അല്ലാഹുവിനുള്ള ആരാധനയായിത്തന്നെ ഭവിക്കുമെന്നുമാണ് ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹുവിന്റെ താല്പര്യമെന്ന് വരുത്തിത്തീർക്കുന്നതിനുള്ള ആസൂത്രിതനീക്കത്തിന്റെ ആദ്യപടിയാണ് ഈ അർത്ഥഭേദം.

എന്നാൽ വിഗ്രഹങ്ങളെയും ഈസാ നബി(അ)യെയും മലക്കുകളെയും മറ്റും ആരാധിച്ചിരുന്ന ജനവിഭാഗങ്ങളെ വിശ്വാശ്യ ബുദ്ധിമുട്ട് നിശിതമായി വിമർശിച്ച കാര്യം മുസ്‌ലിംകൾക്കെല്ലാം അറിയാവുന്നതുകൊണ്ട് അഭൈതത്വം വിമർശിച്ച് ബഹുദൈവതം ഒറ്റയടക്ക് അവതരിപ്പിക്കുന്നതിനു പകരം ക്രമാനുഗതമായി തൗഹിദിനെ വളച്ചെടുക്കുകയാണ് ഗ്രന്ഥകാരൻ ചെയ്യുന്നത്.

“അതുകൊണ്ട് അത് കലിമത്തുത്തൗഹിദായുടെ പൊരുളും കരുത്തും ആദ്യമേ പറഞ്ഞതല്ലെന്നും അതിന് വേറെ എന്തൊക്കെയോ അർത്ഥമുണ്ടെന്നും, ആ പൊരുളിനെ മുഷ്ഠിക്കുകൾക്ക് തൃപ്തിയാകാതെ കഠിനമായി എതിർത്തു എന്നും ആ വാക്യത്തിന് തെറ്റായ അർത്ഥം അവർ (മുഷ്ഠിക്കുകൾ) വെച്ചുകൊണ്ടിരുന്നുവെന്നും മനുസ്സിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവർ (മുഷ്ഠിക്കുകൾ) ഉൾക്കൊണ്ട അർത്ഥം, ആലിഫത്തെന്ന ദൈവങ്ങളും മറ്റുള്ള ചേതനാചേതനങ്ങളും അല്ലാഹുത്തആലാ അല്ലാത്ത അന്യവസ്തുക്കൾ ആണെന്നായിരുന്നു. ഈ തെറ്റിനെയാണ് നബി(സ) തിരുത്തിയത്. അങ്ങിനെയിരിക്കെ, അപ്രകാരമുള്ള വിശ്വാസം റദ്ദ് ചെയ്യുന്നതിനാണ് “ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ്” എന്ന കലിമ ഇറങ്ങിയത് എന്ന് വ്യക്തമാകുന്നു. അതായത് ‘ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ്’ എന്ന കലിമക്ക് “ഒരു ഇലാഹും അല്ലാഹുത്ത ആലാ അല്ലാതല്ല” എന്നർത്ഥം. (Ibid പേ. 6)

ലാത്ത, ഉണ്ണ, മനാത്ത തുടങ്ങിയ വിഗ്രഹങ്ങളെയും ഇന്റാഹിം നബി(അ)യുടെ വിഗ്രഹത്തെയും മലക്കുകളെയും അറബ്യയിലെ മുഷ്തിക്കുകൾ ആരാധിച്ചതിനെക്കുറിച്ച് നബി (സ) എതിർത്തതെന്നും, ആ ആരാധ്യരെ അല്ലാഹുവല്ലാത്ത അന്യവസ്തുക്കളായി അവർ ഗണിച്ചുകളഞ്ഞുവെന്നതാണ് സാക്ഷാൽ ശിരീക്കെന്നും, ആ വിശ്വാസം നട്ട് ചെയ്യുകയാണ് ആ ആരാധ്യവസ്തുക്കളെക്കെ യഥാർത്ഥത്തിൽ അല്ലാഹു തന്നെയാണെന്ന് സ്ഥാപിക്കുക എന്നതാണ് 'ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹു' എന്ന വചനത്തിന്റെ താല്പര്യമെന്നുമാണ് ഗ്രന്ഥകർത്താവ് ഇവിടെ സമർത്ഥിക്കുന്നത്.

ദൈവങ്ങളെ അല്ലാഹുവല്ലാത്ത അന്യവസ്തുക്കളായി ഗണിച്ചു വെന്നതാണ് അറബികൾ ചെയ്ത ശിരീക്ക് എന്ന വാദത്തിന് വിശുദ്ധ ഖുർആനിലോ തിരുസുന്നത്തിലോ യാതൊരു തെളിവുമില്ല. എന്നു മാത്രമല്ല, ഈസാനബി(അ)യെയും മലക്കുകളെയും അന്യരായി ഗണിക്കാതെ അല്ലാഹുവിന്റെ മകനും പെൺക്കുളമായി കണക്കാക്കി ആരാധിച്ചവരെ വിശുദ്ധ ഖുർആൻ ശക്തിയായി വിമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. അല്ലാഹുവല്ലാത്ത ആരെയും ആരാധിക്കാനുപദേശിച്ചവനു വസ്തുതയാണ് മുഴുവൻ പ്രവാചകന്മാരും മുഖേന അല്ലാഹു പ്രാപിച്ചതെന്നും അതാണ് സാക്ഷാൽ തഹാറിയെന്നും സംശയാതീതമായി തെളിയിക്കുന്ന അനേകം വചനങ്ങൾ ഖുർആനിലുണ്ട്. 11:2, 11:26, 12:40, 17:23, 41:14 എന്നീ വചനങ്ങൾ ഇതിൽ പെടുന്നു. അനുഭവ് ഗണിച്ച് ആരാധിക്കുന്നത് മാത്രമേ വിശുദ്ധ ഖുർആൻ വിലക്കിയിട്ടുള്ളൂവെന്ന് വാദിക്കാൻ യാതൊരു ന്യായവും ഈ വചനങ്ങൾ അവശേഷിപ്പിക്കുന്നില്ല. സൃഷ്ടികളെ, അവരും അല്ലാഹുവും സത്തയിൽ ഒന്നാണെന്ന ധാരണയോടെ ആരാധിച്ചാൽ കുഴപ്പമില്ലെങ്കിൽ ഈ വചനങ്ങളോടൊപ്പം അല്ലാഹു ആ കാര്യം പുരുഷമാക്കേണ്ടതാണല്ലോ. ഗ്രന്ഥകാരൻ പറയുന്നതുപോലെ 'ഒരു ഇലാഹും അല്ലാഹുതന്നെയാണല്ലോ' എന്നാണ് ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹുവിന്റെ അർത്ഥമെങ്കിൽ പ്രവാചകന്മാരുടെ ക്ഷേമം ശക്തമായ ദൗത്യമെന്നായിരുന്നു? ജനങ്ങൾ ആരാധിച്ചിരുന്ന ദേവദൈവന്മാരെക്കെ പട്ടച്ച തമ്പുരാൻ തന്നെയാണെന്ന് സർട്ടിഫിക്കറ്റ് കൊടുക്കുവാനാണോ അവർ നിയുക്തരായത്?

സ്രഷ്ടാവ് നെ മാത്രമേ ആരാധിക്കാനും പ്രാർത്ഥിക്കാനും പാടുള്ളുവെന്നും, സൃഷ്ടികളോട് പ്രാർത്ഥിക്കാനോ അവരെ ആരാധിക്കുവാനോ പാടില്ലെന്നും വിശുദ്ധ ഖുർആൻ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

ദൈവം സൃഷ്ടികളും ഒന്നുതന്നെയെങ്കിൽ ഈ വിലക്കിന്നൊന്നും പറ്റില്ല.

“

“മനുഷ്യരേ, ഒരു ഉദാഹരണമിതാ വിവരിക്കപ്പെടുന്നു. നിങ്ങൾ അത് ശ്രദ്ധിച്ചുകേൾക്കുക. തീർച്ചയായും അല്ലാഹുവിനു പുറമെ നിങ്ങൾ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവർ ഒരു ഇറച്ചിയെപ്പോലും സൃഷ്ടിക്കുകയില്ല. അതിനായി അവരെല്ലാവരും ഒത്തുചേർന്നാൽപോലും. ഈച്ച അവരുടെ പക്കൽ നിന്നു വല്ലതും തട്ടിയെടുത്താൽ അതിന്റെ പക്കൽ നിന്ന് അത് മോചിപ്പിച്ചെടുക്കാനും അവർക്ക് കഴിയില്ല. അപേക്ഷിക്കുന്നവനും അപേക്ഷിക്കപ്പെടുന്നനും ദുർബലർ തന്നെ. അല്ലാഹുവെ കണക്കാക്കേണ്ട മുൻപ്രകാരം അവർ കണക്കാക്കിയിട്ടില്ല. തീർച്ചയായും അല്ലാഹു ശക്തനും പ്രതാപിയും തന്നെയാകുന്നു.” (വി.ഖു. 22:73,74)

“അവന്നു പുറമെ അവർ ചില ദൈവങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നു. അവർ (ആ ദൈവങ്ങൾ) യാതൊന്നും സൃഷ്ടിക്കുന്നില്ല; അവർ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുകയാകുന്നു. തങ്ങൾക്ക് തന്നെ ഉപകാരമോ ഉപദ്രവമോ അവർ അധീനപ്പെടുത്തുന്നുമില്ല. മരണത്തെയോ ജീവിതത്തെയോ ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപ്പിക്കുമോ അവർ അധീനപ്പെടുത്തുന്നില്ല.” (വി.ഖു. 25:3)

“അല്ലാഹുവിനു പുറമെ അവർ ആരെയാക്കെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നുവോ അവർ യാതൊന്നും സൃഷ്ടിക്കുന്നില്ല. അവരാകട്ടെ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നവരുമാണ്. അവർ (പ്രാർത്ഥിക്കപ്പെടുന്നവർ) മരിച്ചവരാണ്. ജീവനുള്ളവരല്ല. എന്തുകൊണ്ടാണ് അവർ ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപ്പിക്കപ്പെടുക എന്ന് അവർ അറിയാത്തുവരില്ല. നിങ്ങളുടെ ദൈവം ഏക ദൈവമത്രെ.” (വി.ഖു. 16:20-22)

സ്രഷ്ടാവും സർവജ്ഞനും സർവശക്തനുമായ അല്ലാഹുവെ മാത്രമേ ആരാധിക്കാനും പ്രാർത്ഥിക്കാനും പാടുള്ളൂവെന്നും യാതൊരു സൃഷ്ടിക്കും യാതൊരു സാഹചര്യത്തിലും ആരാധനയോ പ്രാർത്ഥനയോ അർപ്പിച്ചുകൊടുക്കാനും ഈ ഖുർആൻ വാക്യങ്ങൾ അസന്ദിഗ്ധമായി തെളിയിക്കുന്നു. ഉല്പാദനവും കടലും ഒന്നാകുന്നതുപോലെ സൃഷ്ടികളും സ്രഷ്ടാവും ഒന്നാകുമെങ്കിൽ സൃഷ്ടി പുരുഷനെക്കുറിച്ചു വിശുദ്ധ ഖുർആൻ ഇത് കർശനമായ നിലപാട് സ്വീകരിക്കുമായി

ഒന്നുതന്നെയാണെന്ന് എന്ന 'നിയുത്തോ'ടു കൂടിയായിരിക്കണം' എന്നു പഠിപ്പിക്കാനാണോ? അങ്ങനെയാണെന്നത്രെ - 'ആത്മവിദ്യ' ആദ്യം വസാനം വായിക്കുന്നവർക്കു തോന്നുക. മുഹമ്മദ് നബി(സ)യുടെ അതുല്യത എന്തെന്ന് 'ആത്മവിദ്യ'ക്കാർ വിവരിക്കുന്നത് നോക്കുക:

"മുഹമ്മദ് (സ.അ) എല്ലാ പ്രവാചകന്മാരെയും യേശുനത്രെ. "The great hundred" എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ഇന്നുവരെ ജീവിച്ച ഏറ്റവും ശേഷമായ നൂറുപേരെ മൈക്കൽ ഹർട്ട് എന്ന പണ്ഡിതൻ തെരഞ്ഞെടുത്തു വിവരിച്ചതിൽ ഒന്നാം സ്ഥാനം നൽകപ്പെട്ടത് മുഹമ്മദ് (സ.അ) എന്ന പ്രവാചകനാണ്. കൃസ്ത്യാനിയായ മൈക്കൽ ഹർട്ട് തന്റെ പുസ്തകത്തിൽ യേശുവിന് മുന്നാം സ്ഥാനമാണ് നൽകിയിട്ടുള്ളത്. ഈ സ്ഥാനം നബി(സ)ക്ക് കൈവരാൻ കാരണം: "ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ്" എന്ന കലിമയുടെ ഭാഷ്യകാരൻ നബി (സ) ആയതുകൊണ്ടു കൂടിയാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, എല്ലാം ദൈവമായതുകൊണ്ട്, എന്തിനെ ആരാധിച്ചാലും അത് പരിശുദ്ധിയോടെയാണെങ്കിൽ, ദൈവം സ്വീകരിക്കുമെന്ന ലഘു പദ്ധതിയിലൂടെ മനുഷ്യവംശത്തിനു മുഴുവൻ ആശ്വാസമരുളിയത് നബി(സ)യാണ്. എല്ലാ പ്രവാചകരെയും എല്ലാ വേദങ്ങളേയും അംഗീകരിച്ച മതസ്ഥാപകൻ നബി(സ) മാത്രം. "എല്ലാ ലോകങ്ങൾക്കും അനുഗ്രഹമായി അയക്കപ്പെട്ടവൻ" എന്ന് ദൈവം നബി(സ)യെ ഖുർആനിൽ വിശേഷിപ്പിച്ചതും അതുകൊണ്ടു തന്നെ." (ആത്മവിദ്യ ഇസ്ലാമിൽ പേജ് 184, 185)

അനുബന്ധം

- ഒരു കത്തും മറുപടിയും -

ഈ ഉദ്ധരണിയിൽ മൈക്കൽ ഹർട്ടിന്റെയും നബി(സ)യുടെയും അല്ലാഹുവിന്റെയും പേരിൽ കള്ളം കെട്ടിച്ചമച്ചിരിക്കുകയാണ് ഈ ഗ്രന്ഥകർത്താവ്. 'നിങ്ങൾ പരിശുദ്ധിയോടെ എന്തൊന്നിനെ ആരാധിച്ചാലും അത് ദൈവം സ്വീകരിക്കും'മെന്ന് നബി(സ) ഒരിക്കലും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. അങ്ങനെ പറഞ്ഞതാണ് നബി(സ)യ്ക്ക് ഒന്നാം സ്ഥാനം കല്പിക്കാൻ കാരണമെന്ന് മൈക്കൽ ഹർട്ട് എഴുതിയിട്ടില്ല. പരിശുദ്ധി ഉണ്ടായിരിക്കണം എന്ന വ്യവസ്ഥയോടെ ബഹുദൈവാരാധനയ്ക്ക് ഉദാമമായും അനുവാദം നൽകിയതുകൊണ്ടാണ് നബി(സ)യെ ഖുർആനിൽ 'എല്ലാ ലോകങ്ങൾക്കും അനുഗ്രഹമായി അയക്കപ്പെട്ടവൻ' എന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചതെന്ന് അല്ലാഹുവോ നബി(സ)യോ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ഉപ്പുകട്ടയായ സുഹീക്ക് 'അല്ലാഹുവാകുന്ന കടലിൽ മുങ്ങിത്താഴ്ന്ന് ഒന്നായിത്തീരാൻ ഇത്രയും കള്ളങ്ങളുടെ അകമ്പടി വേണ്ടിവരുന്നത് കഷ്ടം തന്നെ.

സുഹിസം; ഒരു വിമർശനക്കുറിപ്പ്

ബഹുമാന്യനായ ജനറൽ ചെറിയമുണ്ടം അബ്ദുൽഹമീദ് സാഹിബിന്.

15-7-95 - 15-8-95 വിവേകത്തിൽ ഞാൻ എഴുതിയ സുഹിസത്തെ കുറിച്ച് ലേഖനത്തെ വിലയിരുത്തിക്കൊണ്ട് താങ്കൾ ശബാബിൽ ('96 ജനുവരി) എഴുതിയ ഖണ്ഡനം ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടു. അത്തരം ഒരു ലേഖനം താങ്കളിൽ നിന്ന് ഉണ്ടായതിന്റെ പേരിൽ എനിക്ക് ആശ്വാസവും നന്ദിയുമാണുള്ളത് എന്നറിയിക്കട്ടെ. കാരണം താങ്കൾ വായിച്ചിട്ട് അത് മനസ്സിലാക്കിയ രീതിയിലാണ് എല്ലാ വായനക്കാരും അതുൾക്കൊണ്ട തെങ്കിൽ എനിക്ക് അതിൽ അങ്ങേയറ്റം ഭയപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്. താഹിദിന്റെ പ്രതൃഷ്ഠയായതായ കണിശമായ ഏകദൈവ വിശ്വാസത്തിൽ നിന്നും, ഏകനായ അല്ലാഹുവിനെ മാത്രം ആരാധിക്കുകയും അവനോട് മാത്രം പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്ന ഖുർആനികന്റെയും തിരുനബിയുടെയും കല്പനയെ അനുസരിക്കുന്നതിൽ നിന്നും, ആ നിലയ്ക്കുള്ള അഖിദാപരമായ ഭദ്രത കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നതിൽ നിന്നും മുസ്ലിംകളെ തെറ്റിക്കാൻ എന്റെ ലേഖനം കാരണമായിപ്പോകുന്നതിൽ നിന്നും ഞാൻ അല്ലാഹുവിൽ അഭയം തേടുന്നു. അത്തരം ഒരു തെറ്റ് എനിക്ക് പറ്റിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിന്റെ പേരിൽ പശ്ചാത്തപിക്കുകയും പാപമോചനം തേടുകയും ചെയ്യുന്നു. താങ്കളും എനിക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കണമെന്നപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

എന്നാൽ ഈ അവസരത്തിൽ ചില കാര്യങ്ങൾ അങ്ങയുടെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടുത്താനും ആഗ്രഹിക്കുകയാണ്.

ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ട ആശയത്തെ ശരിയായ രീതിയിൽ ദ്യോതിപ്പിക്കാൻ എന്റെ വാക്കുകൾ അപര്യാപ്തമായിരുന്നു എന്ന് ഇപ്പോൾ എനിക്ക് തോന്നുന്നു. കാരണം താങ്കൾക്ക് എന്റെ ലേഖനം വായിച്ചിട്ട് ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിഞ്ഞത് ഞാനുദ്ദേശിക്കാത്ത ആശയങ്ങളും കാര്യ

ങ്ങളുമാണ്. അല്ലാഹുവിൽ (സൂഷ്ഠാവിൽ) സൂഷ്ഠിയെ പരിഗണിക്കുക എന്നതുകൊണ്ട് ഞാനുദ്ദേശിച്ചത് 'ഉല്ലാഹിയ്യത്തിൽ' അവയ്ക്ക് പങ്കാളിത്തം നൽകലാണെന്ന് താങ്കൾ മനസ്സിലാക്കിയപോലെ തോന്നുന്നു. 'ആയത്ത്'-അടയാളം-എന്ന നിലക്ക് മാത്രം ഖുർആൻ പരിചയപ്പെടുത്തിയ സൂഷ്ഠിയെ അല്ലാഹു എന്ന പരമമായ യാഥാർത്ഥ്യത്തിൽ മാത്രം ഉൾക്കൊള്ളാതെ പാടുള്ളു എന്നാണ് വാസ്തവത്തിൽ ഞാൻ പറഞ്ഞതിന്റെ പൊരുൾ. എല്ലാറ്റിന്റെയും ആത്യന്തികമായ അർത്ഥത്തിലുള്ള നിരർത്ഥകതയും നാശവും (ഫനാത്ത്) അല്ലാഹു എന്ന പരമമായ 'ഹഖിന്റെ' മാത്രം അവശേഷിക്കലും (ബഖാത്ത്) സൂഷ്ഠികൾ എന്ന നിലയിൽ വിന്യസിക്കപ്പെട്ട 'ആയത്ത്'കളിലൂടെ മനസ്സിലാക്കുന്ന ആതിഥ്യങ്ങൾ (സുഹിദികൾ) അല്ലാഹുവിൽ പങ്കാളിത്തം ആരോപിക്കുകയല്ല, എല്ലാറ്റിന്റെയും അടിസ്ഥാനം അവിനിമ്യ കണ്ടെത്തുക മാത്രമാണ് ചെയ്യുന്നത് എന്ന കാര്യം സമർത്ഥിക്കാനാണ് ഞാൻ ശ്രമിച്ചത്. ഖണ്ഡനമായ ഒരു ദൈവ ദർശനം ഉൾക്കൊള്ളാൻ, അല്ലാഹു തആലായുടെ 'ഖിയാമുൻ ബിനഹ്ദ്സ്' എന്ന വിശേഷണം നമ്മെ അനുവദിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ പ്രാതിഭാസികമായ ലോകത്ത് വെളിപ്പെട്ട സൂഷ്ഠികൾ, എന്ന നിലക്ക് സ്വയം പരിഗണിക്കുമ്പോൾ സൂഷ്ഠാവ് എന്ന ഇലാഹിനെയും സൂഷ്ഠി എന്ന 'അബ്ദി'നെയും അംഗീകരിക്കാതിരിക്കാൻ നിർവ്വാഹവുമില്ല. എന്നാൽ ഈ അംഗീകരണം സമാനമായി നിലനിൽക്കുന്ന അസ്തിത്വങ്ങൾ എന്ന ദൈവസങ്കല്പപ്രകാരമാണെന്ന് കാണാൻ ദാർശനികതലത്തിൽ പ്രയാസമുണ്ട്. കാരണം അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ സൂഷ്ഠാവിൽ നിന്ന് വേർപെട്ടുകൊണ്ട് ഒരു ക്ഷണമെങ്കിലും നിലനിൽക്കാൻ കഴിയുന്ന സൂഷ്ഠിയുണ്ടായിത്തീരുന്നു എന്നാണ് വരിക. ദൈവം ഒരു Prime mover (പ്രഥമചാലകൻ) മാത്രമാണെന്ന് അറിഞ്ഞാലും മറ്റും പരഞ്ഞതും നമ്മൾക്കും തിന്മയ്ക്കും രണ്ടു ദൈവങ്ങൾ എന്ന മാശിയൻ സങ്കല്പനവും മറ്റും ഈ ദൈവദർശനം ഖണ്ഡനമായി അംഗീകരിക്കുമ്പോൾ, അല്ലാഹുവിന്റെ ദീനായ എല്ലാ പ്രവാചകന്മാരും പഠിപ്പിക്കപ്പെട്ട ഇസ്ലാം അല്ലാഹുവിൽ മാത്രമേ എല്ലാം കാണുന്നുള്ളൂ. ഉണ്മ (വുജൂദ്) എന്നപോലെ ചലനവും ആത്യന്തികമായി അല്ലാഹുവിൽ മാത്രമേ ആരോപിക്കപ്പെടാൻ പാടുള്ളൂ എന്ന് സുന്നികളുടെ അഖിദാപരമായ മർഹബായ അൾഅരി ദർശനം സമർത്ഥിക്കുന്നത് അതുകൊണ്ടാണ്. മുറിപ്പെടുത്താനുള്ള കത്തിൽ അതിനുള്ള കഴിവില്ലായ്മ അല്ലാഹു അപ്പോൾ അതിനുള്ളൂ എന്ന അൾഅരി ദർശനം ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് അസ്ഥിത്വം, ചലനം എന്നിവയൊക്കെ ആത്യന്തികമായി അല്ലാഹുവിൽത്തന്നെയാ

കുന്നു എന്ന് സമർത്ഥിക്കാനാണ്. ഇവിടെ കത്തി, അഥവാ 'വസ്തു' എന്ന് സത്യത്തോട് ഉണർച്ചയല്ല. ആത്യന്തികമായ ഒരു ഉണർച്ചയിലേക്ക് വിരൽ ചൂണ്ടുന്ന ഉണർച്ചയുടേതായ മർദ്ദം (ഭൂശൃംഗവേദി) മാത്രമാണ്. അവയെക്കുറിച്ച് മൂക്കുനീർ വച്ചുടർ എന്ന പരയാനാകും. വാജിബുൽ വുജുദ് അല്ലാഹു മാത്രമാകുന്നു. ആ നിലക്ക് ചിന്തിക്കുമ്പോൾ നാം എത്തിച്ചേരുക, ആപേക്ഷികമായി മാത്രം അംഗീകരിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒരു ദൈവദർശനത്തിൽ നിന്ന് മുന്നോട്ടുപോയി ആത്യന്തികവും പാരമാർത്ഥികവുമായ ഒരു അദൈവദർശനത്തിലായിരിക്കും. ആ നിലക്കാണ് സൃഷ്ടിയും 'ആത്മ' എന്നുവിളിക്കുന്നത്. 'അവനാകുന്നു ആദ്യവും അന്ത്യവും പ്രത്യക്ഷവും പരമാക്ഷയം' എന്ന് വിശുദ്ധ ഖുർആൻ തന്നെ പറയുന്നത് ദർശനപരമായി മനുഷ്യൻ ഉൾക്കൊള്ളേണ്ട ഈ തൗഹിദിനെയും ഉദ്ദേശിച്ചാണെന്ന് സൂഫികൾ മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്നുണ്ട്. അല്ലാഹുവും റസൂലും (സ) പരിപൂർണ്ണ തൗഹിദ് അംബിയിയായിലെ നിരക്ഷരകുടുംബികൾക്ക് മാത്രം ബാധകമാണെന്ന് ധ്വനിപ്പിക്കലായിരുന്നില്ല എന്റെ ഉദ്ദേശ്യം എന്ന് വിനീതമായി പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. എന്നാൽ ദാർശനികമായ തലത്തിൽ നിന്ന് ഇറങ്ങിവന്ന് ചിന്തിക്കുന്ന സാമാന്യരായ മനുഷ്യരുടെ വിശ്വാസപരമായ ഉദ്യോഗാണ് തൗഹിദിന്റെ പ്രത്യക്ഷതയോടൊപ്പം ഏകദൈവവിശ്വാസത്തിലൂടെ കണിശമായി പഠിപ്പിക്കപ്പെട്ടത് എന്നാണ് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയത്. അനിവാര്യവും ആത്യന്തികവുമായ ഒരു അദൈവദർശനത്തിലും 'ഒന്നാക്കിയെടുക്കുക' (തൗഹിദ്) എന്ന പരമാർത്ഥജ്ഞാനത്തിലും മനുഷ്യനെ എത്തിക്കാൻ വേണ്ടിയുള്ള പ്രഥമമായ സാഹചര്യം പരിപാടിയിൽ നിന്ന നിലയിലാണ് ഞാനത് മനസ്സിലാക്കുന്നത്. ഈ 'ശരിയ്ക്ക'ത്തിൽ കടന്നുവരുന്നതിനുശേഷം ആദ്ധ്യാത്മമായ സരണി (തൗഹിദ്) യിലൂടെ എത്തിപ്പെടേണ്ടതാണ് മേലോത്ത പരമാർത്ഥജ്ഞാനം (മൗലിഹത്) അവിടെയെത്തിപ്പെടുന്നവൻ പർമമായ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ (ഹാഖിഖത്) പ്രാപിക്കുന്നു. ഇതിനെയാണ് ഞാൻ ഈശ്വരസാക്ഷാത്ക്കാരം എന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചത്. അല്ലാഹുവെക്കൊള്ളും റസൂലിനെക്കൊള്ളും ഉയർന്നുനിൽക്കാൻ ലേഖകൻ വെമ്പുന്നു (മത്തുദ്ദോഹ്) എന്നെഴുതിയതിലെ ഭയാനകത താങ്കൾക്ക് അനുഭവവേദ്യമായിരിക്കില്ല. പക്ഷേ എനിക്കനുഭവപ്പെട്ടു. ഞാൻ ഞെട്ടിവിറച്ചുപോയി. ഏതായാലും എന്നെ ബാധിക്കുന്നതല്ല അപ്പറഞ്ഞത്. അല്ലാഹു കാക്കട്ടെ എന്നുമാത്രം പറയുന്നു. എന്നാൽ 'ഹുവൽ അല്ലെ വൽ ആഖിറു വല്ലാഹിറുവൽ ബാതിനു' എന്നു വിശുദ്ധ ഖുർആനിലൂടെ അറിയിച്ചുകൊണ്ട് അല്ലാഹു തന്നെ 'ഉയർന്നുനിൽക്കുന്നു.' എവിടെയും

ഇവിടെയിരിക്കും. ദർശനപരമായ ഓരോന്നും അവൻ തന്നെ ഉയർത്തിക്കാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അല്ലാഹുവിനെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ വേദാന്തികളുടേതിൽ നിന്നും മറ്റും ഒട്ടും പിറകിലല്ല ഖുർആൻ സമർപ്പിക്കുന്ന ദർശനം എന്നും അതിൽനിന്ന് മനസ്സിലാക്കാം.

പിന്നെ മുത്തിലുംമുത്തായ റസൂൽ(സ)ത്തളളുടെ കാര്യം. അവിടുത്തെക്കാൾ ഉയർന്നു നിൽക്കാൻ ഇവിടെ ഒരു മഖ്ലബിനും സാധിക്കുകയില്ല. ഞാൻ സമർത്ഥിക്കാൻ ശ്രമിച്ച കാര്യങ്ങൾ അവിടുന്ന് നേരത്തെ അംഗീകരിച്ചിരുന്നുവെന്ന് താങ്കൾക്കറിയാം. ഓർമ്മയിൽ വരുത്തൽ നമ്മുടെ നിർമാല്യം. "അലോ, കൂലു ശയ്ഇൻ മാസിറപ്പാഹു ബാതിലു" (അറിയുക, അല്ലാഹുവല്ലാത്ത എല്ലാം തന്നെയും മിഥ്യയായെന്നു) എന്ന് ഒരു കവി പാടിയപ്പോൾ ആ കവിയിലടങ്ങിയ ആദ്ധ്യാത്മദർശനത്തെ അവിടുന്ന് ശിരസ്സുകുലുക്കി അംഗീകരിച്ചതായി രേഖയുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ വിശ്വാസപരമായ അച്ചടക്കത്തിന് ഇറന്നത് നൽകി സംസാരിക്കാൻ 'ചരിത്രപരമായ അനിവാര്യത' യുടെ പേരിൽ നിർബന്ധിക്കപ്പെട്ട പ്രാധാപകൻ ദർശനത്തിനല്ല മുൻതൂക്കം നൽകിയത്. മറിച്ച്, ഉടമയും ദൈവവും രാജാവുമായ തമ്പുരാന്നും അദ്വിതീയ സൃഷ്ടിയും അടിമയുമായ മനുഷ്യനും എന്ന സാമാന്യ മനുഷ്യാനുഭവത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന വിപ്ലവാത്മകമായ വിമോചന ദൈവശക്തിയെന്നും ആ നിലക്കുള്ള വിശ്വാസത്തിനും അച്ചടക്കത്തിനും കെട്ടുറപ്പിനുമായിരുന്നു പ്രാധാന്യം നൽകിയതെന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. അതുപോലെ ദാർശനികർ എന്നു പറയാവുന്ന ഒരു ന്യൂനപക്ഷത്തെ പറ്റി, 'ജനത' എന്ന സാമാന്യത്തെയാ ചരിത്രത്തെയാണ് അവിടുന്ന് കൂടുതൽ പരിഗണിച്ചത് എന്നു കാണാം. എന്തെപ്പോലെ (താങ്കളെപ്പോലെയും, മറ്റേത് പണ്ഡിതനെപ്പോലെയും) ഉള്ള ഒരു കീടം എങ്ങനെയാണ് തിരുനഖിരയ്ക്കൊളം ഉയർന്നുനിൽക്കുക? തിരുനഖിയുടെ പ്രാധാന്യം നാല്പതാം വയസ്സിൽ നിന്ന് മാത്രം തുടങ്ങുന്നു എന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നവർക്കുപോലും അങ്ങനെ സങ്കല്പിക്കാൻവില്ല. എന്നാൽ എന്നെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം അറിവിട്ടത്തെ പ്രാധാന്യം നാല്പതിൽ നിന്ന് തുടങ്ങുന്നതല്ല എന്നുവരുമ്പോൾ പ്രത്യക്ഷിച്ചും കാര്യം പറയാനുമില്ലല്ലോ. ആവിഷ്കൃതമായിരിക്കുന്ന സൃഷ്ടിയുടെ പ്രാരംഭം എന്ന നിലയിലും ഒടുക്കം എന്ന നിലയിലും ഞാൻ കാണുന്ന വിശുദ്ധമായ 'ആത്മത്വം' ആണ് അവിടുത്തെ വ്യക്തിത്വം. (അതു സൂഫിസത്തിലെ മറ്റൊരു ഖുറാഫാതാണ്. അതു വിട്ടുക.) ഏതായാലും അങ്ങനെ ഒരു ഔദ്ധത്യം എന്റെ ഹൃത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അങ്ങനെ

ഒരു ധാരണ ഞാൻ പരത്തിയെങ്കിൽ അല്ലാഹു എന്നെ ഈ നിമിഷം അതിന്റെ പേരിൽ നശിപ്പിച്ചുകളയട്ടെ. കാരണം മാപ്പുഹരിക്കാത്ത അപരാധമാണത്. എന്നാൽ ഒരു കാര്യമുണ്ട്. വിശുദ്ധ നബി-തിരുമേനിയുടെ വ്യക്തിത്വത്തിൽ ബാഹ്യമായതിലുപരിയായി പലതും എനിക്കു കാണാൻ അല്ലാഹു അനുഗ്രഹം നൽകിയിരിക്കുന്നു. എന്താൽ ചരിത്രത്തിലെ മാത്രം ഒരു മുഹമ്മദല്ല. ഞാൻ മുഹമ്മദ് എന്ന് പറയുമ്പോൾ അല്ലാഹുതന്നെയായുടെ 'കുൻ' എന്ന വചനത്തിൽ നിന്ന് നിസ്സരിച്ച തുടക്കം മുതൽ ഒടുക്കം വരെയുള്ള എല്ലാം അതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. വസ്തുതകൾ മാത്രമല്ല ആശയങ്ങളുടേതും എല്ലാം. വിശ്വാസപരമായ അച്ചടക്കവും ഭദ്രതയുമെന്നപോലെ ദർശനപരമായ പ്രധാനത്തിലെ ഏറ്റവും അപ്പുറത്തുള്ള സത്യത്തിലേക്കും 'വഴി കാണിച്ചുതന്നു' ഗുരു തന്നെയാണ് എനിക്ക് നബി തിരുമേനി. അവിടുനിൽ നിന്ന് നമുക്ക് 'ശരി' അത് എന്ന നിയമവും 'താരിഖ്' എന്ന ആഖ്യാന വിദ്യയും കിട്ടിയിരിക്കുന്നു. അവസാനമായി, ഞാൻ വിവേകം ദൈവമാരികയിൽ അങ്ങനെയൊരു ഉപഗ്രാഹം എഴുതാൻ നിർബന്ധിക്കപ്പെട്ട സാഹചര്യം കൂടി പറയാം. ആധുനികകാലത്ത് ദാർശനിക ഡൈഷണറിക് മേഖലകളിൽ ഇസ്‌ലാം നേരിടുന്ന വെല്ലുവിളികളെക്കുറിച്ച് ബോധവാന്മാരായ വിവേകം പ്രവർത്തകർ സുഹൃതിസത്തെ അധികരിച്ച് ഇസ്‌ലാമിനെ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നതിൽ ചില ഗുണങ്ങൾ കണ്ടിരുന്നു. ആ നിലക്ക് അവർ നിർബന്ധിച്ചപ്പോഴാണ് ഞാൻ അങ്ങനെയൊരു ലേഖനം എഴുതാൻ സാഹസം കാണിച്ചത്. അത് ഗുണത്തേക്കാളേറെ ദോഷം ചെയ്തിരിക്കാനിടയുണ്ട് എന്ന് ഇപ്പോൾ താങ്കളുടെ ലേഖനം വായിച്ചപ്പോൾ മനസ്സിലായി. താങ്കൾ മനസ്സിലാക്കിയപോലെ അതു വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കി വല്ലാത്ത വഴി തെറ്റാൻ ഇടവന്നാൽ എനിക്കു ചിച്ഛാപകുന്നത് കുറ്റബോധം മാത്രമായിരിക്കും; ശിക്ഷയും. ഏതു നിലക്കും അല്ലാഹു അതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന കൃഷ്ടങ്ങൾ പരിഹരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് എന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. താങ്കൾ തെറ്റിദ്ധരിച്ചതുപോലെ ഇസ്‌ലാമിന്റെ വിശ്വാസപരമായ ഭദ്രതയെ തകർക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടുള്ള 'ഗുഡാലോചന'യൊന്നും അതിന്റെ പിന്നിലുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നും മറിച്ചു, ഇസ്‌ലാം എന്നത് ആഖ്യാനവും ദർശനപരവുമായ ആഴം അശേഷം ഇല്ലാത്ത ഒരു പ്രാകൃതഗോത്രമരം മാത്രമാണ് എന്ന നിലക്കുള്ള ചിലരുടെ കണ്ടെത്തലും ആ നിലക്കുള്ള പ്രചാരണവും ഇവിടെ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനെതിരായ ഒരു ചെറിയ പ്രതികരണം മാത്രമായിരുന്നുവെന്നും സാഹിത്യം അറിയിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

എന്നു കാര്യം കൂടി "മൗലികതവാദം" (മൗലികവാദമല്ല), "പ്യൂരിറ്റാനിസം" തുടങ്ങിയ പ്രയോഗങ്ങൾ ഞാൻ ഉപയോഗിച്ചത് ന്യായസർവ്വതൃപ്തിപ്പെടുത്തുകയല്ല. "മൗലികത"ക്കു മുൻതൂക്കം നൽകി കൂടുതൽ Original ആയതിനെ മാത്രം സ്വീകരിക്കുക എന്ന അടിസ്ഥാനത്തിൽ നിലവിൽ വന്ന ശുദ്ധീകരണപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ എന്ന നിലക്കാണ്. അത്തരം പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശ്യശുദ്ധിയേയോ തഖ്വീഫ് അഥോ ചോദ്യം ചെയ്യാൻ ഞാൻ മുതിരുകയില്ല. എന്നാൽ അവ ഉന്നതനൽകുന്ന 'ഉപരിതല' മൂല്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി വേറെ ചിലത് കൂടി കാണാൻ കഴിയുമ്പോൾ മാത്രമേ മനുഷ്യന്റെ ദാർശനികവും ഡൈഷണറികവുമായ അന്വേഷണത്വത്തെ ശമിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കുമുള്ളൂ എന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. ആ നിലക്ക് ചിന്തിച്ച ഇസ്‌ലാമിലെ ആഖ്യാനമദർശനമായിരുന്ന സുഹൃതിക്കുള ഇത്തരം പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ കാമിറുകളാക്കി മൂലം കൂടുതൽ കാണുമ്പോൾ അതിലെ യുക്തി എടുത്തുകൊടുക്കു മാത്രമേ ഞാൻ ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ.

സുഷ്ടിയെ സ്രഷ്ടാവിൽ പരിഗണിക്കുക എന്ന് ഞാനെഴുതിയതിനെ താങ്കൾ സുഷ്ടിയെ സ്രഷ്ടാവിൽ പരിഗണിച്ച് ആരാധിക്കുക എന്ന് തെറ്റായാണ് വായിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇതു സംബന്ധമായി താങ്കൾ തന്നെ നൽകിയ വിശദീകരണമാണ് എനിക്ക് നൽകാനുള്ളത് എന്നു പറഞ്ഞാൽ നാം രണ്ടുപേരും പറയുന്നത് ഒരേ കാര്യം തന്നെയാണ്. അല്ലാഹു സൃഷ്ടിച്ച വസ്തുക്കളുടെ കൂട്ടത്തിൽ നിന്ന് അവൻ മതപിൻപുറങ്ങളായി നിയമിച്ചവ എന്ന നിലക്ക് അവ പരിഗണിക്കപ്പെടാതെ എന്നു താങ്കൾതന്നെ വിശദീകരിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ കണ്ടു, പക്ഷേ അത് അസ്വഭാവികമാണ്, രണ്ട് സൂക്ഷ്മകൾ തുടങ്ങിയവയുടെ കാര്യം പറഞ്ഞത് താങ്കൾ എന്നെ തിരുത്തുന്നു എന്ന മട്ടിൽ പറഞ്ഞു സ്ഥാപിച്ച അതേ അർത്ഥത്തിൽ തന്നെയായിരുന്നു. എന്റെ ലേഖനത്തിൽ ഞാൻ അതു പറഞ്ഞത് പൂർണ്ണ മുഹമ്മദിയ ഇസ്‌ലാമുകളുടേതിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായ ഒരു പെരുമാറ്റമുണ്ടാകും കണിശതയും മുഹമ്മദിയ ഇസ്‌ലാമിന്റെ സവിശേഷതയായിരുന്നു എന്നോ മറ്റോ സ്ഥാപിക്കാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോഴായിരുന്നു എന്നു തോന്നുന്നു. (മുലലേഖനം മുൻപിലില്ല). ഇനി, ഇസ്‌ലാമിലെ തൗഹിദിന്റെ ആത്തികവും ബാഹ്യവുമായ രണ്ടു തലങ്ങളെ സ്പർശിച്ചുകൊണ്ടാണോ എഴുതിയത് എന്നും കൃത്യമായി ഓർക്കുന്നില്ല.

ഇത്തരൂണത്തിൽ ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയ ഒരു കാര്യം കൂടി പറയട്ടെ. ഒരു മുവഹ്ഹിദായ സുഹൃദ് ഒരിക്കലും മുൻപിൽ ആകാൻ

സാധിക്കുകയില്ല. കാരണം അദ്ദേഹം 'എല്ലാം ദർശിക്കുന്നത് അല്ലാഹുവിലാണ്' - അല്ലാഹുവിന്റെ 'ആയത്ത്' എന്ന നിലക്കും 'ശിരൂർ' എന്ന നിലക്കും മാത്രമാണ്. ഇതിനർത്ഥം സൃഷ്ടിയെ സ്രഷ്ടാവിന്റെ ഉണ്മയുടെ 'അംശ'ങ്ങളായി കാണുക എന്നല്ല. അർത്ഥത്തെ മ്യോതിപ്പിക്കുന്ന അക്ഷരങ്ങൾ എന്ന നിലയിൽ സൃഷ്ടികളെ കാണുക എന്നു മാത്രമാണ്. മുശ്ശിക്കുകളുടെ മനഃശാസ്ത്രം ഇതല്ല. അവർ മറ്റു വസ്തുക്കൾക്ക് ഇബാദത്തും, ദുആയും, ചെയ്യുമ്പോൾ അവർക്ക് പ്രത്യേക പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. അല്ലാഹു എന്നത് അവരുടെ ലക്ഷ്യമേ ആകുന്നുള്ളൂ. തങ്ങളുടെ ചില കാര്യങ്ങൾ എളുപ്പം നേടിയെടുക്കാൻ വേണ്ടി അല്ലാഹുവോട് പറയുന്നതിനു പകരം മറ്റുള്ളവരോട് പറയുകയാണ് അവർ ചെയ്യുന്നത്. എന്നാൽ സുഹിയിയുടെ ലക്ഷ്യം അല്ലാഹു മാത്രമാണ്. അവനെയല്ലാതെ മറ്റൊന്നിനെയും കാണാൻ അവരുടെ ധീഷണയും ദർശനവും വിസമ്മതിക്കത്തക്കവിധമാണ് അവർ കാണാൻ നിർബന്ധിതരായിത്തീരുന്ന പ്രതിഭാസികവസ്തുക്കളുടെ പോലും ഉണ്ട് മയും യാഥാർത്ഥ്യവും അല്ലാഹുവിൽ കണ്ടെത്തുന്നു. അവർ (താങ്കൾക്കെന്ന സമ്മതിക്കുപോലെ) കല്പിച്ചുപോയപ്പോഴും കൽപ്പിച്ചുപോയപ്പോഴും റസൂലിന് ബൈഅത് ചെയ്യുമ്പോഴും അല്ലാഹുവിന് മാത്രം ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നു. സന്തം അസ്തിത്വത്തെപ്പോലും കാണാൻ വിസമ്മതിക്കുന്ന ഈ ദർശനത്തിൽ താങ്കൾക്ക്, എങ്ങനെയാണ് ശിരൂർ ആരോപിക്കാൻ സാധിക്കുക? സന്തമായ ചില കാര്യങ്ങൾ നേടിയെടുക്കാൻ വേണ്ടി 'ദുനിയാഹി'യെ കയ്യെടുത്ത് ഉല്പാദിപ്പിച്ചത് പക്ഷാളികളാകുന്ന മുശ്ശിക്കുകളുടെ ദർശനവും ഇതും ഒന്നാണെന്ന് എങ്ങനെയാണ് പറയാൻ സാധിക്കുക? മുശ്ശിക്കിന്റെ അല്ലാഹുവല്ലാത്ത വരോടുള്ള പ്രാർത്ഥനയിൽ സാർത്ഥ്യമായും തവക്കുലിന്റെ കുറവുമാണ് പ്രകടമാകുന്നത്. എന്നാൽ അല്ലാഹു എന്ന പരമമായ സത്യത്തെ വായിക്കാൻ മുതിരുന്ന സുഹിയിയുടെ മുനിലുള്ള സൃഷ്ടി നശാദത്തെ പ്രതീകവൽക്കരിക്കുന്നതും എന്നാൽ അനുശാസനത്തിലേക്ക് ചുണ്ടുന്നതുമായ ഒരു അക്ഷരവും അടയാളവുമെന്ന്. അതുകൊണ്ടാണ് അലി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞത് 'മാറഅയ്തു, ശയ്അൻ ഇല്ലാ വ അയ്തുല്ലാഹ മഅഹു, വഖബിലഹു വഹീഹി.' ഇവിടെ റസൂലിന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ അലി അവിടുത്തെക്കാൾ ഉയർന്നുനിൽക്കുന്നു എന്നു വല്ലവരും പറയുമ്പോൾ താങ്കളുടെ പ്രതികരണം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

സൂഹാദരങ്ങളോടെ,

അഹ്മദ് കുട്ടി ശിവപുരം

വിയോജിപ്പിന്റെ അടിസ്ഥാന കാരണങ്ങൾ

ഇന്നാണ് അഹ്മദ് കുട്ടി സാഹിബുമായി വ്യക്തിപരമായ വിയോജിപ്പിന്റെ വിഷയമല്ല ഇത് എന്നതിനാലും, 'ശബാബി'ലെ എന്റെ ലേഖനമാണ് കത്തിന് നിദാനം എന്നതിനാലും വായനക്കാർക്ക് താരതമ്യപരത്തിന് പ്രയോജനപ്പെടേക്കും എന്നു കരുതുന്നതിനാലുമാണ് കത്തും മറുപടിയും 'ശബാബി'ൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാമെന്ന് തീരുമാനിച്ചത്. വ്യക്തികളെയോ സാഹസികങ്ങളെയോ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളെയോ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതല്ല ഇത് ലേഖകന്റെ ലക്ഷ്യമേയല്ല. വീക്ഷണങ്ങളെ ഇസ്ലാമിക പ്രമാണങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ വിശകലന വിധേയമാക്കുക മാത്രമാണ് സുഹിയിയുടെ സംബന്ധിച്ച 'ശബാബി' (8-9-95, 22-9-95, 19-1-96) പ്രസിദ്ധീകരിച്ച മൂന്നു ലേഖനങ്ങളുടേയും ലക്ഷ്യം. 'വിവേക'ത്തിലെ, രണ്ടു ലേഖനങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള പ്രസക്തഭാഗങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ കാര്യങ്ങൾ വിശകലനം ചെയ്തത്. എന്റെ മൂന്നു ലേഖനങ്ങളിലായി വസ്തുതകൾ ഓട്ടോമെറ്റിക് തുറന്നുകൊണ്ട് വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നാണ് ഞാൻ കരുതുന്നത്. കുറിപ്പുകാരൻ അവ പൂർണ്ണമായി വായിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്ന് വ്യക്തമല്ല.

അദ്വൈത(അഥവാ സൃഷ്ടിയും സ്രഷ്ടാവും ആത്യന്തികമായി ഒന്നു തന്നെയാണെന്ന ദർശനം)മാണ് സാക്ഷാൽ താഹിദിനും, ഈശ്വരന്റെ പുറത്തായി നിൽക്കുന്ന അസ്തിത്വം ഉണ്ടെന്ന വിശ്വാസം അഥവാ ദൈവതമാണ് ഇസ്ലാം വിലക്കിയ ശിരക്കെന്നുമാണ് കുറിപ്പുകാരൻ 'വിവേക'ത്തിലെ ലേഖനത്തിൽ (സുഹിസം എന്ന അന്തർയോര - 2 15-7-95 - 15-8-95) തുറിച്ചുപറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. പ്രസക്തമായ ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കാം:

"ദൈവത്തെ കൂടാതെ തങ്ങൾ ആരാധിച്ചുപോന്നിരുന്ന ദേവിദേവീമാരെപ്പോലും വിശ്വാസങ്ങളെയുമെല്ലാം അവർ (അറബികൾ) കണ്ടിരുന്നത് ഈശ്വരന്റെ പുറത്തായി നിൽക്കുന്ന സമാന്തരമായ അസ്തിത്വങ്ങൾ എന്ന നിലക്കാണ്. മുഹമ്മദീയ വെളിപാട് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു

മുമ്പുതന്നെ അറബികൾ ആചരിച്ചിരുന്ന ഹജ്ജ് എന്ന ഉപാസനയിൽ അവിർ ചൊല്ലിയിരുന്ന തൽബിയ്യതിൽക്കൂലും ഈശ്വരനുള്ള ഈ പങ്കുകാര്യം കാര്യം അവർ എടുത്തു പറഞ്ഞിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ആരാധനക്കായി അവർ തിരഞ്ഞെടുത്ത വസ്തുക്കളെ 'ദുനീല്ലാഹി' (അല്ലാഹുവിന് പുറത്തുള്ളവ) എന്ന് നിലകൊണ്ട് വിശുദ്ധ ചുരുൾ ആൻ പരിചയപ്പെടുത്തിയത്. അതായത് ആ വസ്തുക്കളെ അവർ ആരാധിച്ചിരുന്നത് അല്ലാഹുവിനു വേണ്ടിയോ അവയെ കണ്ടത് അല്ലാഹുവിലോ ആയിരുന്നില്ല എന്നർത്ഥം. അല്ലാഹു എന്ന പരമസത്യത്തിന്റെ ഉണ്മയിൽ എല്ലാദിനെയും അസ്തിത്വം ദർശിക്കുന്ന ദർശനപരമായ വികാസം അബ് സാമാനുജനായ്ക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. അല്ലാഹുവിലും അല്ലാഹുവിനു വേണ്ടിയും വല്ല വസ്തുവെയും കണ്ട് അതിനെ പ്രണയിക്കുന്നതുപോലും പൂർവ്വ മുഹമ്മദീയ ഇസ്‌ലാമിൽ തെറ്റായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല എന്നതിന് ചുരുൾആനിൽ നിന്നു തന്നെ തെളിവ് ലഭിക്കുന്നുമുണ്ട്. തന്റെ സുരമയായ ഒരു ആവിഷ്കരണമായ ആദമിനു മുമ്പിൽ പ്രണയിക്കാൻ അല്ലാഹു മലക്കുകളോടു കല്പിക്കുന്നത് ചുരുൾആനിൽ വായിക്കാമല്ലോ. അത്തരം സൂപ്പേരിന് വിസമ്മതിച്ച ഇബ്രഹീമിനോട് അല്ലാഹു പറയുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്. "എന്റെ കൈകൾ കൊണ്ട് സൃഷ്ടിച്ചതിൽ പ്രണയിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് നിന്നെ തടഞ്ഞത് എന്തൊന്നാണ്? നീ അഹത നടിക്കുന്നുവോ? അല്ലെങ്കിൽ നീ വല്ലാതെ ഉയർന്നുപോയോ?" (38:75). ഇവിടെ സൃഷ്ടിയുടെ യഥാർത്ഥമായ അസ്തിത്വം സ്രഷ്ടാവിലാണെന്നതുകൊണ്ടാണ് താൻ തന്റെ കരങ്ങളിൽ കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയതിന് പ്രണയിക്കാൻ ദൈവം കല്പിക്കുന്നതെന്ന് വ്യക്തമാണ്. [സ്രഷ്ടാവിനു പുറത്തുള്ള ഒരു അസ്തിത്വം സൃഷ്ടിക്കുണ്ടാകുമ്പോഴാണ് 'ദുനീല്ലാഹി' എന്ന ആശയം ഉടലെടുക്കുന്നത്].

കുറിപ്പുകാരൻ ഈ വരികളിൽ വ്യക്തമാക്കിയതും സൂചിപ്പിച്ചതുമായ മുഴുവൻ കാര്യങ്ങളും വിശുദ്ധ ചുരുൾആനിന്റെ യഥാർത്ഥ അദ്ധ്യപനങ്ങൾക്ക് വിശുദ്ധമത്രെ. ഈ വരികൾ വിശ്വാസത്തിലെടുക്കുന്നവർ ബഹുദൈവാരാധനയെ താഹിദായി തെളിയിക്കുമെന്ന കാര്യം വളരെ വ്യക്തമാണ്. ഇബ്രാഹിം(അ), ഇസ്മായീൽ(അ), ഇസഹാഖ്(അ) എന്നീ പ്രവാചകന്മാരെയും മലക്കുകളേയും ആരാധിക്കുന്നവർ അറേബ്യയിലുണ്ടായിരുന്നവെന്ന് ചുരുൾആനിൽനിന്നും ഹദീസിൽനിന്നും ചരിത്രത്തിൽനിന്നും തെളിയുന്നുണ്ട്. ഇവർ തങ്ങളുടെ ആരാധ്യരെ കണ്ടിരുന്നത് ഈശ്വരനു പുറത്തായി നിൽക്കുന്ന സാമാന്തരമായ അസ്തിത്വം

ങ്ങൾ എന്ന നിലക്കായിരുന്നില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ മിത്രം, പുത്രൻ, പുത്രിമാർ എന്നീ പരിഗണനകളിലായിരുന്നു. കുറിപ്പുകാരൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച തൽബിയ്യത്തിൽ തന്നെയും 'ഈശ്വരന്റെ പങ്കുകാരൻ' ഈശ്വരന്റെ സ്വന്തമായും ഈശ്വരനു വേണ്ടി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നവരായുമാണ് വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. (ഇല്ലാ ശരീകൻ ഹുവ ലക താലികു ഹു വമാമലക). അല്ലാഹുവിന്റെ മിത്രമായ ഇബ്രാഹിം(അ)യുടെ വിഗ്രഹം അല്ലാഹുവിന്റെ ഭവനമായ കഅ്ബയിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ച ആരാധിച്ചിരുന്നവരും ഈസാ നബി(അ)യെ അന്നും ഇന്നും ദൈവപുത്രൻ എന്ന പേരിൽ ആരാധിക്കുന്നവരും അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത് അല്ലാഹുവിനു വേണ്ടി എന്ന നിലയിലും അല്ലാഹുവിനുള്ള ആരാധനയുടെ ഭാഗം എന്ന നിലയിലുമാണെന്ന കാര്യം സൂവിദിതമാകുന്നു. "അവർ ആരാധിച്ചിരുന്നത് അല്ലാഹുവിനു വേണ്ടിയോ, അവയെ കണ്ടത് അല്ലാഹുവിലോ ആയിരുന്നില്ല എന്നർത്ഥം" എന്ന് കുറിപ്പുകാരൻ എഴുതിയതിന്റെ വ്യക്തമായ സൂചന എന്താണ്? അല്ലാഹുവിന്റെ ദൂതനെ അല്ലാഹുവിന് വേണ്ടി എന്ന ഭാവേന ആരാധിച്ചാൽ അത് താഹിദിന് വിശുദ്ധമാവില്ല എന്നല്ലേ? എന്നാൽ തനിക്കുവേണ്ടിയെന്നോ തന്റെ അംശമെന്നോ, തന്റെ സന്തതിയെന്നോ എന്തുതന്നെ പറഞ്ഞ് സൃഷ്ടിയെ ആരാധിച്ചാലും അല്ലാഹു അതിനെ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നത് 'ദുനീല്ലാഹി' എന്ന ഗണത്തിലായിരിക്കുമെന്നാണ് വി. ചു 9:31 ൽ നിന്ന് ഗ്രഹിക്കാവുന്നത്. 'ഈശ്വരനു പുറത്തെ സമാന്തര അസ്തിത്വമായി' ക്രിസ്തുവിനുള്ളതും ഈസാ നബി(അ)യെ പരിഗണിക്കാതിരുന്നിട്ടും അദ്ദേഹത്തിനുള്ള ബഹുദൈവാരാധനയിലേക്ക് നയിക്കുന്നതിനേ അല്ലാഹു 'ദുനീല്ലാഹി' എന്ന ഗണത്തിൽ പെടുത്തിയതിൽ നിന്ന് 'ദുനീല്ലാഹി' എന്ന വാക്യം ശതയുമാം ദൈവദൈവങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ച കുറിപ്പുകാരന്റെ വിശകലനം വിശുദ്ധ ചുരുൾആൻ വിശുദ്ധമാണെന്ന് സ്യതരാം വ്യക്തമാകുന്നു.

"അല്ലാഹുവിലും അല്ലാഹുവിനു വേണ്ടിയും വല്ല വസ്തുവെയും കണ്ട് അതിന് പ്രണയിക്കുന്നതുപോലും പൂർവ്വ മുഹമ്മദീയ ഇസ്‌ലാമിൽ തെറ്റായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല" എന്ന വാചകവും ജനങ്ങളെ ബഹുദൈവാരാധനയിലേക്ക് നയിക്കുന്നതിനെ താഹിദിന്റെ കാര്യത്തിൽ മുഹമ്മദീയ ഇസ്‌ലാം - പൂർവ്വ മുഹമ്മദീയ ഇസ്‌ലാം എന്നിങ്ങനെ യാതൊരു ഭേദവും ഇല്ലെന്നത്രെ വിശുദ്ധ ചുരുൾആൻ നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്നത്. ഇബ്രാഹിം അല്ലാഹുവിന് മാത്രം സമർപ്പിക്കുക, ഇബ്രാഹിം അല്ലാഹുവോട് ആരെയും പങ്കുചേർക്കാ

മുമ്പുതന്നെ അറബികൾ ആചരിച്ചിരുന്ന ഹജ്ജ് എന്ന ഉപാസനയിൽ അവർ ചൊല്ലിയിരുന്ന തൽബിയ്യതിൽപോലും ഈശ്വരനുള്ള ഈ പങ്കുകാരുടെ കാര്യം അവർ എടുത്തു പറഞ്ഞിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ആരാധനക്കായി അവർ തിരഞ്ഞെടുത്ത വസ്തുക്കളെ 'ദുനിലാഹി' (അല്ലാഹുവിന് പുറത്തുള്ളവ) എന്ന് നിലക്കാണ് വിശുദ്ധ ഖുർആൻ പരിചയപ്പെടുത്തിയത്. അതായത് ആ വസ്തുക്കളെ അവർ ആരാധിച്ചിരുന്നത് അല്ലാഹുവിനു വേണ്ടിയോ അവയെ കണ്ടത് അല്ലാഹുവിലോ ആയിരുന്നില്ല എന്നർത്ഥം. അല്ലാഹു എന്ന പരമസത്യത്തിന്റെ ഉണ്മയിൽ എല്ലാറ്റിന്റെയും അന്ധിത്വം ദർശനപരമായ വികാസം അറബ് സാമാന്യജനതയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. അല്ലാഹുവിലും അല്ലാഹുവിനു വേണ്ടിയും വല്ല വസ്തുവെയും കണ്ട് അതിനെ പ്രണമിക്കുന്നതുപോലും പൂർവ്വ മുഹമ്മദീയ ഇസ്ലാമിൽ തെറ്റായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല എന്ന് വ്യക്തമാക്കി നിന്നു തന്നെ തെളിവ് ലഭിക്കുന്നുമുണ്ട്. തന്റെ സുന്ദരമായ ഒരു ആവിഷ്കരണമായ ആദമിനു മുമ്പിൽ പ്രണമിക്കാൻ അല്ലാഹു മലക്കുകളോടു കല്പിക്കുന്നത് ഖുർആനിൽ വായിക്കാമല്ലോ. അത്തരം സൃഷ്ടിന് വിസമ്മതിച്ച ഇബ്ലീസിനോട് അല്ലാഹു പറയുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്. "എന്റെ കൈകൾ കൊണ്ട് സൃഷ്ടിച്ചതിന് പ്രണമിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് നിന്നെ തടഞ്ഞത് എന്തൊന്നാണ്? നീ അഹന്ത നടിക്കുന്നുവോ? അല്ലെങ്കിൽ നീ വല്ലാതെ ഉയർന്നുപോയോ?" (38:75). ഇവിടെ സൃഷ്ടിയുടെ യഥാർത്ഥമായ അന്ത്യം പ്രഷ്ടാവിനോടൊന്നുകൊണ്ടാണ് താൻ തന്റെ കരങ്ങൾ കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയതിന് പ്രണമിക്കാൻ ദൈവം കല്പിക്കുന്നതെന്ന് വ്യക്തമാണ്. പ്രഷ്ടാവിനു പുറത്തുള്ള ഒരു അന്ധിത്വം സൃഷ്ടിക്കുണ്ടാകുമ്പോഴാണ് 'ദുനിലാഹി' എന്ന ആശയം ഉടലെടുക്കുന്നത്."

കുറിപ്പുകാരൻ ഈ വരികളിൽ വ്യക്തമാക്കിയതും സൂചിപ്പിച്ചതുമായ മുഴുവൻ കാര്യങ്ങളും വിശുദ്ധ ഖുർആന്റെ യഥാർത്ഥ അദ്ധ്യാപനങ്ങൾക്ക് വിരുദ്ധമത്രെ. ഈ വരികൾ വിശ്വാസത്തിലെടുക്കുന്നവർ ബഹുദൈവാരാധനയെ താഹീദായി തെറ്റിദ്ധരിക്കുമെന്ന കാര്യം വളരെ വ്യക്തമാണ്. ഇബ്റാഹിം(അ), ഇസ്മായീൽ(അ), ഈസാ(അ) എന്നീ പ്രവാചകന്മാരേയും മലക്കുകളേയും ആരാധിക്കുന്നവർ അറേബ്യയിലുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് ഖുർആനിൽനിന്നും ഹദീസിൽനിന്നും ചരിത്രത്തിൽനിന്നും തെളിയുന്നുണ്ട്. ഇവർ തങ്ങളുടെ ആരാധകരെ കണ്ടിരുന്നത് ഈശ്വരനു പുറത്തായി നിൽക്കുന്ന സമാന്തരമായ അന്ധിത്വ

ങ്ങൾ എന്ന നിലക്കായിരുന്നില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ മിത്രം, പുത്രൻ, പുത്രിമാർ എന്നീ പരിഗണനകളിലായിരുന്നു. കുറിപ്പുകാരൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച തൽബിയ്യത്തിൽ തന്നെയും 'ഈശ്വരന്റെ പങ്കുകാരൻ' ഈശ്വരന്റെ സന്തമായും ഈശ്വരനു വേണ്ടി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നവരായുമാണ് വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. (ഇല്ലാ ശരീകൻ ഹുവ ലക തംലികു ഹു വമ്മാലക). അല്ലാഹുവിന്റെ മിത്രമായ ഇബ്റാഹിംനബി(അ)യുടെ വിഗ്രഹം അല്ലാഹുവിന്റെ ഭവനമായ കഅ്ബയിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ച ആരാധിച്ചിരുന്നവരും ഈസാ നബി(അ)യെ അന്ത്യം ഇന്ത്യം ദൈവപുത്രൻ എന്ന പേരിൽ ആരാധിക്കുന്നവരും അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത് അല്ലാഹുവിനു വേണ്ടി എന്ന നിലയല്ല അല്ലാഹുവിനുള്ള ആരാധനയുടെ ഭാഗം എന്ന നിലയിലുമാണെന്ന കാര്യം സൂചിപ്പിക്കാമെന്നു. "അവർ ആരാധിച്ചിരുന്നത് അല്ലാഹുവിനു വേണ്ടിയോ, അവയെ കണ്ടത് അല്ലാഹുവിലോ ആയിരുന്നില്ല എന്നർത്ഥം" എന്ന് കുറിപ്പുകാരൻ എഴുതിയതിന്റെ വ്യക്തമായ സ്വാഭ എന്നാണ് അല്ലാഹുവിന്റെ ദൂതനെ അല്ലാഹുവിന് വേണ്ടി എന്ന ഭാവേന ആരാധിച്ചാൽ അത് താഹീദിന് വിരുദ്ധമാവില്ല എന്നല്ലേ? എന്നാൽ തനിക്കുവേണ്ടിയെന്നോ തന്റെ അശരമെന്നോ, തന്റെ സന്തതിയെന്നോ എന്തുതന്നെ പറഞ്ഞ് സൃഷ്ടിയെ ആരാധിച്ചാലോ അല്ലാഹു അതിനെ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നത് 'ദുനിലാഹി' എന്ന ഗണത്തിലായിരിക്കുമെന്നാണ് വി. ഖു 9:31 ൽ നിന്ന് ഗ്രഹിക്കാവുന്നത്. 'ഈശ്വരനു പുറത്തെ സമാന്തര അന്ധിത്വമായി' കിസ്താനികളായും ഈസാ നബി(അ)യെ പരിഗണിക്കാതിരുന്നിട്ടും അദ്ദേഹത്തിനുള്ള ഇബാദത്തിനെ അല്ലാഹു 'ദുനിലാഹി' എന്ന ഗണത്തിൽ പെടുത്തിയതിൽ നിന്ന് 'ദുനിലാഹി' എന്ന വാക്യാംശത്തെയും ദൈവദൈവങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ച കുറിപ്പുകാരന്റെ വിശകലനം വിശുദ്ധ ഖുർആന് വിരുദ്ധമാണെന്ന് സുതരാം വ്യക്തമാകുന്നു.

"അല്ലാഹുവിലും അല്ലാഹുവിനു വേണ്ടിയും വല്ല വസ്തുവെയും കണ്ട് അതിന് പ്രണമിക്കുന്നതുപോലും പൂർവ്വ മുഹമ്മദീയ ഇസ്ലാമിൽ തെറ്റായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല" എന്ന വാചകവും ജനങ്ങളെ ബഹുദൈവാരാധനയിലേക്ക് നയിക്കുന്നതത്രെ. താഹീദിന്റെ കാര്യത്തിൽ മുഹമ്മദീയ ഇസ്ലാം - പൂർവ്വ മുഹമ്മദീയ ഇസ്ലാം എന്നിങ്ങനെ യാതൊരു ഭേദവും ഇല്ലെന്നത്രെ വിശുദ്ധ ഖുർആൻ നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്നത്. ഇബാദത്ത് അല്ലാഹുവിന് മാത്രം സമർപ്പിക്കുക, ഇബാദത്തിൽ അല്ലാഹുവോട് ആരെയും പങ്കുചേർക്കാ

തിരിക്കുക എന്ന് പഠിപ്പിക്കാൻ മുഴുവൻ ദൈവദൂതന്മാരും നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്ന് 39:65, 16:36 എന്നീ വചനങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു. താഹിദിനെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം പ്രസക്തമാകുന്ന ദിവ്യത കല്പനയോടെയുള്ള സുജൂദ് അല്ലാഹുവല്ലാത്ത ആർക്കും സമർപ്പിക്കാൻ അവൻ ഒരിക്കലും അനുവദിച്ചിട്ടില്ല. മലക്കുഷ് പ്രണാമമർപ്പിക്കുന്നത് അല്ലാഹുവിനായിരിക്കും എന്ന് 7:206 ൽ പ്രത്യേകം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. രാവ്യം പകലും സൂര്യനും ചന്ദ്രനും അല്ലാഹുവിന്റെ ആയത്തുകളാണെന്നും എന്നാൽ ആയത്തുകൾക്കൊന്നും സുജൂദ് ചെയ്യാൻ പാടില്ലെന്നും സുജൂദ് സ്രഷ്ടാവായ അല്ലാഹുവിന് മാത്രമേ ചെയ്യാൻ പാടുള്ളുവെന്നും ഏകദൈവമാധ്യമകരുടെ മുഴുവൻ നിലപാട് ഇതായിരിക്കണമെന്നും 41:37 ൽ വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ സൃഷ്ടികൾ പരസ്പരം ആരവ് കാണിക്കാൻ വേണ്ടി ആരാധനാ ഭാവനിലൂടെ ചെയ്യുന്ന പ്രണാമം താഹിദിന് വിരുദ്ധമായ കാര്യമല്ല. ഈ പ്രണാമം മലക്കുഷ് ആദിന് മുമ്പിൽ ചെയ്തത്, യുസുഫിനു മുമ്പിൽ സഹോദരന്മാർ ചെയ്തതും സുജൂദിലെ അഭൈതത്തിന് തെളിവായി ഉന്നയിക്കുന്നതിന് യാതൊരു ന്യായവുമില്ല. അല്ലാഹുവെ മാത്രമേ ആരാധിക്കാവൂ എന്ന് വാദം ആദ്യമായി അവതരിപ്പിച്ചത് ഇബ്ലീസാണെന്ന് 'വഅള്' പറഞ്ഞു നടക്കുന്ന ചില പുരോഹിതന്മാർക്ക് മാത്രമേ ഉപര്യുക്തവാചകത്തോട് യോജിക്കാൻ കഴിയൂ.

'സൃഷ്ടിയുടെ അന്വിതവ്യം സ്രഷ്ടാവിന്റെ അന്വിതവ്യം യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒന്നായതുകൊണ്ടാണ് ആദിനെ പ്രണയിക്കാൻ അല്ലാഹു മലക്കുഷ്തോട് കല്പിച്ചത് എന്ന വാദം വളരെ അപകടകരമാണ്. എല്ലാ സൃഷ്ടികളും അല്ലാഹുവിന്റെ സുന്ദാവിഷ്കാരവും 'ആയത്തും' (ദൃഷ്ടാന്തം) ആണ് എന്നതിനാൽ ഈ വാദപ്രകാരം ഏത് സൃഷ്ടിയെ പ്രണയിക്കാതിരുന്നതും ആജ്ഞാലംഘനമെന്നും അഹന്തയായെന്നും വരും. മനുഷ്യൻ യാതൊരു സൃഷ്ടിയെയും പ്രണയിക്കരുതെന്നു പഠിപ്പിച്ച മുഹമ്മദ് നബി(സ) ഈ വാദപ്രകാരം ദൈവികാജ്ഞ ലംഘിക്കാനും അഹന്ത നടിക്കാനും മാനവരാശിയെ ആഹ്വാനം ചെയ്ത ആളാണെന്ന് വരും. അല്ലാഹുവല്ലാത്ത ആരെയും പ്രണയിക്കാതിരുന്ന നബി(സ)യും അലി(റ) ഉൾപ്പെടെയുള്ള ഖലീഫമാരും സഹാബിപ്രമുഖരും ആദിനി 'അർപ്പിക്കപ്പെട്ട' പ്രണാമത്തിൽ നിന്ന് അഭൈതത്തും ഉൾക്കൊള്ളാൻ മാത്രം 'ദർശനപരമായ വികാസം' പ്രാപിക്കാത്തവരാക്കിയിരുന്നുവെന്നും വരും. പോരാ, ദൈവത്തിന്റെ സുന്ദാവിഷ്കാരങ്ങളും അവതാരങ്ങളുമെന്ന് നിലയിൽ ദേവിഭാവനയോടെ പ്ര

ണമിക്കുന്ന അഭൈതവാദികളുടെ നിലപാട് താഹിദിന് വിരുദ്ധമല്ലെന്നും വരും. ഇസ്രാലിന്റെ ദാർശനിക പൂർണത സുഹി-അഭൈതത്തിലാണെന്ന് സമർപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി നടത്തിയ വാചകക്കുസർത്തുകളുടെ അനിവാര്യ താല്പര്യമാണിതൊക്കെ.

ഇതൊന്നും അഹ്മദ് കുട്ടി സാഹിബിന്റെ ലേഖനം ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയേടതെ കുഴപ്പമല്ല. ലേഖനത്തിൽ നിന്ന്, ഇവിടെ ഉദ്ധരിച്ചു ചേർത്ത ഭാഗം മാത്രമല്ല സാമന്തം സുവലമായ ആ ലേഖനം മുഴുവനും താഹിദിനെ തകിടം മറിക്കുന്നതാണ്. തൽസംബന്ധമായി ഒട്ടേറെ കാര്യങ്ങൾ ശബാബിലെ എന്റെ ലേഖനങ്ങളിൽ വിശദമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

ഇനി അദ്ദേഹത്തിന്റെ കത്തിലെ ന്യായവാദങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി പരിശോധിക്കാം: എല്ലാ സൃഷ്ടികളും ആത്യന്തികമായ അർത്ഥത്തിൽ നിരർത്ഥകം (ബാതിൽ) ആണെന്ന വാദം വിശുദ്ധ ഖുർആന് വിരുദ്ധമത്രെ. "ആകാശത്തെയും ഭൂമിയെയും അവയ്ക്കിടയിലുള്ള യാതൊന്നിനെയും 'ബാതിൽ' (നിരർത്ഥകം) ആയിക്കൊണ്ട് നാം സൃഷ്ടിച്ചിട്ടില്ല" (വി.ഖു. 38:27) "ഉപരിലോകങ്ങളെയും ഭൂമിയെയും അവയ്ക്കിടയിലുള്ളതിനെയും 'ഹവ്' (യാഥാർത്ഥ്യം) പ്രകാരമല്ലാതെ നാം സൃഷ്ടിച്ചിട്ടില്ല" (വി.ഖു. 15:85) "നീങ്ങളെ നാം 'അബ്' (നിർലക്ഷ്യം-നിരർത്ഥകം) ആയിക്കൊണ്ട് സൃഷ്ടിച്ചുവെന്നാണോ നിങ്ങൾ കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നത്?" (23:15) സ്രഷ്ടാവ് പരമമായ യഥാർത്ഥ്യം, സൃഷ്ടികൾ അവന്റെ ഹിതപ്രകാരം നിലവിൽ വന്നതും അവൻ തീരുമാനിക്കുമ്പോൾ നശിക്കുന്നതുമായ യഥാർത്ഥ്യം. ഇതാണ് ഖുർആനിക ദർശനം. ഇതിന് ദാർശനിക മൂല്യം പോരെന്ന് നമുക്ക് തോന്നിയാൽ നാം എത്തിച്ചേരുന്നത് ഇബ്ലീസിന്റെ വേദാന്തത്തിലായിരിക്കും. അത്തന്നുസരിച്ച്-സൃഷ്ടിപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഒരു മാനം നിർത്ഥകവും മറ്റേ മാനം പുണ്യവസ്തുവുമായിരിക്കും. 'സൃഷ്ടിപ്രപഞ്ചത്തിന് യഥാർത്ഥ ഉണ്മയില്ലാത്തതിനാൽ അത് നിരർത്ഥകം-സൃഷ്ടിയുടെ ഉണ്മയും സ്രഷ്ടാവിന്റെ ഉണ്മയും ആത്യന്തികമായി ഒന്നുതന്നെയാകുന്നതിനാൽ ഏത് സൃഷ്ടിയും പുണ്യനിയം-ഇതാണ് ശിർക്കിനെ താഹിദാക്കി മാറ്റുന്ന ഇബ്ലീസിന്റെ 'സുന്ദാവും ദാർശനികമായി അഗാധതയുള്ളതുമായ' ഭാഷ്യം. ഈ ഭാഷ്യം ഉൾക്കൊള്ളാൻ പര്യാപ്തമായ 'ദർശനപരമായ വികാസം' അതിമപ്രവാചകരുടെ പ്രഥമ സംബോധിതരും അവസാനത്തെ രിസാലത്തിന്റെ പ്രഥമ പ്രയോക്താ

കളുമായിരിക്കാൻ അല്ലാഹു തെരഞ്ഞെടുത്ത സമൂഹത്തിന് ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും അതിനാൽ പ്രവാചക തിരുമേനി(സ) അത് അലി(റ)യുടെ വിശുദ്ധ സകാര്യത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചു-ആയത്ത്വമുമാർക്ക് പരമരഹസ്യമായി കൈമാറുവാൻ-എന്നുമാണ് കുറിപ്പുകാരൻ തന്റെ ലേഖനത്തിൽ സ്മർതിഥിച്ചിട്ടുള്ളത്. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇത് അല്ലാഹുവെയും റസ്സുലി(സ)നെയും അലി(റ)യെയും 'ഒരുപോലെ അവഹേളിക്കുന്ന വാദമത്രെ.

“അല്ലാഹുവല്ലാത്ത എല്ലാം മിഥ്യയാകുന്നു” എന്ന് അർത്ഥം നൽകാവുന്ന ഒരു വരി പദ്യത്തെ നബി(സ) തലകുലുക്കി അംഗീകരിച്ചു എന്ന ഒറ്റപ്പെട്ട റിപ്പോർട്ട് ഉപര്യുക്ത ഖുർആൻ സൂക്തങ്ങൾക്ക് എതിർ തെളിവായി ഉന്നയിക്കാവുന്നതല്ല. അല്ലാഹുവല്ലാത്ത ഏത് വസ്തുവിനുള്ള ആരാധനയും നിരർത്ഥകമാണ് എന്നാണ് കവി ഉദ്ദേശിച്ചത് എന്ന് മനസ്സിലാക്കിയിട്ടാകാം-ആ റിപ്പോർട്ട് ശരിയാണെങ്കിൽ - നബി(സ) അത് ശരിവെച്ചത്. ഈ അർത്ഥത്തിൽ 'ബാതിൽ' എന്ന പദം ഖുർആനിലും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. (31:30)

'ഖിയായുൻ ബിനഹ്ദസ്' (സ്വയം നിലനിൽക്കൽ) അല്ലാഹുവിന്റെ മാത്രം ഗുണമാണ് എന്നത് അദ്വൈതത്തിന്റെ തെളിവേ അല്ല. ഒരാൾ ഒരു ചക്രം നിർമ്മിച്ചിട്ട് അത് തിരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അത് നിർത്തിയാൽ ചക്രം നിശ്ചലമായിത്തീരും. എങ്കിൽ അയാളും ചക്രവും ഒന്നാണെന്നോ അയാളും ചുറ്റളം ഒരേ കാര്യമെന്നോ പറയാവുന്നതല്ലല്ലോ. അയ്അറീ ദർശന പ്രകാരം 'മുഖാല ഫതൂൻ ലിൽഖൽഖ്' (സൂഷ്ടികളിൽ നിന്ന് വിഭിന്നമായിരിക്കൽ) എന്നതും അല്ലാഹുവിന്റെ ഗുണങ്ങളിൽ പെട്ടതാണ് എന്ന കാര്യവും ഇതോടൊപ്പം വിലയിരുത്തേണ്ടതാണ്. അല്ലാഹുവെപ്പോലെ യാതൊന്നുമില്ല എന്നർത്ഥമുള്ള ഖുർആൻ വാക്യത്തിന്റെ താല്പര്യവും ഇതുതന്നെ.

അല്ലാഹുവിന് മാത്രമേ വുജൂദ് അഥവാ ഉണ്മ ഉള്ളുവെന്നോ, അല്ലാഹു സൂഷ്ടിച്ച വസ്തുക്കൾക്ക് ഉണ്മയും മാലികമായ പ്രകൃതിയും ഉണ്ടെന്ന് പറയുന്നത് തൗഹീദിന് വിരുദ്ധമാണെന്നോ അയ്അറീ ദർശനം സിദ്ധാന്തിക്കുന്നില്ല. കത്തിക്ക് മുറിപ്പെടുത്താനുള്ള കഴിവിനെ സംബന്ധിച്ച പർച്ചക്കും അദ്വൈതവുമായി ബന്ധമൊന്നുമില്ല. വാസ്തവത്തിൽ കത്തിക്കുള്ളത് മുറിപ്പെടുത്താൻ പറ്റിയ ആയുധമായിരിക്കുക എന്ന പ്രകൃതിയാണ്. മുറിപ്പെടുത്താനുള്ള കഴിവ് പ്രയോ-

ഗിക്കുന്നത് ആയുധം ഉപയോഗിക്കുന്ന വ്യക്തിയാണ്. ആയുധത്തിന്റെ പ്രകൃതിയും ആളുടെ പ്രകൃതിയുമൊക്കെ അല്ലാഹു സൂഷ്ടിപ്പിച്ചതാണെന്നതെവിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ നിന്ന് (20:50) ഗ്രഹിക്കാവുന്നത്. അഗ്നിയെ സൂഷ്ടിക്കുമ്പോൾ തന്നെ കരിക്കുന്ന പ്രകൃതി അതിന് അല്ലാഹു നൽകിയതുകൊണ്ടാണല്ലോ "ഹേ, അഗ്നി ഇബ്റാഹീമിന് നീ തണുപ്പും, ശാന്തിയുമാകണം" (വി.ഖു. 21:69) എന്ന് അല്ലാഹുവിന്റെ കല്പനയുണ്ടായത്. 'കരിക്കാനുള്ള കഴിവ്' അപ്പോൾ നൽകുന്നതാണെങ്കിൽ അങ്ങനെയൊരു കല്പനക്ക് പ്രസക്തിയില്ലെന്ന് വ്യക്തമാണ്. എന്തായാലും കത്തിക്കോ അഗ്നിക്കോ ഉണ്മ നൽകപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്ന് അയ്അറീ മദ്റബ്ബ് സിദ്ധാന്തിക്കുന്നില്ല. വാലി ബുൽ വുജൂദ്, മുകിനൂൽ വുജൂദ് എന്നീ സംജ്ഞകൾ അല്ലാഹുവോ റസ്സുലോ(സ) പാടിപ്പിച്ചു. ഒരു കാര്യം ഉണ്ടാകണമെന്ന് അല്ലാഹു തീരുമാനിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ അതോടെ അതിന്റെ ഉണ്മ അനിവാര്യമായിത്തീരുന്നു. ആ ഉണ്മയെ നിഷേധിച്ചിട്ട് എത്തിച്ചേരുന്ന അദ്വൈത ദർശനം പാരമാർത്ഥികമാണെന്ന് തോന്നുന്നത് മിഥ്യാഭ്രമം മാത്രമാകുന്നു. 'ലാ മൗജൂദ ഇല്ലാഹുഹ്' (അല്ലാഹുവിനല്ലാതെ ഉണ്മയില്ല) എന്ന മിഥ്യാ ഭ്രമമാണ് തൗഹീദിന്റെ തത്ത്വമെന്ന് യാതൊരു പ്രവാചകനും പാടിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. മഹാത്മാരായ സഹാബികളും അങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇതൊന്നുമില്ലാതെ, സുഹിദകൾ എന്ന് പറയപ്പെടുന്ന ആളുകൾക്കുണ്ടായ, ബോധോദയത്തിന്, അല്ലാഹുവിന്റെ ദീനിൽ യാതൊരു സ്ഥാനവുമില്ല. യഥാർത്ഥ ആരിഫുകൾ അല്ലാഹുവിന്റെ ആയത്തുകളിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്നത് അവർ സൂഷ്ടിച്ച യാതൊന്നും നിർമൽമകമല്ലെന്നും അവയൊക്കെ പാരമാർത്ഥികമാണെന്നും ആയിരിക്കുമെന്നാണ് വിശുദ്ധ ഖുർആൻ (3:191) നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്നത്. സൂഷ്ടിപ്രപഞ്ചം ബാതിൽ (നിർമൽമകം) അല്ലെന്ന് അല്ലാഹുവും ആരിഫുകളും പറയുമ്പോൾ മറിച്ച് ശാരിക്കുന്ന സുഹിദർശനത്തിന്റെ ഉറവിടം ആരുടെ ദുർബോധനമായിരിക്കുമെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ ഏറെ പ്രയാസപ്പെടേണ്ടതില്ല.

'അവനാകുന്നു ആദ്യവും അന്ത്യവും പ്രത്യക്ഷവും പരോക്ഷവും' എന്ന ഖുർആൻ വാക്യത്തിന് 'അല്ലാഹുവല്ലാതെ യാതൊരു ഉണ്മയും ഇല്ല' എന്ന് റസ്സുലോ (സ) സഹാബികളോ പുരൂവിക മുഹമ്മ്സികളോ പ്രായം നൽകിയിട്ടില്ല. പ്രാപഞ്ചിക ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് ശരിയായി ചിന്തിക്കുന്നവർക്ക് ഏറ്റവും പ്രത്യക്ഷമായ സത്യവും, എന്നാൽ സ്വന്തം ബുദ്ധിയെയും യുക്തിയെയും സംബന്ധിച്ച് ദുരഭിമാനം

പുലർത്തുന്നവർക്ക് ഗ്രഹിക്കാനാകാത്ത ഏറ്റവും പരോക്ഷമായ സത്യവുമാണ് അല്ലാഹു എന്നും, എല്ലാറ്റിന്റെക്കൊരു മുന്ന് ഉണ്ടായിരുന്നവനും എല്ലാറ്റിന്റെയും നാശത്തിനു ശേഷം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നവനുമാണ് അല്ലാഹു എന്നുമാണ് ചില വ്യക്തിത്വക്കാർ ഈ വാക്യത്തിന് വിശദീകരണം നൽകിയിട്ടുള്ളത്. ഏകദേശം ഇതുപോലുള്ള ഒരു വിശദീകരണത്തിലേക്ക് മുസ്ലിം ഉദ്ധരിച്ച ഒരു ഹദീസും വെളിച്ചം വീശുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അതേദൈവം അവിടെയൊന്നും കടന്നു വരുന്നില്ല. ഈ വാക്യത്തെ അഭൈത്യത്തിലേക്ക് വലിച്ചിഴക്കുന്നത് സുഹൃദ്ദാർശനം വേദവാദിയാണെന്നും മാത്രമാകുന്നു.

ഇസ്ലാമിന് ശരീഅത്ത്, താരിഖത്ത്, മത്രിഹത്ത്, ഹഖീഖത്ത് എന്നിങ്ങനെ നാലു ഘട്ടങ്ങൾ അല്ലാഹുവോ പ്രവാചകന്മാരോ നിശ്ചയിച്ചിട്ടില്ല. അല്ലാഹുവല്ലാതെ യാതൊരു ദൈവവും ഇല്ല എന്നതാണ് ഇസ്ലാമിലെ പരമമായ യാഥാർത്ഥ്യം (ഹഖീഖത്ത്). ആ യാഥാർത്ഥ്യം അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ജീവിതക്രമമാണ് ശരീഅത്ത്. ഇതിനെത്തന്നെയാണ് വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ (72:16) താരിഖത്ത് (ജീവിത സരണി) എന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചത്. വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ നിന്നും തിരുസുന്നത്തിൽ നിന്നും ആർജിക്കുന്ന മുഴുവൻ ദീനവിജ്ഞാനവും യഥാർത്ഥത്തിൽ 'മത്രിഹത്ത്'ന്റെ ഭാഗം തന്നെയാണ്. ശരീഅത്തിനപ്പുറം കടന്നിട്ടുള്ള ഒരു ഘട്ടവും ഇസ്ലാമിലില്ല. അതൊക്കെ സൂഫികൾ കെട്ടിച്ചമച്ചതാണ്. മുഹമ്മദ് നബി (സ) ഉത്തമസമൂഹത്തിന്, ഉത്തമതലമുറക്ക് നൽകിയ ആദ്യോത്തക പരിശീലനം അല്ലാഹുവിന്റെ ദുഷ്ടാന്തങ്ങളെയും നിയമങ്ങളെയും ആധാരമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള തസ്കിയത്ത് ആയിരുന്നു. ഈ തസ്കിയത്തിലൂടെയാണ് മുസ്ലിം സമൂഹത്തിലെ ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠ വ്യക്തിത്വങ്ങളായ നാലു ഖലീഫന്മാരും പ്രവാചകപുത്രന്മാരും സന്ദേശം വാഗ്ദാനം ചെയ്യപ്പെട്ട സഹാബിമാരും മഹത്വത്തിന്റെ ഉന്നത ശ്രേണിയിലെത്തിയത്. സുഹൃദ്ദാർശനപ്രകാരം ഇവന്മാരും ശരീഅത്തിനപ്പുറമുള്ള അതിശ്രേഷ്ഠവും മഹാനതവുമായ സോപാനങ്ങളിൽ എത്തിയിട്ടില്ല. ഹഫ്ജും ശരീഅതിന് അതീതരാണ് ഭാവിയ്ക്കുക എന്നതാണ് സുഹൃദ്ദാർശനത്തിന്റെ പരമയാഥാർത്ഥ്യം പ്രാപിച്ചവർ സുഹൃദ്ദാർശനം നിർവ്വഹിച്ച അർത്ഥത്തിലുള്ള താരിഖത്തിന്റെയും മത്രിഹത്ത്തിന്റെയും ഹഖീഖത്തിന്റെയും സംബന്ധിച്ച് റസൂലും (സ) സഹാബികളും സംസാരിച്ചിട്ടേയില്ല. ഇങ്ങനെ യാതൊരു തെളിവുമില്ലാത്ത കാര്യങ്ങൾ റസൂലി(സ)ന്റെയും ദീനത്തിന്റെയും നേരിട്ട

വെച്ചുകെട്ടുക എന്ന ധിക്കാരം മാത്രമല്ല ഈ അഭൈത്യ ദർശനക്കാർ ചെയ്യുന്നത്. റസൂലും (സ) സഹാബികളും മുറുകെ പിടിച്ച ശരീഅത്ത് കൊണ്ട് തൗഹീദ് പൂർണ്ണമാവുകയില്ലെന്നും, തങ്ങളുടെ ഭാവനാവിഹിനം കൊണ്ടേ ഇസ്ലാമിന് ദാർശനിക ഔന്നത്യം കൈവരികയുള്ളൂവെന്നും വളരെ തന്ത്രപരമായി സമർത്ഥിക്കുക കൂടി ചെയ്യുന്നു ഇവർ. മുഹമ്മദ് നബി(സ)യുടെ തൗഹീദ് ദൈവങ്ങളുടെ ബഹുത്വത്തെ നിഷേധിച്ച് ഏകദൈവത്വം സ്ഥാപിക്കലായിരുന്നുവെന്നാണ് വിശുദ്ധ ഖുർആൻ (38:5) നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്നത്. കുറിച്ചുകാൽ പറയുന്നു: സൃഷ്ടിഭവയും സ്രഷ്ടാവിനെയും ഒന്നാക്കുക എന്ന അഭൈത്യമാണ് തൗഹീദിന്റെ അല്ലാഹുവെയും കൂടി 'ദർശനപരമായി വികാസം പ്രാപിക്കാത്ത'വരുടെ കൂട്ടത്തിലേക്ക് തരതാഴ്ത്തുന്ന ഈ നിലപാടിനെപ്പറ്റി എന്താണ് പാരമ്പര്യത്തെന്ന് അറിഞ്ഞുകൂടാം.

മുഹമ്മദ് നബി(സ)ക്ക് നാല്പതാം വയസ്സ് മുതൽക്കേ ശ്രേഷ്ഠതയുള്ളൂവെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നില്ല. എന്നാൽ സൃഷ്ടിയുടെ പ്രാരംഭവും ഒടുക്കവും മുഹമ്മദ് നബി(സ)യിലാണെന്ന് അല്ലാഹുവോ റസൂലോ (സ) അറിയിച്ചുതന്നിട്ടില്ലാത്തതിനാലും ഈ വിഷയത്തിൽ അല്ലാഹു വേക്കാളും റസൂലി(സ)നേക്കാളും അഭിജ്ഞനായിട്ട് മറ്റാരുമേയും ഗണിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തതിനാലും 'ഖുറാഫാത്തി' നെ അങ്ങനെയൊന്നെ കണക്കാക്കാതെ കഴിയും. പൂർണ്ണ മുഹമ്മദീയ ഇസ്ലാമിലാണ് 'സാക്ഷാത് തൗഹീദ'യെ അഭൈത്യമുണ്ടായിരുന്നതെന്ന് ജല്ലിക്കുകയും, മുഹമ്മദീയ ശരീഅത്ത് വിട്ട് മുന്നോട്ട് പോയാലേ ഈശ്വര സാക്ഷാത്കാരം ലഭിക്കൂ എന്ന് സിദ്ധായിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ അതീവ വിശകലനത്തിൽ മുഹമ്മദ് നബി(സ)യെ തള്ളിപ്പറയുക തന്നെയാണ് ചെയ്യുന്നത്. നബിതിരുമേനി(സ)യുടെ തസ്കിയത്തിനും തത്ജീവിനും മുമ്പും കല്പിക്കാതെ സയ്യാമ മെനഞ്ഞെടുത്ത ദർശനവിശേഷങ്ങൾ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്നവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിത്വത്തെ മിതീൽ മുക്കിപ്പൊരിച്ചുകൊണ്ട് കാര്യമൊന്നും ഇല്ല. മുഹമ്മദ് നബി(സ) പദത്തിൽ 'കുന്' എന്ന വചനം വഴി രൂപം കൊണ്ട എല്ലാമെല്ലാം അങ്ങയ്ക്കു എന്ന ജല്പനത്തിനും യാതൊരു പ്രമാണത്തിന്റെയും പിൻബലമില്ല. മുഹമ്മദ് നബി(സ)യെ ഒരേ സമയം വാനോളം ഉയർത്തുകയും പാതാളത്തോളം താഴ്ത്തുകയും ചെയ്യുന്ന സമീപനം അഭൈത്യദർശനത്തിലെ ആന്തരവൈരുദ്ധ്യത്തെക്കുറിച്ച് നേരത്തെ പറഞ്ഞ വസ്തുതകളെ ദൃഢീകരിക്കുന്നതത്രെ.

അല്ലാഹുവിനെ സംബന്ധിച്ച് 'ഹുവൽ അവ്വലു വൽ ആഖിറുവല്ലാ ഹിറു വൽബാതിനു' എന്ന് പറഞ്ഞതിനു കുറിപ്പുകാരൻ നൽകിയ ഭാഷ്യവും പ്രവാചകവ്യക്തിത്വത്തെ സംബന്ധിച്ച് അദ്ദേഹം നൽകുന്ന വിവരണവും തമ്മിൽ വളരെ കുറച്ചു വ്യത്യാസമുള്ളു. തുടക്കം മുതൽ ഒടുക്കം വരെ വസ്തുതകളും ആശയങ്ങളും അടക്കം എല്ലാമെല്ലാം മുഹമ്മദ് എന്ന പദത്തിൽ അടങ്ങുന്നു എന്നുണ്ടല്ലോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ടുപിടുത്തം. എല്ലാ സൃഷ്ടികളും സ്രഷ്ടാവിലുൾക്കൊള്ളുന്നു എന്ന് ഒരിക്കലും, എല്ലാ സൃഷ്ടികളും മുഹമ്മദ് നബി(സ)യിൽ അടങ്ങുന്നു എന്ന് മറ്റൊരിക്കലും പറയുന്ന കുറിപ്പുകാരൻ മുഹമ്മദ് നബി(സ)യെ കാണുന്നത് സൃഷ്ടിയായിട്ടോ സ്രഷ്ടാവായിട്ടോ? അതല്ല, കുറിപ്പുകാരന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ രണ്ടു 'പാശ്ചാത്യ' മികവു ഉണ്ടെങ്കിലുമെന്തോ? എങ്കിൽ അത് തന്നെയല്ലേ അദ്ദേഹം സിദ്ധാന്തിക്കുന്ന ദൈവം എന്ന ശീർഷ്കം?

സൃഷ്ടിയെ സ്രഷ്ടാവിലുൾക്കൊള്ളുക എന്ന് കുറിപ്പുകാരൻ തന്റെ ലേഖനത്തിൽ എഴുതിയത് സൃഷ്ടിയെ സ്രഷ്ടാവിലുൾക്കൊള്ളുക എന്നത് ഞാൻ തെറ്റായി വായിച്ചുവെന്നാണ് കുറിപ്പുകാരന്റെ ഒരു പരാതി. താൻ എഴുതിയത് എന്തെന്ന് അദ്ദേഹം തന്നെ ഒരിക്കൽ കൂടി സൂക്ഷ്മമായി വായിച്ചാൽ എന്റെ 'വായന' തികച്ചും ശരിയാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് ബോധ്യപ്പെടും. ആരാധനയ്ക്കു കണ്ട അല്ലാഹുവിനു വേണ്ടിയോ അല്ലാഹുവിലായോ പരിഗണിക്കാതിരുന്നത് കൊണ്ടാണ് അറബികളുടെ ബഹുദൈവാരാധന ശീർക്കായി (അതായത് ദുനിയാഹി എന്ന നിലയിൽ) അല്ലാഹു പരിഗണിച്ചത് എന്നെഴുതിയാൽ അതിൽ നിന്ന് ന്യായമായും ഗ്രഹിക്കേണ്ടത് 'അല്ലാഹുവിന് വേണ്ടി' എന്ന നിലയിലും 'അല്ലാഹുവിൽ കണ്ടു' കൊണ്ടും ഒരു സൃഷ്ടിയെ ആരാധിച്ചാൽ അത് ശീർക്കാവില്ല എന്നുതന്നെയാണ്. പൂർണ്ണ മുഹമ്മദിയ ഇസ്ലാമിൽ അദ്ദേഹത്തോടേതല്ല സൃഷ്ടിയെ പ്രണയിക്കുന്നത് കൂറുമായി ഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല എന്ന അദ്ദേഹം സമർപ്പിച്ചതിൽ നിന്ന് ഗ്രഹിക്കാവുന്നതും ഞാൻ 'വായിച്ചത്' തന്നെയാണ്.

ആയത്തുകളെയും ശിആറുകളെയും കുറിപ്പുകാരൻ കൂട്ടിക്കുഴച്ചു നിന്നോടും എനിക്ക് യോജിക്കാനാവില്ല. പ്രപഞ്ചത്തിലുള്ള സകല ചരമാവങ്ങളും അല്ലാഹുവിന്റെ ആയത്തുകൾ അഥവാ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാകുന്നു. ഇവയെയെല്ലാം മതചിഹ്നങ്ങളായി ഗണിച്ച് ആദരിക്കുവാനല്ല ഇസ്ലാം പഠിപ്പിക്കുന്നത്. വേദങ്ങൾ, ദുതയാർ, ആരാധനാലയ

ങ്ങൾ, തീർത്ഥാടനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട സ്ഥലങ്ങൾ തുടങ്ങിയ ചുരുക്കം ചിലതിനെ മാത്രമാണ് അല്ലാഹു ശിആറുകളായി നിശ്ചയിച്ച് ആദരിക്കാൻ നിർദ്ദേശിച്ചത്. ഇതിനെ അദ്ദേഹത്തോടേതിന് തെളിവാക്കുന്ന പക്ഷം ശിആറുകളല്ലാത്ത 'സൃഷ്ടികൾ' അദ്ദേഹത്തിന് പുറത്താണെന്ന് വരും. കുറിപ്പുകാരൻ അത് അംഗീകരിക്കാൻ കഴിയില്ലല്ലോ.

ഹജ്ജ് അസ്വദ്, കഅ്ബ, സഹാ, മർവ എന്നിവ അല്ലാഹു എന്ന അർത്ഥത്തെക്കുറിക്കുന്ന അക്ഷരങ്ങളാണെന്ന് അല്ലാഹുവോ റസൂലോ(സ) പഠിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. വെറുതെ എന്തിനാണ് ഓരോ അസംബന്ധങ്ങൾ പറഞ്ഞുണ്ടാക്കുന്നത്? അല്ലാഹു സൃഷ്ടിച്ചതിൽ നിന്ന് അല്ലാഹു തെരഞ്ഞെടുത്തതിനെ അല്ലാഹുവോ റസൂലോ(സ) നിർദ്ദേശിച്ചതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ആദരിക്കുക എന്ന നേരം ചൊവ്വയുള്ള നിലപാട് കൊണ്ട് തൃപ്തിപ്പെടാൻ സാധിക്കുക എന്താണിത്ര പ്രയാസം? അല്ലാഹുവിന്റെ ദൃശ്യവേദി, അവനാകുന്ന അർത്ഥത്തിന്റെ അക്ഷരം തുടങ്ങിയ അടിസ്ഥാനരഹിതമായ പദപ്രയോഗങ്ങൾ മെന്തെത്തുണ്ടാക്കുന്നത് സൃഷ്ടിപുജക്ക് താഹീദിന്റെ മറവിൽ ചില ന്യായങ്ങളും മാനങ്ങളും കണ്ടെത്താൻ വേണ്ടിയല്ലേങ്കിൽ മറ്റൊന്നിനാണ്?

"അല്ലാഹുവിനെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ വേദാന്തികളുടേതിൽ നിന്നും മറ്റും ഒട്ടും പുറകിലല്ല ഖുർ ആൻ സമർപ്പിക്കുന്ന ദർശനം" എന്ന് എഴുതുമ്പോൾ ഏത് വേദാന്തികളെയാണ് കുറിപ്പുകാരൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്? ഇഷ്ടദൈവതം സങ്കല്പത്തിലൂടെ ബഹുദൈവാരാധനക്ക് ദാർശനിക പശ്ചാത്തലമൊക്കുന്ന ഹൈന്ദവ അദ്വൈതവേദാന്തികളായോ? ആകിൽ അവരുടെ ദർശനത്തിന്റെ ഒട്ടും പുറകിലല്ല ഖുർആനിക ദർശനം എന്ന് പറയുന്നത് കടുത്ത ദൈവനിന്ദയാണെന്നാണ് ഞാൻ കരുതുന്നത്.

"മൂല്യത്തിന്റെ അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരോടുള്ള പ്രാർത്ഥനയിൽ സാർത്ഥതയും തവക്കലിന്റെ കൂറുവുമാണ് പ്രകടമാകുന്നത്" എന്ന് കുറിപ്പുകാരൻ എഴുതിയതിന്റെ പൊരുൾ വ്യക്തമല്ല. ഈസാ നബി(സ) യോടും കന്യാമർയമിനോടും നിസാർത്ഥമായി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവർ അപ്പോൾ തൗഹീദിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ തന്നെയാണോ?

അലി (റ) പറഞ്ഞതായി ഉദ്ധരിച്ച 'റ അയ്തുല്ലാഹ മഅഹു വഖബ്ബഹു' എന്ന വാക്കിൽ നിന്ന് അദ്വൈതവാദത്തിന് തെളിവ്

കണ്ടെത്താൻ ഒരു ന്യായവുമില്ല. 'മഅഹു' എന്നതിന് അതിന്റെ കൂടെ എന്നും 'ഖബ്ലഹു' എന്നതിന് അതിന്റെ മുമ്പ് എന്നുമാണല്ലോ അർത്ഥം. 'അല്ലാഹുവെ അതിന്റെ കൂടെ ഞാൻ കണ്ടു' എന്ന് പറയുമ്പോൾ കൺകാഴ്ചയല്ല ഉദ്ദേശ്യമെന്ന് വ്യക്തമാണ്. കണ്ണുകൊണ്ട് ഒരു വസ്തുവെ കാണുമ്പോൾ അതോടൊപ്പം അകക്കണ്ണ് കൊണ്ടു അതിന്റെ സ്രഷ്ടാവിനെയും ഞാൻ കാണും എന്ന് പറഞ്ഞാൽ ആ വസ്തുവും സ്രഷ്ടാവും രണ്ടല്ല എന്ന് വരുന്നില്ല. ഒരു വസ്തുവെ നേരിൽ കാണുമ്പോൾ അതിന്റെ ആവിർഭാവത്തിനും മുമ്പേ നിലവിലുള്ള സ്രഷ്ടാവിനെ അകക്കണ്ണുകൊണ്ട് ഞാൻ കാണും എന്ന് പറയുമ്പോഴും സൃഷ്ടിയും സ്രഷ്ടാവും ആത്യന്തികമായി ഒന്നാണെന്ന് വരുന്നില്ല. ഇനി 'വഹ്ദഹി' എന്ന വാക്കിനെ അദ്വൈതത്തിന് തെളിവാക്കുന്ന പക്ഷം ഇതുവരെ കുറിച്ചുകാരൻ എഴുതിയതൊക്കെ കീഴ്മേൽ മറിയും. 'സ്രഷ്ടാവിൽ സൃഷ്ടിയെ കാണുക' എന്നാണല്ലോ കുറിച്ചുകാരൻ ആവർത്തിച്ച് എഴുതിയത്. എന്നാൽ അലി (റ) പറഞ്ഞതായി ഉദ്ധരിച്ചത് 'സൃഷ്ടിയിൽ സ്രഷ്ടാവിനെ കണ്ടു' എന്നല്ലേ.

ഈ വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾക്കെല്ലാം കാരണം ഖുർആനിനും സുന്നത്തിനും അർഹിക്കുന്ന സ്ഥാനം കല്പിക്കാതെ ഭാവനാശാലികളായ മനുഷ്യരുടെ സുന്ദരമായ ആശയാവിഷ്കാരങ്ങളുടെ പിന്നാലെ പോകുന്നതാണ്. ഈ സൗന്ദര്യോപാസന ഒരിക്കലും നമ്മെ ദൈവികസത്യത്തിലേക്ക് നയിക്കുകയില്ല. ഞാനും കുറിച്ചുകാരനുമടക്കം ആരുടെ പാണ്ഡിത്യത്തിനും ഇസ്‌ലാമിൽ സ്ഥാനമില്ല. തെറ്റുപറ്റാത്ത പ്രവചനം ശേഷമുള്ള ആരുടെ ചിന്തക്കും വെളിപാടിനും വചനത്തിനും ഇസ്‌ലാമിൽ യാതൊരു പ്രാമാണികതയുമില്ല.